

Giới thiệu Vẽ Mắt

Truyện Vẽ Mắt, câu chuyện kể về một chàng trai có tài vẽ tranh sống động như thật, tuyệt nhất là khi anh ấy vẽ thì hình ảnh trong bức tranh đó liền hiện ra như thật, rất khó hiểu một tài khiến người khác phải ngưỡng mộ anh nhưng cũng là mối tai họa với anh.

Anh thường xuyên vẽ tranh bày bán ở lề đường anh vẽ cái gì cũng được nhưng vẽ vật thể thì anh lại sợ nó biến ra thành sự thật. Một lần tình cờ anh gặp được một cô gái rất dịu dàng và ôn nhu nói chung là cô ấy là người trong mộng của anh. Và rồi anh về vẽ chân dung con người cô, sáng hôm sau một chuyện lạ bất ngờ xảy ra trong căn nhà anh.

Một người con gái xuất hiện trước mặt anh với diện mạo giống với cô ấy nhưng dường như tính cách hoàn toàn khác biệt, cô ta không chỉ muốn ở đây mà còn đuổi anh ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cả cuộc đời của Khấu Quân Khiêm đều là sai sót trở trêu của định mệnh. Nếu không phải ông trời có ý trừng trị hắn thì chỉ có thể nói hắn xui xẻo rơi trúng vận mệnh này. Lần đầu có mặt trên đời đã có tên là Quân Khiêm đủ thấy cha mẹ hắn mong đợi ở hắn nhiều như thế nào. Từ nhỏ đã cho hắn theo con đường nghệ thuật với hy vọng khi lớn lên hắn sẽ có khí chất tao nhã, khiêm tốn của bậc quân tử.

Chết tiệt!

Từ ngày chui ra khỏi bụng mẹ đến nay hắn chưa từng biết thế nào là khiêm tốn. Học đàn violon không được hắn bực tức liền kéo đứt hết dây đàn. Hắn quả thực chính là phần tử bạo lực khiến cho gia sư vì sự phá phách điên cuồng của hắn không thể không đuổi cổ hắn ra khỏi cửa. Chính vì vậy hắn mới bị bắt đi học vẽ. Nghe nói hồi bé khi chọn đồ vật đoán tương lai hắn không màng đến bất kì thứ gì cho dù thử đi thử lại mấy lần hắn vẫn chỉ cầm chặt chiếc bút vẽ không buông.

Về chuyện này hắn thực sự nghi ngờ cha mẹ lừa hắn, Thứ cả đời này hắn chán ghét nhất chính là vẽ tranh. Kết quả hắn tùy tay vẽ bữa một bức họa ngay cả bản thân còn không nhìn ra là cái gì...chữ như gà bới... vậy mà tự nhiên bị nói có khả năng trời cho...đúng là vớ vẩn.

Không ai nhìn ra hắn trời sinh là người hiểu động hay sao? Cho hắn đi học nhu đạo kiếm đạo taekwondo hắn đều vui vẻ chứ loại nghệ thuật trầm tĩnh này không hợp với hắn, ok?

Hắn đã quyết tâm đời này việc gì hắn cũng làm duy nhất hội họa là không bao giờ động đến

Có điều...

Hắn đời này cái gì cũng chưa từng làm, duy nhất chỉ có vẽ tranh thì làm... Thật đúng là bi ai.

Về phần tại sao hắn ghét vẽ tranh thì phải kể đến chuyện lúc nhỏ. Hắn còn nhớ bài tập năm nhất đề tài “điều bạn yêu nhất” Rất đơn giản !! Hắn không nghĩ ngợi liền vẽ chín con chim nhỏ, ngày hôm sau tự tin mang nộp.....kết quả chỉ còn một trang giấy trắng tinh. Phía dưới vẫn sót lại chữ ký của hắn còn cái gì cũng không có. Ai mà tin được hình trong bức vẽ lại có thể biến mất đến một giọt mực cũng chẳng còn? Dù cho hắn có giải thích thế nào thầy giáo vẫn nhận định hắn không làm bài tập lại còn cố ý nói dối, tội càng thêm nặng. Bao nhiêu năm qua chỉ cần nhắc đến hội họa đều không phải là chuyện tốt lành. Từ đó hắn rất ghét vẽ tranh. Hắn không muốn vẽ nhưng hình như có thể lực vô hình nào đó cố tình đẩy hắn vào con đường này.

Sau khi thi đại học, thấy điểm cũng không tệ hắn điền vào giấy chọn trường từ văn học, ngoại ngữ, tài chính kinh tế, quản lý xí nghiệp, thể dục, lịch sử..... ngay cả phát triển nông nghiệp, công trình thủy lợi hắn đều điền hết chỉ duy nhất nữ thuật là cố ý tránh xa. Hắn rõ ràng không có điện,...so với việc vẽ tranh đi làm ruộng còn tốt hơn.

Hắn đúng là nghi ngờ bản thân bị ma ám!

Điểm của hắn vừa vặn ngành này, sau đó mắt mờ không cẩn thận điền sai khoa kĩ thuật tạo hình, Dưới sự uy hiếp của cha hắn bắt buộc dĩ đành phải học chuyên ngành kĩ thuật. Tốt nghiệp xong với trăm ngàn trang lý lịch hắn trúng tuyển vào làm vĩnh viễn tại bộ phận biên tập tranh minh họa, Ngoài vận mệnh ra hắn không hiểu được đây gọi là gì.

Sau khi nhận rõ sự việc hắn rốt cuộc cũng đầu hàng vận mệnh cầm bút vẽ tranh

Nhưng,

Khấu Quân Khiêm vẫn như trước hận nhất vẫn là vẽ tranh,

Trong thôn Mộng, những người sống ở ngõ 44 phố Khởi Tình đối với mọi người mà nói đều cực kỳ quý dị. Ngay từ đầu đã có lời đồn thổi rằng căn nhà số 54 trong ngõ nhỏ thường xuất hiện những chuyện kì lạ. Nghe nói là do yêu ma tác quái, đã từng phải mời đạo sĩ đến làm phép. Càng về sau âm khí càng nặng, những lời truyền miệng càng ngày càng lan xa. Người ở khu này nhẹ thì việc nhà không thuận, nặng thì tán gia bại sản, tâm thần bất định, vì thế người chuyển đến rồi đi, ngày thường không ai dám đến gần, cả khu phố yên tĩnh lạnh lẽo, giống như không ai ở.

Khu phố mạng nhện giăng đầy đến một ngày đột nhiên xuất hiện một cô gái khoảng hai mươi tuổi đến đây bàn bạc với chủ nhà mua một căn hộ ở ngõ 44. Lúc đầu mọi người đều hết sức tò mò và thận trọng muốn biết cô gái tuổi còn trẻ như vậy không biết là gan lớn đến đâu lại có dũng khí vào ở trong con ngõ bị ma ám này, đoán xem khi nào thì cô bị dọa chạy mất dạng. Thế nhưng đã 10 năm trôi qua sự thực chứng minh là cô không chỉ thông minh tài giỏi hơn người, ngay cả dũng khí cũng rất kinh người. Chẳng những sống tốt mà dần dần còn mua hết số phòng không ai thuê. Có thể là vật hợp theo loài, có thể cũng là một dạng quỷ, cô chủ nhà ma mị vẫn bình an vô sự cho khách thuê phòng của mình. Đó không phải là chuyện mà người thường có thể làm được. Trừ những điều đó ra, cô vẫn thường hay “nhặt” mấy con sơn dương lạc đường về, ngày qua ngày, ngõ 44 trong mắt người ngoài vẫn ly kì quý ám như cũ, không những không giảm bớt, mà dần dần còn có khuynh hướng “đám chồi nảy lộc”. . . . .

“Ngựa! quay lại đây cho tao!” Phía đối diện truyền đến tiếng hét giận dữ của anh chàng họa sĩ quái nhân, Lâm Giang đã nghe quen nên không còn cảm thấy ngạc nhiên lắm. Sau khi anh đến phố Khởi Tình này được nửa năm thì anh ta chuyển đến.

Khi đó anh vẫn đang làm việc tại cửa hàng tạp hóa còn anh ta thì thường hay đến đây mua gạo, một ít mì ăn liền và một số đồ dùng hằng ngày khác. Sau khi trò chuyện vài câu biết được anh ta đang muốn tìm phòng ở, anh mới đề nghị có muốn đến ngõ 44 này không? .Anh nhớ Y Ni còn có một gian phòng chưa có ai thuê, nếu anh ta muốn anh có thể hỏi hộ.

Ở trong mắt người ngoài những người sống ở con ngõ này đều không bình thường, luôn nhìn bọn họ với con mắt kì quái, tuy anh không biết tại sao, bản thân anh thấy mọi người trong con phố Khởi Tình này đều rất tốt, rất thân thiện, tại sao mọi người lại không dám đến ở . . . . .Thật không nghĩ tới người này lại lập tức đồng ý, còn vui vẻ chấp nhận.

Nói thế nào nhỉ? đây cũng có thể coi là một loại trực giác. Anh cảm thấy người đàn ông này thực sự rất thích hợp sống ở đây, bọn họ nhất định sẽ rất hòa hợp. Về sau Y Ni cũng đồng ý cho anh ta thuê. Từ đó bọn họ chính thức trở thành hàng xóm. Có một lần thấy anh ta găm rú xem chừng đang rất tức giận, anh mới quan tâm hỏi xem anh ta xảy ra chuyện gì? Đối phương đưa cho anh xem một bản thiết kế, trong đó có giáo đường, có ao hồ, có quảng trường vẽ rất đẹp thế nhưng. . .

“Anh còn chưa vẽ xong”

“Xong rồi”

“Nhưng mà. . . “ trên giấy rõ ràng còn chưa một khoảng trống rất lớn.

“Bay đi rồi”

“Hả?”

“Bỏ câu” anh ta miễn cưỡng bổ sung thêm “bay đi rồi”. Ý anh ta muốn nói bức vẽ này vẽ bỏ câu nhưng sau khi vẽ xong thì nó đã bay đi mất ?Lâm Giang xem xong trả lại anh ta rồi nói “Anh vẽ lại là được.”

Hồi nhỏ từng bị mang tiếng không làm bài tập, còn bị cho là cố ý nói dối, sau này khi đi làm thì bị tổng biên cho rằng anh lấy cớ lười làm việc. Khẩu Quân Khiêm đã sớm thành thói quen bị hiểu lầm như vậy. Đây là lần đầu tiên có người nghiêm túc tin tưởng anh, điều này ngược lại khiến anh ngại ngùng cả người.

“Anh tin?”

“Tôi tin” anh ta cũng đâu có nói đùa tại sao lại không thể tin?

Đây đúng là nơi quái thai. . .

Khẩu Quân Khiêm á khẩu không trả lời được chỉ trừng mắt nhìn Lâm Giang một lúc, sau đó anh ta cười to đâm một quyền vào ngực Lâm Giang nói.

“Trời định anh chắc chắn là bạn tốt của tôi rồi!”

Cuộc đời lần đầu gặp được người như vậy, không đưa anh ta vào trại chăm sóc động vật, cẩn thận trông giữ thật sự có lỗi với bản thân.

“Được. . .khụ khụ!” tuy rằng Lâm Giang không hiểu sao anh ta nói muốn làm bạn mà lại đánh anh giống như kẻ thù. . .đúng là người thô lỗ.

Hôm nay tan tầm trở về Lâm Giang vô tình nhìn thấy anh ta mặt vẫn tía máu, bộ dạng lời thôi lếch thếch đang đứng ngoài ban công. Mỗi lần đến hạn nộp bài anh ta đều mất ăn mất ngủ, làm trâu đêm suốt sáng. Tuy ngoài miệng luôn nói hận nhất chính là vẽ tranh nhưng Lâm Giang cảm thấy anh ta thực sự không chán ghét công việc của mình như vậy, chỉ hơi uể oải mà thôi.

Anh có thể hiểu cảm giác dù bạn bỏ ra bao nhiêu công sức để cho ra đời một tác phẩm tâm đắc ưng ý nhưng chỉ trong nháy mắt lại biến mất không để lại dấu vết nào, ngay đến một giọt mực cũng không có. . .nếu là ai cũng sẽ nguyện rửa tội họa mà thôi. Nhìn anh ta râu còn chưa cạo, tóc tai bù xù quần áo lôi thôi. . .thật đáng thương, vì mãi miết theo kịp bản thiết kế không biết mấy ngày nay đã ăn cơm chưa?

Đây thật sự là người đàn ông độc thân bi ai!

Trong nhà ngoài mì ăn liền cũng chỉ có mì ăn liền, không giống như anh mỗi ngày đều có thức ăn thơm ngon ngào ngạt dâng đến tận miệng, còn bị Ninh Dạ uy hiếp bắt ăn đến no mới thôi. Thấy bạn bè chịu khổ bản thân lại sống quá tốt, trong lòng anh cảm thấy rất thương cảm vì thế anh liền nói.

“Com tối nhà tôi có thịt bò, anh muốn sang ăn không?”

Người đàn ông đang phát điên ngay sau đó liền dừng mọi động tác, nhanh chóng quay đầu, hoàn toàn không còn phần nộ như một giây trước, vội vàng nuốt nước miếng.

Cô gái nhà anh ta nấu ăn ngon lắm!

“Tôi mang sang cho tôi nhé!”

Com no rượu say Khấu Quân Khiêm trở về phòng làm việc. Bây giờ đã lấy lại tinh thần, nếu ngày mai không xong việc tổng biên sẽ giết anh.

“Vậy... anh cứ từ từ về, tôi về trước.” biết rõ tối nay anh ta lại thức đêm, Lâm Giang không làm phiền nữa, thu dọn bàn ăn sạch sẽ, trước khi đi còn giúp khóa chặt cửa. Quả nhiên sáng sớm hôm sau trên đường đi mua bữa sáng thấy cửa ban công vẫn mở toang, chủ nhà ở trong phòng như đang hấp hối, không có một chút khí lực.

“Chào buổi sáng! Tôi đang định đi mua bữa sáng, tôi mua giúp anh một phần luôn nhé?”

“Chờ một chút!” Khấu Quân Khiêm nhanh chóng thay quần áo xuống lầu chạy đến hàng bánh bao đầu ngõ nói.

“Đi thôi”

Lâm Giang kì quái nhìn anh.

“Tôi mua giúp anh!” Khấu Quân Khiêm không giống đang khách khí với anh, một người cả đêm không ngủ vẫn còn có tinh thần chạy ra ngoài mua đồ ăn hay sao?

“Bởi vì... thôi quên đi, nói anh cũng không hiểu!” Khấu Quân Khiêm phát tay.

Lâm Giang gật đầu, không tức giận vì bị xem nhẹ mà, ngoan ngoãn không hỏi thêm gì. Tâm tư loài người rất phức tạp, anh đúng là không hiểu lắm. Khấu Quân Khiêm liếc anh một cái, thờ dài. Tên đầu heo này sao có thể khiến Chu đại mỹ nhân để ý tới nhỉ? Nếu nói Phố Khởi Tinh này có 10 bí mật lớn thì vấn đề này đứng hàng thứ nhất, thực sự có rất nhiều người khó hiểu. Cũng không thể trách mọi người tò mò về điều này, anh có dẫn chứng sau đây... Tháng trước anh cùng anh ta đi ăn sáng anh nhỏ giọng hỏi.

“Tôi hỏi anh, làm thế nào để theo đuổi một cô gái?” Tuy rằng cảm thấy hỏi Lâm Giang vấn đề này có vẻ hơi ngốc nhưng nghĩ đến Chu mỹ nhân, anh cho rằng anh ta cũng có chút gì đó để học tập. Đại mỹ nhân đẹp thì đẹp thật nhưng lại rất lạnh lùng, không dễ theo đuổi chút nào, vậy mà cô ta lại một lòng một dạ, còn có vẻ cực kì cưng chiều anh ta. Chỉ mình điểm này Lâm Giang đã xứng đáng nhận được sự ngưỡng mộ vô cùng to lớn.

“Theo đuổi?” Lâm Giang to hai mắt, mờ mịt ngốc nghếch như đang nghe ngôn ngữ ngoài hành tinh.

“Như hoa tươi, quà tặng, đưa đón, mời ăn cơm, bằng không làm sao Chu Ninh Dạ lại chọn anh chứ?”

“Luôn luôn đi theo cô ấy, sau đó cô ấy bằng lòng đưa tôi về nhà, như vậy có tính không?”

“...” Như vậy cũng được sao?

Ông trời quả là rất công bằng, người ngốc nghếch cũng có phúc lớn như vậy, anh thật đúng không thể hình dung nổi.

“Không lẽ... theo đuổi bạn gái là như vậy...” không phải đôi bên đều phải tìm hiểu sao? Anh nhớ thời cổ đại cũng chỉ cần mời bà mối đi cầu hôn, nhà gái gặt đầu là được rồi, đằng trước chỉ cần thêm hai từ theo đuổi là xong.

Người hỏi trầm mặc không nói, người bị hỏi thì nhũn mỳ trầm tư, không khí bỗng yên lặng trong phút chốc.

“Đến cửa hàng Sơn Đông, ăn bánh bao đầu ngõ được không?”

“Lại ăn bánh bao?” Lâm Giang có chút ngập ngừng. Cửa hàng đó do một người đàn ông trung niên mở, tuy rằng bánh bao rất ngon, thêm một ly sữa đậu nành là có thể no căng bụng, lâu lâu đổi vị có thể gọi thêm trứng ốp la, thịt hun khói, Ninh Dạ cũng rất thích, nhưng mà hôm qua bọn họ mới ăn, hôm kia cũng ăn, ba hôm trước cũng ăn... cho dù có ngon, có rẻ, vẫn sẽ muốn thay đổi một chút. Anh không hiểu tại sao Khấu Quân Khiêm lại kiên trì muốn ăn đến vậy...

“Nếu không anh đi ăn cái khác đi, tôi tự đi cũng được.”

“Vậy được” tuy rằng anh rất muốn giữ chút nghĩa khí nhưng ăn ba ngày liên tục đã đạt cực hạn rồi. Anh đi mua trà hạnh nhân, buổi tối Ninh Dạ thích uống nó. Sau khi mua trà về, cách một khoảng khá xa anh đã nhìn thấy Khấu Quân Khiêm đang khiếm tốn nói chuyện cùng một cô gái, chỉ có điều nhìn

đáng vẻ nghiêm chỉnh của anh ta trông giống như học sinh tiểu học, nói chuyện thì lắp ba lắp bắp thật không giống với hình tượng cầu thủ ngày thường.

Thấy lạ, anh nhin không được tò mò quan sát, nhận ra cô gái đó là cô giáo Diệp dạy mầm non gần đây.

Tính tình cô ấy rất tốt, là một trong số ít người có thái độ bình thản khi đối diện với người sống tại ngõ 44 này, nói chuyện nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, rất kiên nhẫn với trẻ nhỏ. Sáng sớm cô thường hay chạy bộ qua nơi này, mỗi lần đều mua bữa sáng về nhà, mà món yêu thích chính là bánh bao sữa đậu nành. Nhìn cử chỉ bất thường của Khâu Quân Khiêm lại nhớ đến vấn đề kì quái anh ta hỏi lúc trước, bây giờ Lâm Giang mới mơ hồ hiểu ra một chút. Mua bữa sáng chỉ là cái cớ, thực ra là muốn tìm cơ hội nói chuyện với cô giáo Diệp. Chẳng lẽ....đây là “theo đuổi” trong truyền thuyết? Khâu Quân Khiêm đang theo đuổi cô giáo Diệp?

Mọi người gặp qua Khâu Quân Khiêm đều biết anh là người cổ quái, bảo anh vẽ núi vẽ biển vẽ nhà đều được nhưng lại rất ghét vẽ động vật sống. Bắt kẻ là động vật bay trên trời, bơi dưới nước hay đi trên đất anh đều không thích. Vạ bất đắc dĩ phải vẽ, bao giờ anh cũng tránh vẽ đôi mắt, có vẽ cũng chỉ vẽ chấm rất nhỏ, nếu không cẩn thận sẽ không nhìn thấy.

Họa long vẽ rồng điểm mắt.

Từ câu thành ngữ trên anh đã nghĩ ra một cách. Chỉ cần không thêm vào đôi mắt, bức tranh không có linh hồn thì những chuyện ngốc nghếch sẽ không phát sinh. Nhưng mà biết thì biết thế, dù có nhắc nhở bản thân tám trăm lần thì anh vẫn sẽ làm chuyện ngu xuẩn... giống như đi vệ sinh phải xả nước vậy, chờ lúc mình nhớ ra thì mọi chuyện đã xong rồi. Vì thế quanh đi quẩn lại mọi người vẫn nhìn anh bằng con mắt không bình thường. Mỗi lần chạm mặt đều hét to quái nhân họa sĩ. Đến bây giờ anh cũng đã tập thành thói quen, quen bị coi là người ngoại tộc, quen đơn độc, quen không ai tin tưởng, không ai chấp nhận cho đến khi....Cho đến khi gặp cô! Cô giống như thiên sứ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của anh, như một ánh hào quang mang đến màu sắc cho cuộc sống của anh. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh trải qua cảm giác tìm gặp thành thịch.

Sống đến ba mươi năm mới biết động lòng đã là quá muộn!

Lần đó, khi anh đang đuổi theo một con chó...vật và lắm mới bắt được, đang loay hoay nghĩ cách khiến nó chui lại vào bức vẽ, ngay lúc đó anh đã gặp được cô. Anh biết người ngoài không hiểu sẽ nghĩ anh đang bắt nạt một con vật nhỏ.

“Chuyện này...không phải...bởi vì nó chạy lung tung tôi mới bắt nó về...”

Đúng là tệ hại!

Vừa nói anh vừa phi nhỏ chính mình. Rõ ràng đã quen bị hiểu nhầm nhưng anh vẫn theo bản năng giải thích, sau đó sẵn sàng chờ đối phương phi nhỏ, nhìn anh với ánh mắt như nhìn một kẻ điên....

Thế nhưng...không có...Cô chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi.

“Có thể thả nó đi không?”

“Hả...được chứ” lần đầu tiên anh không bị người khác dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, anh nghĩ người không còn suy xét được gì. Cô bế con chó nhỏ trong tay anh sau đó mỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền làm anh hồn phi phách tán.

Đẹp quá! đẹp quá! đẹp quá đi mất....

Anh bây giờ mới hiểu rốt cuộc cái gì gọi là ngoạn đầu nhìn lại nhất tiếu bách mị sinh. Cô cười giống mùa xuân ấm áp, anh bị má lúm đồng tiền kia làm cho không rõ phương hướng, tâm như nở hoa, con người vốn sắt đá nháy mắt đã mềm nhũn. Lần đầu gặp đã yêu, anh thật là ngu ngốc, nhưng không thể không chê mà nhất kiến chung tình. Những ngày sau đấy lúc nào anh cũng tìm cơ hội lượn qua đây vài vòng, anh cũng cứng rắn sẵn sàng ngồi nửa tiếng xe bus chỉ để đến đây mua gạo. Sau vài lần mượn cớ bắt chuyện anh cũng biết được thì ra cô sống gần đây. Về sau nghe Lâm Giang nói khu này có phòng cho thuê, anh không chút do dự chuyển đến, mặc kệ âm khí nơi đây, anh vẫn cảm thấy bình thường.

Khi đó trong đầu anh chỉ nghĩ gần quan được lộc, dù không ở cùng nhau nhưng nghĩ đến việc được sống gần cô anh cũng thấy mãn nguyện. Càng nghĩ càng tràn ngập tình yêu. Trong đầu chỉ có lời nói nhỏ nhẹ của cô, tư thái xinh đẹp của cô, anh lập tức hăng hái cảm bút vẽ lại chân dung cô trong trí nhớ. Vẽ xong rồi nhìn trái nhìn phải, càng nhìn anh càng không hài lòng với nét vẽ trắng đen đơn giản, nhiều đây không đủ miêu tả tình nhân trong mộng của anh. Đôi dụng cụ vẽ, anh tỉ mỉ thêm sắc thái, mắt hạnh, má đào, mắt sáng....Cuối cùng anh đem bức vẽ đã hoàn thành để ở phòng ngủ, chỉ cần mở mắt là có thể nhìn thấy, nghĩ đến đây anh ngây ngô cười xem như rất thỏa mãn.

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, dù ở góc độ nào cũng vẫn đẹp....

Một đêm không ngủ đầu có chút mệt mỏi, anh hắt xì một cái rồi leo lên giường, ánh mắt vẫn không rời khỏi mỹ nhân cho đến khi mí mắt nặng trĩu mới từ từ chìm vào mộng đẹp....

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

“Shit!” Khâu Quân Khiêm không xác định được là cái gì khiến mình tỉnh giấc. Trong lúc mơ màng anh ngồi dậy nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đèn đường đã bật sáng mới biết trời tối rồi, anh đã ngủ cả một ngày.

“Aaaaa!” Phòng bếp truyền đến tiếng vang khác thường. Anh nghe cũng không hoàn toàn xác định tiếp đó là tiếng đồ vật rơi xuống đất.

Có trộm?

Không thể nào?

Nghe nói nơi này trong phạm vi mười dặm an ninh rất tốt, trước đây cũng từng có mấy tên ngốc rình rập lần la đến ngõ 44 này, cuối cùng mặt xanh lét thậm chí tè cả ra quần mà bỏ chạy, không những thế bọn chúng còn ốm đau hơn mười ngày mới qua khỏi. Từ đó cứ nhắc đến con phố Khởi Tình này tự giác đều run rẩy cả người nói không ra lời. Bọn chúng rút ra kinh nghiệm cho hậu bối thà rằng đi ăn trộm trong sở cảnh sát còn hơn đến con ngõ 44.

Vậy...hiện tại lại xuất hiện một tên trộm ngu ngốc nữa sao?

Anh men theo tiếng động đi đến sát ban công, phát hiện trong đồng quần áo bản nháp nhôm có vật động đậy. Làm sao lại có người vì núi quần áo to tướng này mà vấp ngã chứ?

Nếu là trộm...thì quả thực rất ngốc.

“A...Shit!”Đột nhiên có tiếng chửi rủa thốt lên, chứng tỏ anh không bị ảo giác.

Là con gái ư?

Đúng là giọng nói rất êm tai của con gái?

Lòng hiếu kỳ của anh cuối cùng cũng nổi lên, anh thử mò tay bật công tắc đèn, mở chốt cửa lập tức cứng người khi nhìn thấy giữa đồng quần áo một cô gái đang giãy rụa ngồi dậy, chân phải đang mắc vào trong giỏ quần áo vẫn chưa rút ra, trên đầu còn có chiếc áo anh mặc hai ngày chưa giặt, mái tóc dài đen bóng rối tung, cả người thoát nhìn rất chật vật. Nhưng đây chưa phải nguyên nhân khiến anh kinh ngạc.

“Diệp... cô giáo Diệp?” anh kinh ngạc không thốt nên lời. Đối tượng thăm mền đang ở ngay trước mắt nhưng lại là nửa đêm, cô nam quả nữ...

Thực ra anh cũng rất thích, trong lòng không khỏi mừng thầm nhưng mà...anh không biết từ khi nào quan hệ của bọn họ lại tốt đến mức nửa đêm còn có thể đến nhà chơi như vậy?

Trong đầu tự giác hiện lên các tiết mục hẹn hò đêm khuya “Tây sương nhớ” “Tướng văn quân dần đêm hẹn hò”...linh tinh...những mơ mộng hão huyền ngay sau đó lập tức tiêu tan.

“Đồ khốn! rốt cuộc bao lâu anh mới giặt quần áo hả?” hời chết đi được.

Hả...???

Khẩu Quân Khiêm còn chưa kịp phản ứng tiếng chửi mắng tiếp tục vang lên

“Trong đầu anh chứa cái gì vậy? không giặt thì thôi, lại không thể để gọn gàng một chút hay sao? Để mấy cái giỏ to tướng như thế này chặn ở cửa ban công, ngã chết tôi rồi!”.

“Thực xin lỗi” anh sững sờ nói xin lỗi xong mới nhớ...Đây là nhà anh, là địa bàn của anh cơ mà. Quần áo muốn bao giờ giặt, có chất cao thành núi Himalaya cũng là việc của anh, cô nàng hung hăng cái gì? Khách đến cũng không đi từ ban công mà vào, ngoại trừ chủ nhà ra thì cũng chỉ có bọn trộm cướp ban đêm mới làm mà thôi, cái loại đầu đất xây chân ngã cũng là xứng đáng! Hơn nữa trọng điểm là, tình nhân trong mộng của anh khí chất tuyệt hảo, mỗi lần mở miệng đều làm cho đàn ông chết mê chết mệt, còn người đàn bà chanh chua đánh đá đang nhe răng trợn mắt trước mặt thực sự không giống với Diệp Dung Hoa?

Chuyện này...Khẩu Quân Khiêm nheo mắt lại cẩn thận đánh giá cô nàng từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên...đúng rồi, bộ quần áo cô ta đang mặc càng nhìn càng quen mắt, rõ ràng chính là... Anh như bừng tỉnh dùng tốc độ rốc két chạy về phòng ngủ. Bức vẽ mới hoàn thành không lâu giờ trông rỗng chỉ còn lại tờ giấy trắng tinh.

Shit! Anh hiểu rồi! Anh chán nản ngồi sững trên sàn nhà.

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Khẩu Quân Khiêm ngơ ngác thật sự ngốc không còn gì để nói! Rõ ràng đã nhắc nhở chính mình trăm ngàn lần mà vẫn như cũ làm chuyện ngốc nghếch. Bây giờ thì hay rồi, về ra cả người thật! Một con người như vậy không thể nói bay đi là có thể xong việc.

“A shit!” anh ảo não liếc mắt nhìn cô gái. Anh và cô gái đến tiếng chửi thề cũng giống y như đúc.

Không thể nào? Chẳng lẽ ngay cả cá tính cũng bị copy hay sao?

Tốt lắm! hiện tại anh xác định chuyện này không có quan hệ với anh, tất cả là chuyện cá nhân, anh cũng không phải ngu ngốc.

“Tuyển thủ số một lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đá vào gôn, xinh đẹp đạt điểm” anh ta còn có hứng đứng đó nói mát cô.

Cô gái ngẩng đầu tròn mắt nhìn anh

“Khẩu Quân Khiêm! anh là tên không có lương tâm, không có bạn gái là đáng lắm, cả đời anh sẽ cô đơn!”

Anh ngừng cười “Sao cô biết tên tôi?”

“Không chỉ biết tên anh, tôi còn biết tật xấu của anh. Buổi sáng rời giường không quần chắn bông, đi đi lại lại trong phòng quần áo tám trăm năm mới giặt một lần, quần lót chỉ độc mỗi hai màu đen trắng, vì ngại giặt quần áo phiền toái nên thường thả rông đi dạo khắp phòng mình”

Khẩu Quân Khiêm há miệng mở miệng nhiều lần vẫn không thốt nên lời, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, bắt lấy chắn bông che chắn phía trước.

“Cô... Cô... Cô... xông vào nhà người khác có ý đồ gì hả?” lại còn nhìn hết toàn thân anh.

Chết tiệt! đàn ông cũng có quan niệm trinh tiết đấy nhé.

Cô gái tròn trĩnh mắt không chịu nổi bộ dạng như đang chịu nhục của anh ta, không phải tiếp theo anh ta sẽ cản chắn, dưới ánh đèn vàng nhẹ nhàng mà thốn thức đấy chứ? Xin đi! khẩu vị của cô đâu có tệ đến thế?

“Ai xông vào nhà anh?! Tôi vốn ở đây mà!” còn sớm hơn so với anh ta nữa, ở rất nhiều năm rồi, nghiêm túc mà nói cô vốn là chủ nhà này đấy nhé.

Anh biết! Quả nhiên là đáp án thâm thương nhất.

Ngay từ ngày đầu chuyển đến đây anh đã ở cùng một con quỷ cái, từ đầu đến chân còn bị nhìn sạch bách nữa chứ.... Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào mà chỗ cô ta đứng ngay đến cái bóng cũng không có...

Haizzzz... Anh âm thầm thở dài.

Đã nói anh chán ghét về tranh rồi, cái việc vớ vẩn gì cũng gặp được, bây giờ đến cả quỷ cũng xuất hiện... giải quyết thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Chuyện này... cô là...”

“Tôi là Khúc Hải Tàn.”

“Cô Khúc, là như vậy, căn phòng này gần đây tôi đã thuê rồi cho nên...” anh không nói hết câu, thực ra cũng không cần phải nói thẳng ra người hiểu cũng sẽ biết thức thời mà rời đi?

“Đây là nhà của tôi!” Khúc Hải Tàn miễn cưỡng liếc nhìn anh một cái.

“Đó là trước kia” anh cường điệu “hiện tại tôi là người bỏ tiền ra thuê, về tình về lý về pháp luật tôi hoàn toàn có quyền sử dụng nó.”

“Nhưng tôi sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, người nhà đã bỏ đi từ rất lâu rồi tôi cũng không tìm được họ. Nếu anh lại đuổi tôi đi thì tôi có thể đi đâu được chứ...” cô càng nói càng nhỏ giọng, sâu nào cúi đầu bộ dạng trông thật thê lương.

Sao nghe giống như anh là loài cảm thụ, lãnh huyết vô tình, không có lương tâm vậy... Khẩu Quân Khiêm nhất thời xấu hổ không dám ngẩng đầu.

“Xin lỗi, tôi nhất thời không nghĩ đến...” anh không bắt bẻ cô, lại còn có chút thương cảm.

“Vậy tôi có thể ở lại đây không?” giọng nói yếu ớt bị thương.

Cô ta... nếu anh không đồng ý không phải sẽ khóc đấy chứ?

Khẩu đại gia anh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ nhất là nước mắt phụ nữ.

“Ồ ở ở, cô muốn ở bao lâu cũng được.” anh không suy nghĩ gật đầu như giả vờ.

“Tôi muốn đi ngủ...” tiếng nói cực kỳ tội nghiệp.

“Được! mời mời, trên đất nhiều đồ linh tinh như vậy đi cẩn thận một chút!” anh lập tức tự động dọn dẹp tạp vật trên giường, nhanh chóng đứng sang một bên nhường lối cho mỹ nhân đi ngủ, sau đó quy củ lui ra bên ngoài cửa phòng “cần gì đừng khách khí, cứ nói với tôi một tiếng là được.”

Đến tận khi cửa đã đóng chặt Khúc Hải Tàn vẫn nằm im bất động. Qua 1,2,3 giây sau cô mới thông thả vùi mặt vào trong gối, rốt cuộc cũng không khò khè được mà phì cười.

Trời ạ! Người đàn ông này thật đáng yêu!

Dẫu biết anh ta rất dễ mềm lòng, thích mềm không thích cứng nhưng không ngờ lại đạt đến trình độ này. Rõ ràng nhìn cường tráng như vậy nhưng thật ra lại rất mềm lòng. Nếu nói anh ta là loại người không thích động vật, không thích trẻ em thậm chí rảnh rỗi có thể đánh phụ nữ làm trò tiêu khiển cũng không ai nghi ngờ, nhưng trên thực tế chỉ cần người ta hơi yếu đuối một chút, anh cũng chỉ còn nước gơ tay hàng, ngày thường còn hay giúp người già qua đường. Cô luôn cảm thấy người đàn ông này bề ngoài cứng nội tâm tương phản rất lớn. Lâu lắm rồi cô mới gặp được người như vậy. Những ngày tháng trước kia cô ở trong căn phòng này hồn bay phách tán, lừng lợ trong không trung, cô canh giữ ở căn phòng không người, yên tĩnh cô đọc một mình, giống như đang chờ đợi cái gì đến bản thân cũng không biết được.

Sau đó thì anh chuyển vào. Anh yêu say đắm một cô gái mà không dám mở lời cũng không biết cách biểu đạt. Cô ở một bên nhìn anh yêu ngốc nghếch như vậy, thường hay cười trộm nhưng cũng có chút cảm động. Cách anh yêu tuy rất ngốc, rất ngây thơ, nhưng lại toàn tâm toàn ý, dùng trái tim hết sức chân thành ái mộ người kia...

Tình yêu ý à... Cô nhẹ nhàng thờ dài.

Nếu như lần đó tiếp nhận người kia có phải cô cũng có cơ hội thể nghiệm tình yêu, cảm thụ hương vị chua ngọt này... Liệu trên đời còn có ai đầu heo giống như anh?

Nằm trên sofa, toàn thân nhừ nhẽ, ngủ không yên giấc, Khấu Quân Khiêm không chỉ một lần tự hỏi. Tự nhiên đem chiếc giường thoải mái nhường cho một con quỷ còn chính mình 180 cm thì ngủ ở ghế sofa khổ sở cả đêm. Anh càng nghĩ càng thấy không ổn. Đặc biệt đến sáng hôm sau vẫn thấy cô nàng nằm ngủ an ổn trên giường, vậy mà anh còn hy vọng sáng sớm tỉnh lại cô biến mất không còn tăm hơi. Kết quả chỉ cho thấy chuyện tồi qua hết sức chân thật, không phải do anh nhất thời mất ngủ mà sinh ảo giác. Hiện tại phải làm sao? Không thể giữ cô ở lại mãi? Anh căn bản không biết cô từ đâu tới, tương lai cũng không biết xử lý thế nào, dù sao mời thần thì dễ mà tiễn thần mới khó! Nói thật anh vẫn ngây thơ lắm nha, không kết hôn không thể tùy tiện sống chung với phụ nữ được. Tuy rằng đối phương căn bản không phải là người... Nhưng vẫn là phụ nữ! Trước kia không biết thì thôi bây giờ biết rồi không thể coi như cô không tồn tại mà thoải mái mặc quần lót chạy khắp phòng được. Vì thế sau ngày đầu tiên, ngày thứ hai, ngày thứ ba, người này... à không... phải nói là con quỷ thành tinh này vẫn không biến mất, thỉnh thoảng còn phát ra vài câu hết sức chán ghét, soi mói sinh hoạt ngày thường của anh. Mỗi đêm còn chiếm giường anh, cuối cùng anh cũng quyết định không thể để yên mọi chuyện như thế được.

Anh vụng trộm chạy xuống tầng dưới hỏi Lâm Giang “Nếu không may gặp quỷ nên xử lý thế nào?”

“Là bà Thái sao?” Lâm Giang bình thản hỏi anh “Anh cũng thấy bà ấy hả?”

Cái gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ ngõ 44 này còn có một con quỷ khác nữa?

Mặc dù biết Lâm Giang không phải người bình thường nhưng ngoài ý muốn biết được chuyện này vẫn khiến anh cứng họng không thốt ra lời.

“Không phải sao?” Lâm Giang nhìn về mặt anh đoán “Hay là Quỷ Hồn tiên sinh hay khóc cạnh nhà tôi?”

“...” Không chỉ có một con?

“Bằng không chính là...”

“Thôi được rồi anh đừng nói nữa” anh một chút cũng không muốn biết thêm.

Lâm Giang nhìn về mặt anh nghiêm trang răn dạy “Anh không cần xa lánh bọn họ. Thật ra bọn họ cũng là người tốt, anh chỉ cần ở chung với họ một thời gian sẽ biết...”

Anh... “ở chung”?

Biểu cảm của Khấu Quân Khiêm càng vạn vạn hơn.

“Mỗi tối bà Thái đều giúp tôi trông nhà, mỗi lần có kẻ trộm đến đều giúp tôi đuổi đi, còn có những lúc tôi nhàm chán không có việc gì làm thường cùng Quỷ Hồn tiên sinh nói chuyện phiếm với nhau. Anh đừng kỳ thị bọn họ, bọn họ sẽ rất đau lòng...” Còn chưa nói hết sao?

Thường ngày Lâm Giang nói chuyện rất tốt, nhưng một khi anh ta kiên trì sẽ dị thường chấp nhất làm người ta đau đầu.

”Hơn nữa bọn họ vốn dĩ sống ở đây. Trước kia cũng có người mới chuyển đến được mấy ngày đã vội vả mời thầy về đuổi họ đi. Thế chẳng phải tu hú chiếm tổ chim khách sao? Bọn họ đều rất tốt, lại không gây trở ngại cho ai, tự nhiên đuổi người ta đi làm quỷ lưu lạc thật là không có đạo đức...”

Nghe vậy, Khấu Quân Khiêm nghĩ tốt nhất anh không nên tiếp tục vấn đề này nữa. Sờ sờ mũi, Khấu Quân Khiêm vì câu không đạo đức này mà nuốt trở lại. Sau một hồi giằng giãi Lâm Giang mới sực nhớ ra chuyện chính

“Đừng rồi, vừa rồi anh nói muốn xử lý cái gì?”

“Không có gì” anh ta đã nói đến nước này mà anh còn mở miệng thì đến chính anh cũng cảm thấy bản thân mình vô liêm sỉ, vội cúp đuôi quay về nhà. Yên lặng về đến nhà vừa mở cửa anh chợt nghe bên trong truyền đến tiếng gà gáy mèo kêu.

“Aaa! cứu mạng a! Khấu Quân Khiêm mau cứu tôi...”

Trái tim anh bỗng nhảy dựng lên, chạy như bay vào trong phòng, dường như là dùng sức đá bay cửa xông vào, đến khi chứng kiến chuyện trước mắt thì không biết nên khóc hay nên cười. Còn tưởng rằng trong này xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, như là kẻ xấu xông vào nhà thiếu nữ với ý đồ dâm dăng, hay là giết người giống như chuyện hay xảy ra ngoài xã hội, kết quả... cô chỉ đang đứng trước máy giặt, cánh tay đang giờ cao.

Anh bật cười “Cô làm gì vậy? trên người có rận à?”

“Tay của tôi không thấy đâu nữa rồi”

Cô vừa nhắc tới anh mới phát hiện trên máy giặt còn vương lại một chút màu vẽ mà tay trái của cô đang dần dần tái nhợt đi trông thấy. “Oa! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Anh mau giúp tôi nghĩ cách đi!” Cô hoảng loạn chạy khắp phòng, sau đó nhanh như đá điều chui trở về bức tranh trơn. Trên giấy vẽ cũng xuất hiện một chút màu vẽ. Tuy những năm gần đây chứng kiến không ít chuyện kỳ lạ nhưng Khấu Quân Khiêm cũng không khỏi sững sờ ba giây. Nếu không phải tận mắt trông thấy, anh căn bản không nhìn ra có chỗ nào quý dị. Anh bị cô làm cho đầu óc choáng váng cũng không suy nghĩ nhiều, tự giác thấm màu vẽ trên giấy nhanh chóng nhắc bút vẽ bỏ sung. Vẽ xong anh thở ra một hơi lấy lại tinh thần mới nghĩ đến...

“Cứu cái gì mà cứu! Khấu Quân Khiêm mày là heo à! Không phải mày đang muốn xử lý chuyện này nhưng không nghĩ ra cách hay sao? Cô ta tự mình biến mất không phải vừa hay? Đã muốn giải quyết phiền toái không cần để ý cái gọi là đạo đức lương tri, làm sao phải vội vội vàng vàng giúp cô ta chứ...”

“Haizzz...” một tiếng thở dài đột ngột vang lên bên tai.

A..Aaaaa! Khấu Quân Khiêm giật mình thiếu chút nữa ngã khỏi ghế.

“Cô đừng có đột nhiên lên tiếng hay xuất hiện có được không? Dọa chết người đấy!” Anh tròn mắt nhìn cô gái đang đi ra từ bức vẽ. Khúc Hải Tàn đánh giá cánh tay của mình.

“Rất đẹp!”

Khấu Quân Khiêm kiêu ngạo hừm một tiếng.

Cũng không xem anh là ai! Khấu đại nhân anh chẳng chuyện gì không làm được chút hội họa còn con này làm khó được anh hay sao?

“Cô không có việc gì thì động vào nước làm chi? Không biết tự lượng sức mình!” xem ra ma quỷ còn ngốc hơn người thường nữa.

Nhưng anh đang quan tâm cô ta sao?

Dứt lời anh cũng không hỏi thêm lời nào nữa... đại khái sợ cô lại khóc.

Khúc Hải Tàn không phải đồ ngốc, cô cũng biết anh thu nhận cô không chút tình nguyện, mặc dù bản thân bị quấy nhiễu nhưng khi biết cô gặp khó khăn vẫn sẽ ra tay giúp đỡ, không hy vọng cô gặp chuyện không may.

Con người này... quả thực rất lương thiện.

Một thời gian dài trước đây, cô phiêu phiêu荡荡, không chỗ dựa. Ban đầu cô thực sự sợ hãi, lo lắng mình sẽ dần dần chết đi trong vô cảm, cô không có hình thể, không có tư tưởng không biết đi nơi nào, không ai thấy được cô, cũng không có ai nghe cô nói chuyện, thậm chí cô còn không biết mình như thế này đã bao lâu rồi... Sau đó thì anh xuất hiện, cho cô tương mạo, ngưng tụ hỗn phách bốn phía, cho cô có thân xác để nhập vào. Cô không biết sao anh lại có năng lực này, nhưng so với những ngày sống trong sợ hãi trước kia thì thực sự tốt hơn rất nhiều. Nghiêm túc mà nói anh chính là ân nhân của cô, cô rất cảm kích anh, muốn đối với anh tốt tốt một chút nhưng mà... Chuyện đó và việc muốn sửa đổi lại thói quen sinh hoạt bữa bộn của anh là hai việc khác nhau.

“Nếu anh đồng ý giặt đồng quần áo nửa tháng này tôi sẽ không chạm vào nước.”

Lại nữa!

Khấu Quân Khiêm ngoáy ngoáy lỗ tai.

Anh chán ghét trong nhà có phụ nữ chính là vì nguyên do này, động chút là ca cẩm.

Khúc Hải Tàn nhắc váy thoải mái đi đến ghế sofa ngồi. Váy dài là tình nhân trông mộng của Khấu Quân Khiêm thường mặc, đối lập với khí chất của cô ấy, cô không thích mặc váy phiền toái lại vướng chân vướng tay, sợ ý liền vấp ngã, nhưng bây giờ cô không thể yêu cầu nhiều hơn.

Vào mùa đông, giữa trưa khó khăn lắm mới có chút ánh sáng mặt trời, cô khẽ hắt xi nhàn hạ nằm sưởi nắng. Thật chưa từng thấy qua con quỷ nào quái lạ như vậy, không sợ ánh nắng mặt trời, không sợ sưởi nắng, chỉ sợ đụng vào nước. Khấu Quân Khiêm lắc đầu sẵn tay áo đi đến ban công. Cô gái đang mê man ngủ chột tỉnh giấc hé mắt nhìn về phía ban công. Anh đang cho quần áo vào máy giặt khởi động rồi cầm thùng nước bên cạnh bắt đầu lau dọn trong phòng, sắp xếp lại vật dụng. Tuy không thích nghe cằn nhằn nhưng anh vẫn ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ một phần cũng là sợ cô nữa đem lại vấp ngã. Người đàn ông này bề ngoài thì dũng mãnh nhưng kỳ thật nội tâm lại hết sức tinh tế.

“Còn ở góc đó nữa, lau sạch sẽ một chút.” người nào đó nhàn nhã không có việc gì làm thoải mái nằm trên ghế sofa ra lệnh.

“Cô không nói thì sẽ chết à?” Khấu Quân Khiêm khó chịu.

Anh chưa bao giờ cảm thấy sinh hoạt của mình có gì không ổn, anh chỉ muốn sống thoải mái, chán ghét mọi quy củ. Từ trước tới giờ anh chưa từng tìm không thấy cái gì. Ai quy định đồ vật phải để ngay ngắn một chỗ, quần áo mỗi ngày đều phải giặt? Dù sao quần áo cũng đủ mặc vì sao không thể hai tuần giặt một lần? Phụ nữ đúng là loại sinh vật kỳ lạ, gặp một lần niệm một lần. Lúc trước cũng vì không chịu được mẹ anh ngày ngày ca cẩm anh mới chuyển ra sống một mình. Kết quả lại gặp phải con quỷ cái lắm điều này. Thấy cây lau nhà di chuyển đến gần chân mình Khúc Hải Tàn tự giác nhắc chân lên, liếc nhìn biểu cảm không tình nguyện của ai kia cười cười nói.

“Nếu tôi giúp anh theo đuổi Diệp Dung Hoa, anh có thể biểu hiện nhiệt tình hơn một chút không?”

Cái gì? Anh dừng động tác “Cô giúp tôi?”

“Nói thật! với cách theo đuổi của anh có mà đến tám trăm năm nữa cũng không tán đổ được cô ấy.”

“Ưm hừm” sự thật là như vậy, anh cũng lười biện hộ “Chẳng lẽ cô có cách?”

“Tôi dù gì cũng là phụ nữ, so với anh cũng hiểu lòng dạ phụ nữ hơn chứ”

Hừ hừ chỉ giỏi mạnh miệng “Cô bao nhiêu tuổi? mười lăm hay mười sáu?”

Tuy rằng trước mặt là thân hình của phụ nữ trưởng thành nhưng cũng là do một công anh vẽ ra mà thôi. Theo như quan sát của anh, cô ta ăn nói đơn thuần, tính tình trẻ con căn bản vẫn là một cô bé.

Phụ nữ? bé gái thì có!

“Đừng có xem thường người khác, tôi mười tám rồi đấy”

Thấy chưa! Đã nói là một bé gái mà.

“Hơn nữa trước kia tôi cũng rất xinh đẹp, có rất nhiều người theo đuổi, sử dụng mấy chiêu tán gái của bọn họ chắc cũng đủ cho anh dùng”

“Thật vậy sao?” một đồng người theo đuổi... thôi phòng quá đi.

“Anh không tin cũng chả sao.” lòng tốt tự nhiên bị dội nước lạnh.

“Tôi tin! tôi tin! Dù trước đây có đẹp thế nào bây giờ cũng chỉ là một đồng xương trắng xinh đẹp, cô chết rồi lấy gì đối chứng.” cô muốn nói thế nào mà chẳng được.

Khúc Hải Tàn giận tái mặt “Khấu Quân Khiêm anh thật quá đáng!” không cần cô giúp thì thôi, cần gì phải nhạo báng cô như vậy?

Bị ánh mắt lạnh lẽo của cô trừng anh mới nhất thời chú ý mình lơ mồm lơ miệng.

“Tôi...”

“Hừ” cô quay người nhanh chóng nhập vào bức vẽ.

Không chấp nhận lời xin lỗi thì thôi, vừa khéo anh được thanh tịnh đỡ phải vừa sửa sang phòng mà lại còn bị lải nhải. Anh không bận tâm đi đến phòng khách tiếp tục lau dọn sạch sẽ. Cô vẫn không hề động tĩnh. Anh nghĩ nghĩ đi đến trước bức họa.

“Này! Tôi ra ngoài ăn cơm. Cô muốn ăn gì không?”

Anh không có kinh nghiệm với việc này, thực sự không biết cô có cần ăn cơm hay không. Nghe nói ma quỷ cũng cần ngủ mùi thức ăn... Cô hiển nhiên còn đang tức giận, vẫn im lặng không phản ứng. Anh đành tự mình ra ngoài ăn. Sau khi no bụng trở về, lọ mọ sờ đông sờ tây cuối cùng cũng đến tới muộn, cô vẫn thế không có chút động tĩnh nào, không còn phát ra tiếng thiếu nữ u hồn, hay đột nhiên thở dài dọa anh sợ hãi, cũng không giống ba ngày trước đột nhiên chạy đến chiếm giường lớn của anh. Khấu Quân Khiêm bắt đầu bất an. Được rồi, anh không nên nói cái gì mà đồng xương trắng. Đùa quá mức rồi. Vì thế anh lần nữa đi đến, mở miệng xin lỗi.

“Tôi...xin lỗi...cô cũng biết con người tôi ăn nói không biết chừng mực, cô không nên so đo với tôi làm gì...”

Tâm tư con gái tinh tế còn anh thì tùy tiện cho nên thường không biết phải chung sống với người khác phải thế nào. Kỳ thật anh hơi sợ kiểu con gái ôn nhu dễ bị tổn thương này. Tự nhận không đủ tinh tế, không đủ ôn nhu, không đủ săn sóc, ăn nói lại ngốc, không biết cách làm cho con gái vui vẻ, cho nên hiện tại anh vẫn cô đơn lẻ bóng đấy thôi.

“Con người ai mà không phải chết chứ, mọi người sớm hay muộn đều sẽ có ngày này, cô chỉ sớm hơn một chút thôi.” nói được một nửa anh lập tức muốn phỉ nhổ chính mình.

Tệ quá! đúng là đồ thêm dầu vào lửa.

“Tránh ra!”

Quả nhiên cô nàng đã lên tiếng nhưng nghe qua vẫn còn giận.

“...” Anh đúng là đầu heo.

Có vẻ...cô vẫn chưa thể chấp nhận bản thân mình đã chết.

Khâu Quân Khiêm biết mình không giỏi ăn nói, càng nói càng sai cho nên thức thối ngậm miệng tránh nói những lời vô nghĩa.

“Tóm lại tôi xin lỗi, tôi không cố ý, cô cứ coi như tôi nói bậy đi. Cô...đừng đau lòng” nói xong anh yên lặng cầm gối đi đến ghế sofa, trước khi ra khỏi phòng không quên kéo rèm cửa sổ giúp cô. Phụ nữ ngủ cũng cần chút riêng tư.

Anh mang gối ra mới sực nhớ mình quên không mang chăn. Thôi vậy! dù sao chớp mắt một lúc là trời sáng, anh khỏe như trâu sợ gì lạnh? Đang định nằm xuống sofa thì cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Khúc Hải Tần bước chân nhẹ nhẹ, biểu cảm cứng nhắc nhìn anh kêu.

“Này! anh vào phòng mà ngủ.”

Hả? “Vậy còn cô?”

“Tôi không cần” cô vốn không phải con người, không ăn không ngủ cũng chẳng sao. Chính là lâu lắm rồi cô mới có hình thể, cô thật nhớ cảm giác được nằm ngủ trên giường ấm áp, cảm giác được chạm vào đồ vật, cảm giác cổ họng có thể phát ra âm thanh... mỗi một chuyện cô đều rất nhớ. Cô biết ba ngày này quả thực đã làm khó anh. Một người cao 183, thân hình cường tráng như vậy mà phải ngủ trên sofa cứng như đá đến lật người cũng khó khăn, cơ bản không thể ngủ được. Người này cũng thật ngu ngốc, biết rõ cô đang giận dỗi, dù có cố tình nhường phòng cho cô thì cô cũng không cảm kích. Vậy mà vẫn tự động tự giác đến phòng khách ngủ, đến một câu oán trách cũng không có. Anh chính là vậy, mặc dù cảm thấy cô rất phiền phức nhưng vẫn đối xử tử tế với cô. Tuy rằng bản thân không phải loại người biết cách chăm sóc người khác nhưng anh cũng chưa từng uất ức phụ nữ. Khẩu Quân Khiêm ôm gối về phòng, trong đầu nghĩ nghĩ một chút rồi quay lại chần chờ hỏi.

“Cô...hết giận chưa?” chỉ cần nghĩ đến lời nói của mình làm tổn thương cô, khiến cô khổ sở anh lại cảm thấy không thoải mái chút nào.

Khúc Hải Tần nhướn mày thần nhiên trả lời “Nếu như tôi nói tôi vẫn còn để ý thì có phải tối này anh sẽ mất ngủ hay không?”

“Đúng vậy” anh không hề nghĩ ngợi nghiêm túc gật đầu.

“Vậy được! tôi hết giận rồi.”

“Cám ơn” Khẩu Quân Khiêm thở phào nhẹ nhõm. Tối nay anh có thể ngủ ngon rồi.

“Này!”

“Sao vậy?” anh đi đến cửa quay người hỏi.

“Tôi biết anh là người tốt, tôi sẽ giúp anh theo đuổi người anh thích.”

“Được” anh trầm ngâm một lúc, chậm chạp đáp.

“Anh vẫn không tin tôi?”

“Không phải...” anh ấp a ấp úng mở miệng muốn nói lại thôi.

“Rốt cuộc anh còn lo lắng cái gì?”

“À! chỉ là chút tâm lý cá nhân thôi...” anh suy nghĩ một chút mới lên tiếng.

“Mặc xác anh!” cô trực tiếp đi lướt qua anh...thà về phòng ngủ dưỡng sức còn hơn.

“...” không phải cô gọi anh về phòng mình sao?

Khẩu Quân Khiêm mở miệng muốn nói bỗng phát hiện cô đã nhập vào bức vẽ, nhường lại giường ngủ cho anh. Như vậy có được không? Cô nam quả nữ cùng một chỗ. Cô ở đó dường như không để ý, mà chiếc giường kia đã ba ngày không gặp như đang vẫy tay với anh, phát ra lời mời mê hoặc. Anh lung môi, eo môi rồi cuộc cũng đầu hàng vứt bỏ hết trung hiếu nhân nghĩa ngoan ngoãn bò lên trên giường ôm ấp.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Khẩu Quân Khiêm dậy mau!”

Bà vai bị lắc vài cái Khẩu Quân Khiêm mới từ trong giấc mơ dần dần tỉnh lại. Anh giờ tay với tới đồng hồ báo thức ở đầu giường, liếc mắt một cái --- 7h30

“Vẫn sớm mà!” quăng đồng hồ sang một bên, anh vui đầu vào trong chăn tiếp tục ngủ.

“Nếu anh còn muốn tán gái thì nhanh chóng dậy ngay cho tôi!” Khúc Hải Tàn nhân lúc anh còn đang mơ mơ màng màng vội vàng nhét quần áo vào trong lòng anh “Mau thay quần áo đi tìm Diệp Dung Hoa.”

Rốt cuộc Khẩu Quân Khiêm cũng thanh tỉnh “Bây giờ sao?”

“Nếu muốn cô ấy nhìn anh với con mắt khác thì phải nắm lấy cơ hội, nhanh lên một chút đi!”

Khẩu Quân Khiêm không hiểu đầu đuôi gì, tuy nhiên vẫn tùy ý để cô sắp xếp. Trước khi bị đẩy ra khỏi cửa cô không quên rặn dò “Chỗ rẽ trạm xe bus, nhớ kỹ đấy!”

Nhưng cửa hàng bánh bao Sơn Đông đâu có ở chỗ đó,....

Tuy Khẩu Quân Khiêm không hiểu nhưng vẫn nghe theo chỉ thị của cô nhanh chóng đi đến trạm xe bus. Rốt cuộc cũng vớ lẽ. Nơi đó có bốn, năm tên nhóc tuổi cũng không lớn lắm, chắc là học sinh trung học đang đứng chờ xe bus, do nhầm chán chúng bắt con chó hoang ven đường làm trò tiêu khiển. Chúng dùng dây thừng trói con chó lại để nó không thể bỏ trốn được sau đó mỗi đứa thi nhau nhét sỏi ném vào người nó. Con chó nhỏ đáng thương liều mạng né tránh kêu ai ái nhưng bọn chúng vẫn cười ha ha.

Có còn là người nữa không?

Khẩu Quân Khiêm tức giận vừa định đi đến thì thấy Diệp Dung Hoa chạy ra ngăn cản nhưng chẳng những không hiệu quả mà còn bị bọn nhóc chế nhạo.

“Em gái à! Tuy có hơi già một chút nhưng nhìn cũng không đến nỗi nào, bọn anh miễn cưỡng có thể mời em đi uống cà phê”

Khẩu Quân Khiêm nghe xong lửa bốc lên đầu ngay tức khắc. Nữ thần của anh sao có thể tùy tiện bị trêu đùa như vậy?

Em gái! Bọn nhóc con này!

“Thằng ranh muốn chết à!” Khẩu Quân Khiêm nhanh chóng đi tới vốn định ra oai làm anh hùng cứu mỹ nhân nào ngờ vừa nhìn thấy anh bọn nhóc đã bỏ chạy toán loạn.

Thật là! Anh đáng sợ như vậy sao?

“Không có..” một đứa chạy chậm nhất bị anh nhắc cổ áo thấy anh hỏi liền meo meo trả lời.

Người đàn ông sống ở phố Khôi Tinh này thật đáng sợ! thực đáng sợ! đáng người anh ta cường tráng, cơ bắp lại đầy người, nếu cho chúng một đám chắc không sống nổi. Hơn nữa thường thấy tiếng anh ta gầm rú ngoài ban công, tính tình có vẻ rất xấu xa, suốt ngày đuổi theo động vật lấy nỗi kinh hoàng của bọn chúng mua vui. Mọi người đều nói anh ta thích ngược đãi chó, mèo kể cả trẻ con cũng ngược, bọn chúng chỉ bắt chước anh ta mà thôi. Người khác mừng bọn chúng còn có thể lý giải nhưng anh ta tức giận nghe không có lý lắm.

“Phải không?” Khẩu Quân Khiêm cười gằn

“Vây nhớ lời chú đáng sợ này, về sau nếu còn để cho tôi thấy các cậu ngược đãi động vật, tôi gặp một lần đánh một lần. Còn nữa, nhìn thấy cô gái này mà còn không lễ phép thì tôi không khách khí đâu, nghe rõ chưa? Phải gọi là “Chị!””

“Nghe.... nghe rõ rồi...”

“Lại đây! nói theo tôi chị xinh đẹp thực sự xin lỗi”

“Chị xinh đẹp thực xin lỗi...” bị áp bức quá lớn nam sinh mắt rung rung nhận lỗi thấy anh hơi buồn lòng tay lập tức chạy mất không thấy tăm hơi.

Chạy cũng nhanh quá đi! Khẩu Quân Khiêm khinh thầm.

Con chó nhỏ bị trói sợ tới mức run rẩy. Thấy vậy anh khom người cời dây buộc ở cổ nó. Do buộc quá chặt nên vết thừng hằn sâu vào da thịt, trên thân mình còn xuất hiện rất nhiều vết thương... Khẩu Quân Khiêm nhanh chóng cởi áo khoác bọc lấy con chó nhỏ chạy thẳng tới bệnh viện thú y hoàn toàn quên mất mỹ nhân bên cạnh.

Sáng tỉnh mơ bệnh viện thú y còn chưa mở cửa, bác sĩ mắt nhắm mắt mở nhìn ra ngoài chỉ thấy gương mặt dữ tợn của anh còn tưởng là lưu manh đến thu tiền bảo kê.

“Con chó này đang bị thương, nhanh một chút!”

Khẩu khí thật thô lỗ nhưng động tác ôm con chó lại rất dịu dàng quả... thực là quá mức dịu dàng rồi. Con người rắn rỏi này thật không biết phối hợp. Bác sĩ chỉ cần hơi mạnh tay một chút lập tức bị anh ta trừng mắt.

Sau khi xử lý xong vết thương bác sĩ ngáp ngáp dài bỏ đi. Khẩu Quân Khiêm ôm chó đi ra ngoài thì nhìn thấy Diệp Dung Hoa đang đứng đợi ở cửa.

“Cô...” theo tới lúc nào mà anh không có phát hiện ra?

Diệp Dung Hoa không nói chỉ lẳng lặng đánh giá anh, cho đến khi anh bắt đầu không được thoải mái. Mỗi lần nhìn vào mắt cô anh đều cảm thấy không được tự nhiên, bao nhiêu điều tốt đẹp muốn nói đều quên sạch mỗi lần đều tán hươu tán vượn. Giờ nghĩ lại thấy mình ngốc không chịu được. Lúc này đây cô lại không khiến anh hao tâm khổ tứ tìm đề tài mà chủ động nhẹ nhõm mở miệng.

“Anh ăn sáng chưa?”

“Chưa.... chưa ăn” anh theo bản năng trả lời cô.

“Vậy tôi mời anh ăn sáng coi như cảm tạ anh hôm nay đã giải vây giúp tôi, được chứ?”

“Vậy cũng được.”

Đương nhiên sau đó một chút tiến triển cũng không có, đặc biệt lúc cô hỏi anh muốn đi đâu ăn anh buộc miệng nói muốn ăn bánh bao sữa đậu nành.

Thật đúng là muốn tự tuyệt đường của chính mình.

Bánh bao sữa đậu nành là món ăn ưa thích của cô, anh nói vậy cũng không hề sai, chỉ là anh quên mất cửa hàng nhỏ đó không có bàn, muốn ăn chỉ có thể mời đối phương về nhà, nhưng họ đâu thân đến mức đấy. Kết quả anh phải tự mình mang bữa sáng về, trực tiếp bỏ qua cơ hội cùng ngồi ăn sáng với tình nhân trong mộng. Tay trái ôm chó tay phải cầm đồ ăn đi đến trước cửa nhà, Khẩu Quân Khiêm bắt gặp hơi chán chường. Khúc Hải Tần dụng tâm lương khổ là vì muốn anh ôm mỹ nhân về nhà chứ không phải ôm một con chó về. Nếu cô biết anh chỉ lo cứu chó đem người trong lòng vứt sang một bên, người ta mời ăn sáng anh đem luôn bữa sáng mang về nhà... anh bắt đầu có chút sợ hãi, với tính tình của Khúc Hải Tần mà nói... cô sẽ nhất thời xúc động ra tay đánh anh cũng không biết chừng.

“Về rồi à?” người bên trong chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó lại đem tầm mắt chuyển về màn hình máy tính.

“Cô cũng biết dùng máy tính sao?” anh vô thức hỏi một câu tranh thủ kéo dài thời gian chịu phạt.

Cô khinh thường liếc anh “Thời buổi này ai không biết chứ?”

“Đúng vậy” Khẩu Quân Khiêm đi đến nhìn màn hình máy tính thấy cô đang chơi trò tỷ phú giết thời gian. Anh từng nghe Tôn Mỹ Nữ nói khu nhà này mới xây dựng được hơn 30 năm, nếu nói Khúc Hải Tần sinh ra lớn lên ở đây thì cô cũng đã gần 30 tuổi, hơn nữa quan sát lời nói cử chỉ của cô cho thấy cô còn thành thạo hơn cả anh... vậy khẳng định trước mắt anh không phải là vong hồn cổ xưa.

“Đúng rồi! Chuyện buổi sáng thế nào?”

Đến rồi đây!

Anh cúp mắt chuẩn bị tinh thần chịu phạt “chuyện đó... tôi cứu được con chó.”

“Sau đó thì sao?” cô đưa mắt nhìn con chó yếu ớt ở cửa. Khúc Hải Tần tiếp tục chơi mạt chược.

“Tôi...” anh ấp a ấp úng.

“Sao?”

Loại chuyện này nói ra miệng thật xấu hổ!

“Nói tiếp đi, anh cứ chờ sau đó đi đâu?”

“Đau đó...”

Cô đã hồ vại ván rồi mà anh còn ập a ập ứng.

“Sau đó... cô ấy mời tôi ăn sáng, kết quả tôi mang cả bữa sáng cả chó về đây..” Khẩu Quân Khiêm chột dạ nói xong im lặng chờ đợi cô phát hỏa.

“VẬY Ạ!”

Chỉ như vậy thôi sao?

“Cô không cảm thấy tôi phụ lòng tốt của cô, hại cô mất công?”

“Không mất công chút nào! Chẳng phải cô ấy đã chủ động mời anh ăn sáng đó sao?” Trong nháy mắt trò chơi trong máy tính đến đoạn nam nữ chính đang lửa nóng quay cuồng, cảnh xuân tràn đầy.

Chắc, trạch nam! Hình ảnh kia làm cho Khẩu Quân Khiêm xấu hổ đứng im không dám động đậy.

Khúc Hải Tàn hứng trí tắt máy tính “Tính anh ra sao tôi còn không rõ à, vốn không trông mong anh biết tận dụng cơ hội tán tỉnh, chỉ cần một đêm khiến cảm tình tăng mạnh. Nếu anh thực sự làm như vậy ngược lại người ta cũng sẽ không sinh ra ấn tượng đặc biệt với anh.” đối phó với mỹ nữ cần phải có biện pháp đặc biệt, cô có không ít kinh nghiệm.

“Thật sao?” cho nên cô đã sớm đoán được? không thất vọng? cũng không nghĩ anh vô dụng?

“Tôi chỉ muốn cô ấy có cái nhìn khác về anh. Dù sao với vẻ bề ngoài này anh dễ làm cho người ta sinh ra hiểu lầm. Chỉ cần cô ấy chú ý đến anh, bắt đầu tìm hiểu anh sẽ không thành vấn đề!” Anh thực sự không xấu, tướng mạo đoạn chính nhưng lại quá cường tráng, khi không cười thực sự rất lạnh lùng.

Anh là người đàn ông hết sức đặc biệt, cô tin rằng một khi đã hiểu rõ không có người phụ nữ nào không bị anh hấp dẫn.

“Hôm nay cứ như vậy đã, không phải anh còn mấy bản vẽ chưa hoàn thành sao? Tôi đi ngủ trước”

“..?”

Nhìn cô thoải mái tự nhiên nằm ngủ trên giường mình, mái tóc đen rối tung xõa trên gối, thân hình mảnh mai, da thịt mịn màng trên ga trải giường anh vẫn hay sử dụng. Không biết vì sao khi nhìn thấy hình ảnh này trái tim anh lại cảm thấy ngứa ngáy xôn xao..

Nghĩ nhiều quá rồi! Anh lắc lắc đầu cố gắng gạt bỏ tâm tư kỳ quái đó, nhanh chóng giải quyết bữa sáng rồi đi làm việc.

Anh phát hiện Khúc Hải Tàn nói muốn giúp anh theo đuổi Diệp Dung Hoa là thực sự toàn tâm toàn ý. Một ngày sau khi hoàn thành xong bản vẽ cảm thấy hơi khát, đang định uống miếng nước thì có chuông cửa. Cô ném quyển tạp chí sang một bên đi đến mở cửa. Từ sau khi cô xuất hiện, sinh hoạt của anh thay đổi rất nhiều. Trước kia hóa đơn gửi đến thường để quên mấy ngày mới trả, bây giờ đã có cô sắp xếp nhắc nhở anh thanh toán. Khi anh không có nhà khách đến chơi có nhắn lại điều gì cô đều giúp anh truyền đạt. Thậm chí những lúc anh mãi làm việc quên ăn cơm cô còn có thể gọi điện đặt hàng bên ngoài mang đến... tóm lại những việc vặt trong nhà đều có cô thay anh làm hết.

Thật ra cô là một tri kỷ rất tốt!

Ban đầu do quen sống một mình đột nhiên có người khác xâm phạm lãnh địa của mình anh không tránh khỏi bài xích nhưng sau một thời gian quen với sự tồn tại của cô anh bắt đầu cảm thấy có người làm bạn, lúc nhàm chán còn có thể nói chuyện cũng không tồi.

“Đúng..không sai, phiền anh chờ chút”

Anh vừa đi ra thấy cô quay đầu nhắc nhở

“128 ngàn, anh ra thanh toán với người giao hàng đi”

“Được.” anh ngoan ngoãn mang ví ra trả tiền, ký nhận rồi bê thùng giấy vào cửa

“Cô mua cái gì vậy?” mua đồ trên mạng quả thật tiện lợi không cần bước chân ra khỏi cửa vẫn có thể mua sắm. Từ khi cô phát hiện ra lạc thú này, cứ hễ rảnh rỗi là lại lên mạng dạo một vòng. Khi thì mua đồ dùng, khi thì mua thức ăn. Tuy rằng bản thân không ăn được nhưng lại thích nhìn anh ăn, hỏi anh mùi vị thế nào, sau đó liền vui vẻ thỏa mãn. Nhờ phúc của cô anh thực sự có lộc ăn uống, được nếm thử không ít đặc sản địa phương, không còn phải suy nghĩ xem ba bữa ăn gì như trước đây nữa. Mặt khác cô cũng thích trang trí nhà cửa, mỗi lần phát minh ra gì hay đều đặc ý gọi anh đến xem. Anh không thể tin nhà mình cũng có lúc trở nên đẹp đẽ như vậy.

“Sách.” cô đáp sau đó bắt đầu mở hộp giấy.

“Cô đọc sách?”

“Không phải tôi mà là anh” cô nhắc mấy quyển sách ra sau đó ném một quyển về phía anh.

“Tôi?” cúi đầu nhìn tiêu đề nào là “Yêu trẻ như yêu bản thân”, “Hiệu ứng Mozza nhi đồng” đều là sách tâm lý giáo dục trẻ con, anh xem làm gì? Đến bạn gái còn chưa có nữa là mơ tưởng đến việc có con?

“Anh hãy xem hết toàn bộ đi. Diệp Dung Hoa là giáo viên mầm non, muốn theo đuổi cô ấy trước hết anh phải tìm hiểu hoàn cảnh của cô ấy, sở thích của cô ấy. Xem cô ấy thích cái gì, quen thuộc với cái gì, hứng thú với lĩnh vực nào, lần sau gặp mặt mới có chuyện để tán gẫu.” có chung đề tài mới có thể nhanh chóng trở nên quen thuộc, quan hệ hai người sẽ nhảy vọt.

Nói cũng đúng! Nhưng có phải cô hành động hơi nhanh hay không? Anh căn bản còn chưa nghĩ tới chuyện đó.

“Cô mua lúc nào vậy?”

“Ngay khi anh ra ngoài cứu cún con”

Sớm vậy sao? Anh còn cho rằng cô mãi ngồi chơi game trên máy tính không ngờ trước khi anh trở về cô đã đang chuẩn bị bước tiếp theo?

“Sao cô biết nó có tác dụng với tôi? Tôi thấy mỗi lần gặp mặt cô ấy không có vẻ gì muốn tán gẫu cùng tôi” thái độ của cô không hẳn là lạnh nhạt nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định căn bản không có cơ hội tán gẫu.

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Anh yên tâm! về sau sẽ có”

“Thật không?” cho rằng cô đang an ủi. Khấu Quân Khiêm cầm quyển sách trên bàn bắt đầu đọc. Khúc Hải Tàn cũng rất nghĩa khí rút ra một quyển khác xem trước một lần rồi giúp anh đánh dấu trọng điểm không nhân hạ ngòi một bên hông mát như mọi khi.

“Tôi...”

“Sao vậy?” cô vẫn dùng bút huỳnh quang đánh dấu trọng điểm đầu không buồn ngẩng lên.

“Không có gì! Tôi chỉ muốn nói thực sự cảm ơn cô” anh cảm nhận được cô thành tâm thành ý giúp anh cho dù có theo đuổi được hay không anh đều cảm kích tận đáy lòng.

Quyển thứ nhất còn chưa đọc hết một nửa đã đến ngày anh phải đưa cún con đến bác sĩ khám lại. Trên đường không ngờ gặp được Diệp Dung Hoa vừa tan làm.

“Hi ! hai ngày nay không thấy anh đi mua đồ ăn sáng nhỉ, bận rộn lắm phải không?”

Không nghĩ tới cô lại chủ động bắt chuyện với mình, anh hơi thụ sủng nhược kinh. Sau khi hoàn hồn mới vội vàng trả lời.

“Đúng vậy! tôi có mấy bản vẽ đến hạn nộp nhưng bây giờ cũng coi như xong rồi”. Trong lúc làm việc anh không bận tâm đến bất kì việc gì khác, đến chân cũng không buồn ra khỏi cửa. Thực trạch! Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác. Từ khi có Khúc Hải Tàn, hằng ngày cô đều đặt đồ ăn ngon đưa đến tận nhà, anh cũng không cần phải ra ngoài mua đồ nữa.

“Cún con có khỏe không?” cô dịu dàng vuốt ve con cún đang được anh ôm trong lòng. Anh rất cẩn thận còn dùng áo khoác chắn gió cho nó.

“Bác sĩ nói miệng vết thương không quá nghiêm trọng, sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.”

Có lẽ cũng do anh chăm sóc tốt. Diệp Dung Hoa hơi nở nụ cười đánh giá người đàn ông cao lớn trước mặt. Tuy anh cao to nhưng mỗi lần nhìn thấy cô thì chân tay đều luống cuống giống như học sinh vậy.

“Chờ nó khỏi rồi anh định thế nào?” tiếp tục để nó làm chó hoang. Nhìn nó ngây ngô như vậy quả thực một chút năng lực tự bảo vệ bản thân cũng không có.

“Tôi sẽ nuôi nó.” Khấu Quân Khiêm không chút suy nghĩ. Cứu thì cứu cho trót, không có lý nào lại bỏ mặc giữa chừng.

Cô kinh ngạc “Tôi còn tưởng anh không thích chó?”

“Không thích nhưng cũng không ghét” hơn nữa Khúc Hải Tàn rất thích nó. Lúc anh đang thiết kế một người một chó thường xuyên ở trên giường anh làm loạn. Mỗi lần thấy cô nằm ngửa bụng lên trên nó cũng rất phối hợp đồ người bắt chước y hệt. Cô thấy vậy thì rất thích thú. Tuy rằng cảm thấy trò này thật ấu trĩ nhưng nếu thiếu nó chắc cô cũng không còn cười nhiều như bây giờ.

“Vậy sao?” Diệp Dung Hoa trầm ngâm “Trước kia tôi chưa từng thấy anh lại gần chúng bao giờ, mỗi lần đi qua nhà trẻ đều cố tình tránh đi rất xa” chẳng lẽ đây không phải biểu hiện chán ghét.

Nhà trẻ có nuôi rất nhiều động vật nhỏ chúng đều rất ngoan, rất quý người nhưng anh mỗi lần đi ngang qua đều cau mày né tránh, cho dù là mèo, chó hay trẻ nhỏ.

“Cô không biết sao, mấy loại động vật nhỏ nhỏ này rất yếu ớt, chỉ cần dùng sức chút thôi đã có thể khiến nó bị gãy xương ngay? Mà tôi chân tay lại vụng về như vậy...” bất kể là trẻ con có lớn đến như nào thì xương cốt so với cây tắm cũng không khác gì.

“Cho nên anh sợ làm chúng bị thương chứ không phải...” chán ghét?

“Đúng vậy” sau đó anh kể cho cô hồi học tiểu học anh có nuôi một con tằm. Mỗi ngày nhìn nó ngày càng dài ra cũng có cảm giác thành tựu. Sau đó có một lần đang dọn phân cho tằm, anh bóp nó lên nhưng lại hơi mạnh tay không cẩn thận bóp chết nó. Nuôi hơn hai tuần cũng có chút cảm tình. Anh vì tằm cứng chết oan uổng mà rớt nước mắt. Anh bỏ tằm cứng vào hộp mang sang khu đất trống gần nhà đau lòng an tang. Mẹ anh lúc đó còn trêu chọc “Con ngoan! có nên lập thêm bia mộ cho nó hay không?”. Anh không thể hiểu nổi sao mẹ anh có thể vô tâm cười nhạo mình như vậy. Chuyện này ít nhiều cũng để lại trong tâm hồn anh một bóng ma. Từ đó trở đi mỗi khi gặp động vật nhỏ yếu ớt anh không tránh khỏi sợ hãi, cảm thấy chính mình không cẩn thận sẽ làm chúng bị thương. Nhưng nỗi lần anh nói cho người khác biết nguyên nhân họ đều cười ha hả, lâu dần anh cũng lười giải thích. Nghe xong, Diệp Dung Hoa vô cùng kinh ngạc rồi bật cười.

Rất nhiều chuyện không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá. Mọi người hiểu lầm anh rất nhiều. Cô không khỏi nhìn anh với con mắt khác. Người đàn ông này không giống với những gì cô vẫn nghĩ. Ít nhất không giống trước đây. Bề ngoài có vẻ lưu manh nhưng thực ra tâm địa không xấu, có chút dịu dàng ôn nhu.

Sau đó hai người tiếp tục trò chuyện. Tuy không có quá nhiều đề tài nhưng cũng không nhàm chán. Đến tận khi đói bụng vì thế cô đương nhiên mời anh ăn cơm. Cô vốn muốn đến nhà hàng ở phía ngã tư kia ăn nhưng anh đã ăn ở đó rồi, thực sự rất khó nuốt nhưng vẫn chiều theo ý cô. Chỉ có điều đồ ăn đã gọi lâu như vậy mà vẫn chưa thấy đâu. Anh thành tâm đề nghị cả hai đổi địa điểm sang tiệm ăn cách con ngõ này một chút. Tiệc buffet ở đó rất ngon, bà chủ cũng rất tốt. Lần nào cũng thân thiết lấy thêm đồ ăn cho anh, sợ anh ăn không đủ no. Cô kinh ngạc nhìn anh một lúc lâu sau đó nhếch môi khoái trá cười.

“Được! vậy chúng ta đến đó ăn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Lúc anh về nhà đã là 10h tối.

Bước chân vào phòng khách, đèn đã bật sẵn, Khúc Hải Tàn đang cuộn thân mình mảnh khảnh trên sofa đơn độc ngủ, trên tay vẫn cầm quyển “Yêu trẻ như yêu chính mình” trong nháy mắt đáy lòng anh dâng lên một cỗ cảm xúc khó tả. Trước khi đi rõ ràng đã nói với cô chỉ đi hai tiếng đồng hồ nhưng vừa gặp được Diệp Dung Hoa anh lại quên sạch, bỏ mặc cô ở nhà chờ cửa, anh cảm thấy hành vi của mình thật chẳng khác gì trọng sắc quên bạn. Anh buông đồ trên tay nhẹ nhàng tiến về phía cô, đang định giang tay ôm cô trở về giường ngủ thì cún con đã nhanh chân hơn một bước. Nó chạy lại cọ cọ vào trong lòng cô. Cô bị quấy nhiễu tỉnh dậy ngẩng đầu hỏi

“Anh về rồi đấy à?”

Không biết vì sao trong lòng Khấu Quân Khiêm có chút thất vọng thu tay về. Cô ôm lấy cún con xem xét kĩ lưỡng rồi hỏi

“Anh đưa nó đi khám bác sĩ, tình hình thế nào?”

“Rất tốt! Bác sĩ nói không có gì đáng ngại, đợi nó khỏe lại chúng ta sẽ nhận nuôi nó, cô cũng sẽ có bạn chơi cùng”

“Mày thích không Tiểu Tàn anh ấy đồng ý nhận nuôi mày này” Khúc Hải Tàn cưng chiều cọ cọ mặt vào cún con.

“...” không hiểu cô nghĩ gì mà lấy tên mình đem đặt cho chó. Mỗi lần nghe cô gọi anh đều cảm thấy hoang mang.

“Tôi...” anh cảm thấy mình nên giải thích một chút, ngập ngừng anh lẩn nhử mở miệng “Tôi trên đường gặp được Diệp Dung Hoa cho nên...”

“vậy thì tốt!” cô lười biếng tựa vào ghế sofa “Có thể đi đến giờ này mới về chứng tỏ tiến triển hoàn toàn thuận lợi.Cô ấy đã bắt đầu để ý tới anh rồi”

“Chúng tôi còn nói chuyện rất nhiều” anh cơ hồ còn đem tất cả chuyện ngu ngốc hồi bé kể ra hết rồi “Cô ấy còn chủ động mời tôi đi xem ca nhạc đến bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy không chân thực”

Tình nhân trong mộng của anh tựa như bức họa kia mong muốn chạm đến mà không thể tới gần.Kết quả người trong tranh đi ra mà người tình trong mộng nay cũng có thể tới gần...anh nghĩ thế nào cũng không thể tin nổi,có khi nào sau khi ngủ một giấc thức dậy tất cả chỉ là mộng tưởng của anh thôi đấy chứ?

“Sao lại không chân thật!cô ấy chẳng những tiếp cận anh,còn có thể trở thành bạn gái anh,gả cho anh,cùng anh xây dựng gia đình.Tôi nhất định sẽ giúp anh thực hiện được điều đó”

“Vậy tôi có thể giúp gì cho cô?” cô vì anh làm nhiều như vậy trong lòng anh cảm thấy rất băn khoăn.

“Giúp tôi?” Khúc Hải Tần ngẩn người chưa nghĩ ra “Đợi khi nào tôi nghĩ ra sẽ nói cho anh biết”

Như lời Khúc Hải Tần nói,bọn họ tiến triển vô cùng thuận lợi dường như cứ đến cuối tuần hai người đều sắp xếp thời gian đi du lịch cùng nhau, tình cảm phát triển nhanh chóng.Cuối tuần trước trường mầm non có tổ chức lễ kỷ niệm 10 năm thành lập.Diệp Dung Hoa mời anh đến xem bọn trẻ biểu diễn văn nghệ.Không khí vui vẻ ở đây nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa hai người.Dưới sự cổ vũ của Diệp Dung Hoa anh cuối cùng cũng cùng bọn trẻ chơi đùa.Mới đầu còn có chút ngại ngùng nhưng sau một thời gian bọn trẻ cũng phát hiện ra mặc dù chú này nhìn rất hung dữ nhưng không phải người xấu.Có thể thoải mái cho chúng cười lên vai chơi đùa.Tất cả đều rất vui vẻ.

“Thế nào,trẻ con kỳ thực cũng không quá yếu ớt như anh tưởng đúng chứ?” chỉ cần anh chịu khó mở rộng lòng mình có rất nhiều việc cũng không quá khó khăn,đáng sợ như anh vẫn nghĩ.

“Đúng vậy” Khấu Quân Khiêm nhận chai nước lạnh từ tay cô.Đã rất lâu rồi anh không có cảm giác vui vẻ như ngày hôm nay.Nhờ có cô anh mới nhận ra bản thân hóa ra lại thích trẻ con như vậy.

Khoảng thời gian này thường xuyên cùng cô gặp gỡ,mọi người quanh đây đã sớm coi bọn họ là một đôi,ngay cả hiệu trưởng trường mầm non cũng nói với anh

“Dung Hoa là cô gái tốt,anh nhất định phải biết quý trọng ”

Chính vì vậy thời gian ở nhà của anh cũng ít đi.Tuy rằng mỗi lần trở về anh đều báo cáo với Khúc Hải Tần những chuyện xảy ra hôm đó.Khúc Hải Tần cũng sẽ dạy anh một số chiêu về tâm lý con gái.Nếu không có quân sư tình yêu này đầu gối như anh làm sao biết cách chiều lòng phụ nữ.Ngày nọ, khi từ chỗ Diệp Dung Hoa trở về,thấy trước cửa nhà tối thui không giống như ngày thường.Mỗi đêm Khúc Hải Tần thường có thói quen để đèn hành lang chờ anh về.Anh hoài nghi đẩy cửa vào. Trong phòng tối om chỉ có mong manh ánh sáng từ tivi còn đang mở.Khúc Hải Tần thì ngủ trên sofa,trong tay còn cầm điều khiển từ xa.Mỗi lần từ chỗ Diệp Dung Hoa về nhà,cảm giác tội lỗi lại chiếm đầy lòng anh.Khấu Quân Khiêm cảm thấy mình không nên làm vậy nhưng tại sao không nên thì anh không trả lời được.Anh đưa tay mở đèn,cô lập tức tỉnh dậy,dụi dụi mắt

“Anh đây à? Tôi lại ngủ quên phải không?”

“Không phải tôi đã nói với cô rồi sao muốn ngủ thì về giường ngủ”

“Không phải tôi muốn ngủ chỉ là xem tivi chán quá thôi” ai biết xem một lúc ý thức liền mơ mơ hồ hồ

“Nếu cô thấy nhàm chán ngày mai tôi sẽ đưa cô ra ngoài chơi” anh không nên để cô ở nhà một mình.Cô cũng không phải người giúp việc của anh.

Lúc trước anh cũng thắc mắc không hiểu tại sao cô không muốn ra ngoài? Theo như quan sát của anh cô không những không sợ mặt trời,nà thời tiết tốt còn rất thích ra ngoài sưởi nắng nữa là.Đã rất lâu không ra đường, chẳng lẽ cô không muốn biết xã hội bây giờ đã thay đổi ra sao,các cô gái đang ăn mặc theo trào lưu nào? Cô lúc nào cũng ở lì trong nhà,có khách đến cũng một mực trốn đi.

Cô trả lời anh “Tôi không muốn đem lại phiền phức cho người khác”

Anh suy nghĩ một lúc mới hiểu tâm ý của cô.Giờ phút này cô đang mang khuôn mặt của Diệp Dung Hoa,nói gì,làm gì đều dễ gây hiểu nhầm.Cô vốn không phải là Diệp Dung Hoa nên không biết gặp người nào phải nói cái gì.Cô sợ chính mình lơ đãng làm ảnh hưởng đến cuộc sống thật sự của cô ấy.Nói sao thì bọn họ cũng ở chung một nhà nếu bị đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Diệp Dung Hoa,tốt nhất là nên tránh.Cô thật là một cô gái tốt,chuyện gì cũng nghĩ cho người khác,lại để chính bản thân mình chịu thiệt thòi.

Mỗi một lần cô đều cự tuyệt.

“Không cần đâu! Sẽ dọa người khác đó” phở Khôi Tinh này đột nhiên xuất hiện một cặp song sinh.Đầu đường gặp Diệp Dung Hoa,cuối phố lại là một Diệp Dung Hoa khác.Không phải trái tim của ai cũng khỏe mạnh như vậy.

“Ra ngoài một lần cũng không xảy ra chuyện gì được,cô lúc nào cũng ở nhà không thấy buồn à? Hơn nữa...” anh cố gắng thuyết phục cô như là để giảm bớt áy náy trong lòng,giam bớt cảm giác nặng nề khó hiểu trong lòng ngực.Nói một hồi anh quay ra nhìn cô thì hoảng hốt”Hải Tần” anh gọi to,lay lay thân thể cô.

“Chuyện gì vậy?” cô giật mình kinh ngạc mở mắt.

“Hình như cô...” Không biết có phải do khúc xạ ánh đèn hay không mà gương mặt cô trở nên trong suốt. Anh dụi dụi tưởng mình hoa mắt, đang muốn nói thì điều khiển từ trên tay cô đột nhiên rơi xuống.

“Cô” anh trừng mắt nhìn điều khiển rơi trên mặt đất kính hãi kêu lên. Không phải từ lòng bàn tay cô rơi xuống mà trực tiếp xuyên ra lòng bàn tay rơi xuống đất.

“Anh làm sao vậy?” bộ dạng thật kỳ lạ.

“Cô không cảm thấy gì sao?”

“Cảm thấy gì?” cô mờ mịt giờ hai tay, xuyên qua lòng bàn tay có thể nhìn thấy rõ ràng bài trí phía sau.

Cô... cả người gần như trong suốt.

“Cô lại đụng vào nước có phải không?”

“Đâu có”

Nếu không tại sao lại thành ra như vậy? Khẩu Quân Khiêm phát hoảng.

Cô có phải sẽ biến mất? giống như lúc ấy ngoài ý muốn xuất hiện trong phòng anh. Bây giờ có khi nào sẽ tan biến khiến anh không kịp trở tay...

“Cô, cô chờ tôi! Cô lên! nhất định phải chờ tôi đây”

Không thể lý giải tại sao bản thân lại kinh hoàng như vậy. Anh luống cuống chân tay lấy dụng cụ vẽ, vừa hoảng hốt vừa vụng về mờ giấy vẽ ra “Nhập vào đi tôi sẽ vẽ bổ sung cho cô thử xem sao...”

Anh không biết chính mình vì sao lại hoảng hốt như vậy trong đầu không thể nghĩ gì khác ngoài việc không thể chấp nhận việc cô biến mất... lúc trước cô đột nhiên xuất hiện quấy nhiễu cuộc sống của anh nhưng ngày qua ngày anh thực sự đã coi cô như người một nhà, đã quen với sự hiện diện của cô, quen với giọng nói của cô trong phòng, nhìn cô cùng Tiểu Tần chơi đùa đến mất hình tượng, ngồi trước một bàn thức ăn nâng má cười nhìn anh hỏi có ngon không... Anh thực sự không nỡ để cô biến mất.

Khúc Hải Tần lẳng lặng nhìn anh, bắt gặp bộ dạng kích động đỏ mặt hơi hột cô nhột nhạt nở nụ cười. Tên ngốc trọng tình nghĩa này nhìn anh khẩn trương như thế khiến cô cảm thấy mấy ngày nay vì anh mà hao tổn công sức đúng là đáng giá. Cô nghe lời nhập vào bức vẽ, anh khẩn trương đến nỗi ngay cả cầm bút vẽ cũng hơi run run. Nhưng mà anh biết chỉnh sửa chỗ nào đây, bức vẽ này cơ bản không có khuyết điểm. Sao lại có thể như vậy? bức vẽ rõ ràng rất đẹp vậy tại sao cô lại thành ra thế này?

“Anh đừng khẩn trương, cứ bình tĩnh nếu thật sự không được tôi cũng không trách anh”

Cho tới nay, cô vốn phiêu đảng yên tĩnh không tiếng động, không một ai nghe thấy tiếng cô. Là anh cho cô cơ thể, cho cô cảm nhận được hết thảy, có người làm bạn cô đã thực sự vui vẻ rồi.

“Không được! cô giúp tôi nhiều như vậy. Tôi nhớ đã từng nói sẽ giúp cô nhưng cô còn chưa nói muốn tôi giúp chuyện gì” làm sao bây giờ? một bức vẽ vô khuyết như vậy anh biết bổ sung ở đâu đây?

Khẩu Quân Khiêm nghĩ nát óc cũng không tìm thấy vấn đề nằm ở đâu. Bốn bề đều tĩnh lặng anh gấp đến độ vã mồ hôi lạnh, cô rút cuộc không phát ra âm thanh nào nữa.

“Hải Tần?” anh gõ gõ bản vẽ “Cô không sao chứ? lên tiếng được không?”

Cô không hề đáp lại giống như chưa từng xuất hiện. Bức vẽ giờ đây không còn sức sống mà chỉ như một bức chân dung tầm thường. Trong không gian tĩnh lặng chỉ có anh, chỉ còn lại mình anh. Anh biết cô vẫn ở đây nhưng anh không thể nhìn thấy, cô cũng không có cách nào báo hiệu cho anh biết. Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Nếu cô không thể nhập vào bức vẽ vậy anh nên làm thế nào để cô lại tiếp tục xuất hiện?

Đúng rồi! cô Tôn xinh đẹp!

Tuy rằng anh không cảm thấy một cô gái mới 20 tuổi đầu có thể làm được điều gì nhưng Lâm Giang vẫn thường nhắc đến cô ta hơn nữa còn có vẻ rất sùng bái. “Ni Ni rất lợi hại không có chuyện gì mà cô ấy không làm được” anh ta luôn luôn nói như vậy. Nếu Lâm Giang đã nói thế. Được! anh sẽ tạm thời tin một lần.

“Chờ tôi, không được biến mất biết không? Tôi sẽ nghĩ biện pháp” anh thậm chí đến chìa khóa cũng quên không mang trực tiếp lao ra cửa đến tìm Tôn Y Ni ở cuối ngõ.

“Hi!! anh tìm tôi?”

“...” cách cửa nhà cô còn khoảng mấy mét anh ngạc nhiên ngẩng đầu thấy một cô gái đang ngồi trên bờ tường “Cô trên đó làm gì vậy?”

“Ngắm trăng! nơi này cách ánh trăng có vẻ gần”

Có cách nói như vậy sao?

“Cô quên chìa khóa nên mới phải trèo tường đúng không?”

“Chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy,hay là anh biểu diễn cho tôi xem” không cần cô chính mình biểu diễn.

“...” cái con phở này quả thực ngoại trừ Lâm Giang ai ai đều rất độc mồm độc miệng.

Không có tâm trạng cùng cô so đo Khấu Quân Khiêm vội hỏi “Cô có biết không. ...chuyện kia. ...”

“Biết” cô lười nhác trả lời

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

“...”anh vẫn chưa nói sao cô biết?

“Anh đã từng nhìn con tằm trong thời kỳ lột da chưa?”

“Đã từng” anh còn vì mãi chăm sóc mà vô tình bóp chết nó! Lần nó lột da thứ 4 cũng là lúc kết thúc cuộc đời.Thực tế chứng minh anh đời này không có số nuôi tằm.Nhưng dù là người phóng khoáng,lạc quan thế nào cũng biết đây không phải lúc nhắc đến mấy chuyện đó,nhanh chóng trả lời vấn đề của anh đi có được không.

“Có vẻ như sau mỗi lần lột da tằm đều phải chuyển hóa tướng mạo sau cùng biến thành con bướm xinh đẹp...”

Đúng là lời ít ý nhiều!Anh đại khái suy nghĩ một chút nhưng...đó không phải chỉ là con sâu mình đầy lông lá hay sao? Trên đời này làm gì có con tằm nào có năng lực biến thành bướm bướm.Anh nghi ngờ nếu không phải cô không có chút kiến thức nào về khoa học tự nhiên thì chắc chắn cô ta đang cố ý dùng một con tằm để nhạo báng anh?

“Ý cô là tướng mạo cũ không còn tác dụng thì có thể làm cho cô ấy một cái mới?Nhưng mà...tôi không chắc cô ấy có nhập vào nữa hay không...”Huống hồ phố Khởi Tình này nổi tiếng bị quỷ ám đó nha!Ngoại trừ Khúc Hải Tần anh một chút cũng không muốn triệu hồn bất kỳ yêu ma quỷ khóc nào khác đâu.

“Anh chỉ cần toàn tâm toàn ý nghĩ đến cô ấy,gải phóng cảm xúc của mình là được”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi?”

“Sở dĩ cô ấy có thể nhập vào bức vẽ mà sống dậy chính là vì anh vẽ có sinh khí.Nhờ vào tấm lòng chân thành của anh nên bức vẽ mới trở nên sống động như vậy.Nếu không chúng cũng chỉ như một bức vẽ tằm thường mà thôi.

“Tôi nghĩ...tôi hiểu rồi”

“Còn một điều nữa tôi phải nhắc nhở anh, với năng lực của anh hiện tại chỉ đủ cho cô ấy chống đỡ trong một tháng.Nếu thực sự không nỡ xa cô ấy,cũng không sợ phiền phức thì mỗi tháng phải thay một lần da cho cô.”

Cô có thể đừng mang Hải Tần đáng yêu nhà anh so sánh với con tằm sâu hay không?

“Không phiền” một chút cũng không phiền

Biết được đáp án anh khản cấp chạy về nhà, vừa đến cửa sờ túi áo....Mất mặt quá! anh thực sự quên mang chìa khóa.Hải Tần còn đang chờ anh.Anh không dám trì hoãn sẵn tay áo lập tức trèo tường vào.

“Tôi đã nói sẽ có tên ngốc biểu diễn cho tôi xem mà”

Phía sau truyền đến tiếng nói.

“,,,”anh lúc này thực sự có ý muốn đánh người.

Nghĩ đến cô.Điểm này cũng không khó khăn.Con bé ngốc nghếch này, đã nói không được đựng vào nước mà vẫn cứ quên.Lần trước còn kêu la ầm ỹ đòi anh cứu mạng,nhưng mà nói cô ngốc thì lại không đúng Cô không những đọc sách rất nhanh lại còn chuẩn xác đánh dấu trọng điểm cho anh.Anh tin rằng khi còn đi học thành tích ở trường của cô rất xuất sắc.Cô thật sự rất lắm điều,không dưới một lần anh tưởng tượng muốn lấy bằng dính dính chặt cái miệng cô lại.Cá tính cô ngay thẳng,phóng khoáng,cười rộ lên có thể khiến cho bầu không khí xung quanh trở nên vui vẻ,làm cho người ta bất giác cong khóe miệng theo cô....còn có tâm ý của cô,tâm lòng của cô...cô có rất nhiều ưu điểm khiến anh lưu luyến.Sinh hoạt của anh nhờ có cô mà thay đổi đến giờ rồi cuộc không thể chịu nổi nếu phải ở một mình

“Tôi thích hình dáng như bây giờ”

Anh bị dọa giật nảy người,vừa mới về xong còn chưa kịp thu đầu bút thành linh có giọng nói bên tai làm cho anh sợ tới mức ngã từ trên ghế xuống.Anh sờ sờ mũi gương gạo bò dậy.Khúc Hải Tần đứng trước cửa sổ sát đất đang ngắm mình qua cửa kính.Dù sao sớm đã quen thói suốt quý nhập thần của cô.Khẩu Quân Khiêm thờ phào một hơi không biết là do muốn trấn an nỗi sợ hãi vừa rồi hay là trấn an nỗi sợ hãi cô đột nhiên biến mất.Nói thật một giây trước anh còn thực sự lo lắng cô không xuất hiện nữa.

“Cô thích là tốt rồi”

“Sao anh biết tôi thích buộc tóc đuôi ngựa?” cô lắc lư mái tóc đằng sau tươi cười nói.Nhìn cô cười khóe miệng anh không tự giác cũng cong lên “Thực giác”

Lúc trước là vì Diệp Dung Hoa nhưng lúc này đây thì hoàn toàn là vì cô. Thực giác cho anh thấy với tính thần phản chấn,hoạt bát như vậy tóc đuôi ngựa có thể hợp với cô hơn.Còn cả cái váy ngắn màu hồng nhạt làm cho cả người cô thoát nhìn vừa ngọt ngào lại vừa xinh đẹp.Váy dài cho tới bây giờ thực sự không thích hợp,chỉ hại cô vấp ngã mà thôi.Cô sờ sờ khuôn mặt,thì thảo một mình

“Đáng tiếc gương mặt không giống...nếu không thực sự nghĩ bản thân vẫn sống đến h...”

Khẩu Quân Khiêm đi đến,đặt hai tay lên vai cô nhẹ giọng nói

“Tôi không biết cô trông như thế nào,cô nói cho tôi nghe lần sau tôi sẽ cố gắng vẽ giống một chút”

“Mắt to hơn một chút,tròn hơn một chút ,không phải loại mắt xéch này”

Diệp Dung Hoa đẹp theo kiểu cổ điển,cô không giống như vậy.

“Còn cái mũi...” cô bắt đầu miêu tả chi tiết “Đúng rồi, bên trái lông mày có một vết sẹo,do hồi đó xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn để lại.Buổi sáng hôm đó đang chờ xe bus đến trường tự nhiên xuất hiện một tên khốn khiếp không hiểu có thâm thù đại hận gì với tôi,hắn hung hăng đập tôi một cước hại tôi bị té ngã lúc đó máu chảy rất nhiều,đến bác sĩ cũng bị dọa.Anh biết không con gái rất sợ xấu,vết sẹo này hại tôi khóc rất lâu đó....”

Đây là lần đầu cô nhắc đến chuyện của mình.Khẩu Quân Khiêm dè dặt cẩn trọng không ngắt lời cô

“Sau đó thì sao?”

“Khi đó bác sĩ còn trên tôi,nói tôi đi tìm cái tên đó chịu trách nhiệm,hại tôi mặt mũi thế này nhất định phải cưới tôi.Hừ! anh biết không? Cái tên khốn khiếp kia gây chuyện rồi bỏ trốn,1 câu cũng không nói rõ ràng.Nếu để cho tôi gặp được tôi nhất định sẽ trả hắn một cước làm cho hắn tề ngã bên đường để mọi người chiêm ngưỡng quần lót.”

“Đàn ông không mặc váy có té ngã cũng không nhìn thấy quần lót” anh không nhịn được tạt gáo nước lạnh.

“Mặc kệ tôi” cô cao hứng phát tiết oán khí không được sao? Chẳng lẽ tùy tiện nói gặp là có thể gặp được?

“Còn nữa...” chuyện quá khứ cô chưa từng nhắc đến nhưng tới nay lại như máy hát chủ động kể hết chuyện này đến chuyện khác.Anh cũng không ngắt lời ,kiên nhẫn lắng nghe.Đứng một anh trở về giường nằm,dựa vào đầu giường chớp mắt thế nào đã tới bình minh.Cho tới nay đều là cô nghe anh nói lần này đổi lại là anh nghe cô nói,những chuyện cô đã trải qua,sở thích của cô,sinh hoạt của cô,còn có những chuyện thanh xuân trước đây....

Trời còn chưa sáng hẳn Khúc Hải Tần đã tựa vào vai anh ngủ lúc nào không biết.Tối hôm qua mới ngưng tụ hồn phách, nhìn cô không có chút tinh thần nào. Cô có phải giống như tấm cung trước kia,mỗi lần thay da đều rất suy yếu? Đúng là bị Tôn mỹ nhân ảnh hưởng?

Khẩu Quân Khiêm tắt đèn đầu giường,cẩn thận đánh giá khuôn mặt cô.Thật kỳ lạ! rõ ràng cùng một khuôn mặt giống hệt Diệp Dung Hoa nhưng anh lại chưa bao giờ coi cô là cô ấy,1 lần cũng không có.Cho dù lúc đầu khổ sở theo đuổi Diệp Dung Hoa anh cũng chưa từng đối với cô “đồ mặt tư nhân” cùng lắm chỉ trong khoảnh khắc lần đầu tiên khi cô từ bức vẽ bước ra,còn lại không bao giờ nữa.Trong thâm tâm anh chưa từng coi hai người là 1,tinh tưởng nhận biết bọn họ vốn là hai người khác nhau.

Cô là Khúc Hải Tần,cô có cá tính riêng của mình,bất luận là ai cũng không thể thay thế.

Đối với anh,nét đẹp của Diệp Dung Hoa khơi gợi lên khát vọng nguyên thủy nhất của đàn ông.Còn về hồn nhiên,xinh đẹp của Khúc Hải Tần lại rất gần gũi,thân thiết giống như người nhà,cho anh cảm giác chỉ khi về nhà mới cảm nhận được,khiến anh không thể kiềm chế mà yêu thương,chiều chuộng cô.Cả

buổi tối anh đều suy nghĩ, anh có thể vì cô làm chút gì đó? Nghe cô nhắc tới chuyện cũ anh mới phát hiện, thực ra cô vẫn còn lưu luyến cuộc sống trước kia, cho dù là hương vị mùa hè, hay khi dạy muộn phải đuổi theo xe bus, lần đầu nhận được thư tình, thậm chí bên đường vô duyên vô cớ bị đập ngã lộ quần lót... mỗi sự kiện cô đều luyến tiếc. Không nhắc đến là vì cô biết bản thân không thể quay về được nữa cho nên tránh cho mình sầu não. Lúc đó anh hỏi cô, còn điều gì tiếc nuối, có chuyện gì chưa kịp hoàn thành hay không thì cô nói

“Có một người, tôi cũng không biết anh ta là ai. Năm thứ hai đại học hầu như mỗi ngày anh ta đều gửi chuyển phát nhanh đồ ăn cho tôi, mỗi lần đều lại một tờ giấy thổ lộ tâm tình. Mặc dù viết không nhiều nhưng đều thẳng thắn bộc lộ tình cảm đối với tôi. Tuy tôi không biết anh ta là ai nhưng mỗi bức thư đều có thể cảm nhận được một nỗi ưu thương nhân nhật. Tôi tin tưởng anh ta thật sự thích tôi nhưng tôi lại không biết là ai, cũng không kịp gấp mặt nói lời cảm ơn, cảm ơn anh ta đã vì tôi mà dụng tâm nhiều như vậy...”

Sau đó thì chuyện ngoài ý muốn kia xảy ra, nếu có thể cô kỳ thật muốn gặp anh, muốn hỏi anh vì sao lại thích cô, nếu có thể không biết chừng cô cùng anh sẽ bắt đầu một đoạn tình duyên. Nếu có thể... cô cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày mình ngay cả tình yêu là gì cũng chưa từng trải nghiệm đã phải nhanh chóng kết thúc sinh mệnh như vậy.

Đúng vậy nếu có thể.

Nếu có thể anh cũng muốn giúp cô hoàn thành tâm nguyện, bỏ khuyết tiếc nuối trong lòng. Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, anh ta giờ đang ở đâu? anh ngay cả tên anh ta cũng không biết chứ đừng nói đến người nọ đã kết hôn hay chưa? Có hay không còn nhớ đến cô... Khấu Quân Khiêm thở dài, nhẹ nhàng đặt cô trên gối, kéo chăn đắp cẩn thận rồi mới từ từ đứng dậy, rửa mặt, chải đầu qua loa ra khỏi nhà. Anh có hẹn cùng Diệp Dung Hoa đi ăn sáng. Cô có thói quen chạy bộ rất sớm nên gần đây sinh hoạt của anh cũng thay đổi để tiếp cận cô. Anh thật sự thành ý 10 phần, chắc chắn cũng không kém tên nam sinh hồi đó theo đuổi Khúc Hải Tần là bao?

Sau khi chạy bộ xong, mang theo bữa sáng về nhà, xa xa nhìn thấy hàng xóm nhà số 56 mở cửa anh giống như trốn ôn dịch nhanh chóng bỏ chạy. Không phải anh không muốn lắng giềng hòa thuận nhưng cô gái đó quả thật rất phiền toái. Vì muốn bữa sáng không bị nguội, anh không thể không làm thế. Anh không muốn giống như Lâm Giang mua nước tương cũng phải chạy đi chạy lại đến 3 lần. Ngốc không còn gì để nói. Tránh được nhà 56 đang muốn về nhà thì bắt gặp Tôn Mỹ nhân đang đi đến.

“Chào buổi sáng cô Tôn! tối hôm qua thực sự cảm ơn cô”

“chuyện nhỏ thôi” cô khoát tay chuẩn bị đi đến số nhà 56. “Nếu có cơ hội trở về quá khứ anh muốn làm gì?”

“Hả?” đang muốn tìm chìa khóa mở cửa Khấu Quân Khiêm lập tức dừng động tác hoài nghi nhìn cô không thể hiểu được cô có dụng ý gì. Anh muốn hoàn thành ước nguyện của Khúc Hải Tần, muốn cô không còn gì phải tiếc nuối. Đáp án này cơ hồ lập tức nhảy ra trong đầu. Nhưng mà không có khả năng đó, con người sao có thể trở về quá khứ chứ?

Tôn Mỹ nhân ngoái đầu nhìn anh cười cười “Thực ra cơ hội không phải không có”

Cơ hội? cơ hội gì?

Chưa kịp hỏi rõ cô đã đi xa.

Ngõ 44 này đúng là toàn quái nhân không thể hiểu nổi. Khấu Quân Khiêm nhún vai, rất nhanh quảng chuyện này qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Anh không nghĩ những lời của Tôn Mỹ nhân có liên quan đến mình.

Từ đó trở đi, cứ mỗi lần thay da đổi thịt, tiểu tằm cung của anh ngày càng trở nên xinh đẹp hơn trước. Đương nhiên không phải nói Diệp Dung Hoa không đẹp, mà là hình dáng hiện giờ có vẻ hợp với cô hơn. Anh có cảm giác vẻ đẹp của Khúc Hải Tần là phải như vậy. Khấu Quân Khiêm rời mắt khỏi quyền tạp chí chăm chú quan sát Khúc Hải Tần đang nhàm chán chơi trò bắt tay với chó.

Nuôi chó cũng không phiền phức như anh tưởng, hơn nữa cô dạy nó rất tốt, ngoài những lúc hẹn hò với Diệp Dung Hoa anh cũng có thể miễn cưỡng dắt nó đi dạo. Một chủ một chó xem ra khá hòa thuận, trên thực tế anh cảm thấy nó coi cô là chủ chứ không phải anh.

“Nghiêm! Đầu hàng! Giã chết” Đúng là trò chơi ngu ngốc không hiểu sao bọn họ vẫn có thể vui vẻ như vậy. Mỗi lần chó con bắt chước theo khẩu lệnh của cô đều khiến cô cười ha ha.

“Hải Tần! qua đây” anh ra lệnh.

“Chuyện gì?” nghe thấy cô lập tức quay đầu, chạy tới ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh.

“Tay phải” anh nói

Thấy cô ngoan ngoãn giờ tay ra bộ dạng không khác gì chó con, anh thiếu chút nữa nhại theo cô “Bắt tay! Đầu hàng! Giã chết”

Anh cố gắng nhịn cười

“Làm sao vậy?” cô nghi hoặc nhìn anh.

“Không có gì” anh ho nhẹ, che giấu ý cười cúi xuống chăm chú quan sát đường vân trong lòng bàn tay cô.

“Sắp phải thay bức vẽ mới rồi” thời gian này cô thật lười biếng suốt ngày chỉ thích ngủ.

Anh đã tìm ra bí quyết, mỗi khi vân tay phai nhạt, khi sắp kém chứng tỏ chuẩn bị đến thời kỳ biến đổi tiếp theo. Vì đã có sự chuẩn bị anh sẽ không lường cuống tay chân, chấn động như lúc ban đầu nữa.

Xuyên qua ánh nắng ấm áp anh lặng lẽ đánh giá cô. Đôi mắt to tròn sáng ngời, mũi cao, cánh môi phần hồng căng mọng, gương mặt nhỏ nhắn, khi cười lộ ra hai lúm đồng tiền, cả gương mặt rạng rỡ như thể mọi ánh sáng trên thế giới này đều hội tụ trên người cô, sáng ngời mà chói mắt, cô vẫn là tiểu mỹ nhân nhưng vẻ đẹp của cô như ánh sáng mặt trời tô điểm cho cảnh sắc tươi đẹp hơn.

“Lần tới tôi sẽ thay đổi kiểu tóc cho cô” mấy ngày trước anh thấy trên tạp chí, cảm thấy rất hợp với cô.

“Cũng được” cô ngáp một cái cúi người ngã đầu trên đùi anh lười nhác ngủ. Giống hệt chó con đang nằm trong góc kia. Mỗi khi lười nhác thường chạy đến bên Khúc Hải Tân, bộ dạng làm nũng giống hệt như bây giờ.

Phần lớn thời gian cô đều khiến người ta yêu mến nhưng cũng có những lúc anh không chịu nổi cô, ví dụ như chê bai thói quen sinh hoạt của anh. Đôi khi hai người xảy ra mâu thuẫn, mỗi lần giận dữ cô sẽ nhập vào bức vẽ không để ý đến anh, tuy nhiên cô có tuyệt chiêu của cô anh đương nhiên cũng có.

“Được lắm! cô cứ trốn đi, tháng sau tôi sẽ vẽ cô thành mất éch miệng và cộng thêm 32 a ngực. Cô đừng có trách tôi đây”

“Khẩu Quan Khiêm! anh thật tiểu nhân” cô giận dữ hét lên.

Phụ nữ chú ý nhất ngoài gương mặt còn có dáng người! Anh đứng là ác nha.

Nhưng mà nói tới nói lui anh cũng chưa từng làm vậy bao giờ. Thậm chí bức sau còn vẽ đẹp hơn bức trước.

Đôi mắt trong sáng tràn đầy sức sống kia chỉ cần liếc mắt một cái đều rung động lòng người.

Anh di chuyển ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mi của cô, chăm chú nhìn gương mặt đang say ngủ, khóe miệng không tự giác nở nụ cười, trong đầu đang suy nghĩ xem nên phối hợp quần áo cho cô thế nào mới đẹp.

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, đối với phố Khởi Tinh vốn yên tĩnh này quả là không bình thường. Nơi đây trừ bỏ người dân lân cận, đến trộm cắp cũng không dám mò đến. Anh nhẹ nhàng đặt cô ngủ trên ghế sofa đứng lên ra xem có chuyện gì.

“Khẩu Quan Khiêm! không phải anh nói muốn quay về quá khứ hay sao? Đi nhờ luôn với bọn họ được đây”

“...” Việc này cũng có thể nhờ vả hay sao? Anh cảm nhận không khí có phần kỳ quái nhìn thoáng qua Tôn kiều điểm, cô đang chuyên chú phất tay vẽ một đường về phía không trung.

“Rốt cuộc anh có muốn hay không?”

Anh quay đầu nhìn thoáng qua cửa nhà không nghĩ ngợi nhiều liền thốt ra

”Muốn”

Ngay sau đó anh cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình cuốn mình đi, anh không còn biết gì nữa chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Cảm giác choáng váng chỉ xuất hiện trong chốc lát, tầm mắt lại dần khôi phục một lần nữa, anh lắc lắc đầu nhận ra bản thân vẫn đang đứng ở cửa nhà mình.

Cái quái gì vậy! Đùa anh hay sao!

Anh rút chìa khóa mở cửa nhưng mãi vẫn không mở được. Anh nhìn lại lần nữa, cửa nhà vẫn còn mới, kiến trúc cũng,, không thể nào? thật sự đã trở về rồi ư? Phố khởi tinh trước đây là thế này sao?

Chưa kịp hồi phục tinh thần, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng mở cửa, anh theo bản năng tránh người sang một bên. Anh cũng không muốn mới quay về có một ngày đã bị bắt vì tội đột nhập trái phép đầu nha.

Cô gái từ trong nhà đi ra nhìn qua chỉ tầm 15,16 tuổi, dáng người tinh tế, tóc đuôi ngựa đung đưa trong không trung trông thật năng động, mắt to, mũi thon gọn, sắc môi phần hồng, 1 khuôn mặt thật tinh xảo.

Là cô ấy!

Tuy rằng có chút non nớt nhưng lớn lên tuyệt đối sẽ mê đảo hàng vạn đàn ông. Anh liếc mắt một cái có thể nhận ra đây là Khúc Hải Tàn lúc 15,16 tuổi. Hóa ra cô không có thói phồng, thật sự là tiểu mỹ nữ xinh đẹp. Cô khóa cửa, lơ đãng liếc mắt nhìn anh, anh đang định mở miệng chào hỏi thì cô làm như không có việc gì xoay người bỏ đi.

Đúng vậy! lúc này cô sao có thể nhận ra anh chứ?

Anh cười tự giễu, cảm thấy bản thân nhất thời xúc động. Trước đây chỉ một lòng một dạ muốn hoàn thành ước nguyện của cô, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã bị quăng về quá khứ, đã đến đây rồi cũng không thể dễ dàng trở về như đi du lịch Nhật Bản được. Thở dài anh vội đuổi theo cô. Đã đến đây rồi anh không cho phép mình cái gì cũng không làm.

Lúc này cô đang đứng đợi xe bus, đám đông đứng đợi như thời loạn lạc. Cô cầm trong tay quyển vở tập viết tiếng anh, bóng lưng hết sức chuyên chú. Anh không dám tới gần, cách một đoạn lặng lẽ quan sát cô.

Có lẽ bởi vì quá chuyên chú nên cô không chú ý đến những va chạm nhỏ, chỉ cho là người ta vô tình, nhưng anh thì rõ ràng nhìn thấy cái tên bụng bia trung niên kia đang ăn đậu hũ của cô.

Ngu ngốc! cô không có cảm giác hay sao?

Anh bức mình quan sát một lát, không thể đi qua nói với cô đành phải dùng ánh mắt giết người trừng tên đó. Lão già kia cũng thật không biết tự trọng, bàn tay dẫn đi xuống định sờ mông cô.

Còn muốn đi xuống nữa!

Đóa hoa nhỏ thanh thuần ngọt ngào nhà anh lại để cho tên óc heo này nhúng chàm hay sao?

Mất anh tóa lửa, không kịp nghĩ nhiều giờ chân đạp gã biến thái đó xuống đường.

Tên biến thái kia mặc dù bị dục vọng dụ dỗ nhưng vẫn cảnh giác, mắt xem tứ phía tai nghe tám phương, lúc bỏ chạy thì thật sự quá nhanh nhẹn. . . đáng giận.

Nhất thời mọi người chỉ thấy anh đột nhiên nổi cơn điên nhằm cô bé ngọt ngào đáng yêu kia đá một trường, hơn nữa còn không chút lưu tình, nhanh- chuẩn- ác.

Cô gái không chút phòng bị ngã ra lổ đi bộ, trán đập mạnh xuống đường máu chảy đầm đìa.

Anh há hốc mồm.

Không! Không thể nào?

Khẩu Quân Khiêm mặt đại ra, đứng ngây ngốc một chỗ hoàn toàn không chút phản ứng, cho đến khi có người thét lên anh mới như sét đánh ngang tai kéo thần hồn trở lại, chạy nhanh tới ôm lấy cô.

“Sao rồi? Đau lắm không?” Vô nghĩa máu chảy nhiều như vậy ai mà không đau?

“Cái tên khốn khiếp này. . .” Cô cắn răng chửi rủa, không biết là vì kinh hãi hay đau đớn mà nước mắt hòa cùng máu ướt đầm ngực áo anh.

“Tại tôi,, thực xin lỗi Hải Tàn, xin lỗi. . .” Anh trở về sẽ lập tức chịu tội với cô.

“A. . .”. cô khóc rống lên làm anh đau lòng muốn chết.

“Được! Được! Được tôi đưa cô đi gặp bác sĩ, gắng nhịn một chút nữa thôi. . .”

Anh dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô đến bệnh viện, cô bị khâu hai mũi, bác sĩ nói có khả năng để lại sẹo. Cô nghe xong thì bật khóc, bác sĩ thấy vậy còn vui vẻ nói

“Không sao đâu, nếu sau này không gả được cho ai, em tìm tên nào đã hại em thành ra như vậy bắt hắn chịu trách nhiệm.”

“Oaaaa” cô càng khóc thảm thiết hơn

“Tại sao phải gả cho hắn. . .hắn làm sai tại sao em phải chịu trừng phạt chứ?”

“. . .” Hải Tàn, cô thật là không đáng yêu chút nào! cái gì mà lấy anh gọi là chịu trừng phạt chứ?. Cũng tại anh hại cô thành ra thế này, hiện tại anh căn bản không dám hé răng nửa lời.

Cô khóc một lúc cũng mệt, bây giờ chỉ còn những tiếng thút thít tội nghiệp.

Bác sĩ xử lý xong miệng vết thương liền đi ra ngoài

“Vết thương không có gì đáng ngại,nhưng tâm hồn có vẻ tổn thương nghiêm trọng,để cô bé nghỉ ngơi một lát rồi hãy xuất viện” ngừng một lát bác sĩ lại nói

“Anh cũng nên bảo trọng” vỗ vỗ vai anh sau đó thân nhiên rời đi.

Anh nhất thời không có dũng khí tiến lên phía trước.Nghĩ một lát,trước tiên mua bữa sáng chuộc lỗi với cô đã.Lúc này chờ xe bus rõ ràng trong tay cô có mạng theo bữa sáng nhưng không hiểu giờ nó ở nơi nào rồi.

Mua bữa sáng trở về cô đã ngủ rồi.Khẩu Quân Khiêm đặt bữa sáng xuống,đi đến bên giường cô,giao tay vén mái tóc trước trán lộ ra miếng băng gạc thật chướng mắt,đứng tại nơi thái dương gần lông mày.

Hóa ra vết sẹo xuất hiện như vậy...

Anh còn đang chuyên chú suy nghĩ xem nên giải thích thế nào khi cô tỉnh lại thì trước mắt đột nhiên quay cuồng,cảm giác choáng váng quen thuộc lại xuất hiện.Anh cúi đầu thấy cơ thể mình dần dần trong suốt.

Không phải chứ?Đừng! Đừng kéo anh về lúc này...Hải Tàn sẽ hận anh chết thôi.

Có nhiều khi anh thật sự tin rằng Tôn kiều diễm có ác tâm muốn chính anh.

“Tôi không muốn trở lại sớm như vậy” anh kháng nghị.

“Anh nghĩ mình đang đi du lịch Nhật Bản hay sao? tùy tiện cho anh sắp đặt.”

“...” quên đi,dù sao việc đã đến nước này,trở về cũng trở về rồi,gây chuyện bỏ trốn cũng đã làm,nói thêm nữa cũng vô dụng.

Anh nhụt chí không thôi.

Kết quả nửa ngày hao tâm tổn chí trở lại,chẳng những không làm được chuyện gì tốt đẹp còn tặng cho cô một vết sẹo làm kỉ niệm.

Khẩu Quân Khiêm ủ rũ trở về nhà,lúc này Khúc Hải Tàn đã tỉnh giấc,đang dụi mắt tìm anh.

“Anh vừa đi đâu vậy?”

Anh không trả lời,ngồi xuống bên cạnh cô,nhẹ nhàng vết mái tóc trước trán xem kĩ vết sẹo gần đuôi lông mày kia.Nếu cô biết anh chính là tên khốn khiếp gây chuyện rồi bỏ trốn không biết cô có cho anh một cước ngay tại đây? Còn nhớ lúc cô nhắc lại chuyện này vẫn còn hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh hoàn toàn không dám mở lời

.”Cô cảm thấy là lịch sử tạo nên thời đại hay vẫn là thời đại tạo thành lịch sử?” anh dè dặt cẩn trọng,bắt đầu vấn đề theo góc an toàn nhất.

“Gi?” hoàn toàn không hiểu

“Chính là...tôi cũng không biết giải thích với cô như thế nào...” trước kia anh chưa từng nghĩ rằng bản thân đã từng xuất hiện trong cuộc đời cô,điều này làm cho anh cảm thấy mơ hồ.

Anh không hiểu là do bản thân lỗ mãng xâm nhập vào cuộc sống của cô mới khiến số phận cô bị thay đổi? hay là mọi chuyện vốn phải xảy ra,không bởi vì anh mà chuyển khác?Nếu là trường hợp đầu tiên,như vậy anh còn có thể cố gắng nhưng nếu là trường hợp sau,vô luận anh có làm cái gì,nhiều năm sau cục diện vẫn sẽ xảy ra như vậy.

Càng nghĩ càng phức tạp,gà đẻ ra trứng hay trứng đẻ ra gà,đúng là muốn phát điên.

“Quên đi cô cứ coi như tôi chưa nói gì” anh cam chịu nằm trên ghế sofa giả chết.

“Cô...chuyện đó”

“Sao vậy?”

Dũng khí lại lần nữa rút cổ trở về “Không có việc gì”

Khúc Hải Tàn nhún vai tiếp tục chơi mặt chược.

“Tôi muốn nói...”

“Nói cái gì?” cô bị phân tâm lại liếc Khẩu Quân Khiêm một cái.

“Nói... nói... là nói cô lần trước làm đồ cuốn đông lạnh ăn rất ngon, khi nào cô lại mua nữa vậy?”

“Được anh muốn ăn chờ tôi chơi xong rồi gọi tiếp.”

Lại qua nửa tiếng

“Hải Tàn tôi thực sự...”

“Làm sao?” luôn luôn bị làm phiền, cô không thể chuyên chú đánh bài

“Hậu! anh hại tôi thua liên tục rồi đây này” Cô rút khoát không chơi nữa quay đầu nhìn anh

“Rốt cuộc anh muốn nói gì, nói một lần luôn được không?”

Cả buổi sáng anh đều đứng ngồi không yên, nếu không phải có tâm sự thì chắc chắn bị táo

bón.

Khẩu Quân Khiêm hít một hơi thật sâu

“Thật ra tôi có chuyện muốn hỏi cô”

“Anh hỏi đi”

“Tôi sợ hỏi xong... cô sẽ tức giận”

“Nếu hỏi xong anh để yên cho tôi chơi mấy tính tôi sẽ không”

“Tôi... tôi muốn hỏi... cô... thế nào... cái kia...” Anh ấp a ấp úng, cẩn thận suy nghĩ, chọn từ phù

hợp. Dù sao cô cũng rất nhạy cảm.

“Cái gì?”

“Chính là... tại sao lại chết”

Khúc Hải Tàn về mặt cứng đờ

“Vì sao anh muốn biết?”

“Là... quan tâm một chút thôi” anh vụng trộm quan sát về mặt cô đoán mò

“Là vì bệnh tật, tai nạn hay là...”

“Tai nạn” cô cúi mặt “Hồi đó vì muốn có một lễ tốt nghiệp đáng nhớ chúng tôi đã tổ chức đi du lịch suối nước khoáng. Trên đường chiếc xe chở bọn tôi xảy ra sự cố, cả người và xe đều rơi xuống vách núi. Tôi bị kẹt ở trong xe, lúc đó vẫn còn chút ý thức, tôi vội vàng cầm lấy điện thoại muốn cầu cứu, tôi vẫn chờ, vẫn luôn chờ... không biết thời gian qua bao lâu... 4 phía chỉ còn màu đen tối, không có bất kỳ âm thanh nào, tôi sợ lắm...”

Mảnh ký ức cuối cùng chỉ còn lại một màu đen tối kéo dài vô thời hạn.

Khẩu Quân Khiêm đi tới giang tay nhẹ nhàng ôm thân hình mảnh mai đang khẽ run lên vào lòng. Cô theo bản năng hơi tránh đi, sau đó thì ôm chặt lấy lưng anh.

“Kỳ thật cái chết cũng không quá đáng sợ, đáng sợ là trong quá trình đó đau đớn, bất lực, sợ hãi cùng tuyệt vọng, từng chút từng chút một cắn nuốt khát vọng sống sót của mình. Cái loại chờ đợi đó so với lăng trì còn tàn nhẫn hơn, anh hiểu không?”

Anh vỗ vai cô, im lặng trấn an.

“Xin lỗi lúc trước tôi không hiểu được...” lúc trước cô kiên trì muốn để đèn trước khi ngủ, bởi vì cô sợ bóng tối. Anh nghe xong suốt nửa thì sặc com. Lần đầu nghe thấy ma cũng sợ bóng tối, còn cười nhạo cô nhất gan. Hiện tại mới biết được nỗi sợ hãi này đã xâm nhập vào linh hồn cô, qua bao nhiêu năm vẫn không phai nhạt.

“Sao đột nhiên anh lại hỏi tôi chuyện này?”

“Gần đây tôi luôn nghĩ rằng, rốt cuộc có thể thay đổi được lịch sử hay không? Nếu có thể không phải cô cũng sẽ không phải chết hay sao?”

“Anh muốn nói...” cô kinh ngạc mở trừng mắt.

Anh vuốt ve khuôn mặt thanh tú của cô

“Hai ngày trước không phải cô nói tôi vẽ rất giống cô trước đây, giống như đã gặp qua rồi, kỳ thật tôi đã từng gặp cô”

“Hả?”

“Tôi thực sự đã từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, chỉ là cô đã quên mất. Tôi muốn hoàn thành tâm nguyện của cô tìm cho ra người cô nhớ thương năm đó. Nhưng hiện tại tôi không muốn như vậy nữa.” tâm anh càng tham lam, không muốn chỉ yên lặng đi qua mà còn muốn cứu sống cô.

“Nếu tôi có thể trở về trước thời điểm cô xảy ra chuyện, báo cho cô biết, có thể sẽ không giống như bây giờ?”

“...Tôi sẽ nghĩ anh bị điên...” ai mà tin loại chuyện quỷ quái này? Nếu anh nói ra không chừng còn bị người ta chửi một trận, trách anh gở mồm gở miệng cũng nên.

Anh cười cười” Không sao! cho dù có phạm tội bất cớ tôi cũng sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản không cho cô tham gia du lịch lần đó.”

“Điều kiện tiên quyết là cô cũng muốn quay về mới được”

“Tìm Tôn kiều diễm” cô ấy có thể làm một lần cũng có thể làm lại lần thứ 2.

Anh kéo cô đến cuối con hẻm tìm Tôn kiều diễm. Nhưng đến nơi câu trả lời cũng là...

“Không có khả năng” một câu chắc như đinh đóng cột.

“Vì sao?” anh không phục. Cô rõ ràng có thể giúp.

“Lịch sử không thể thay đổi, chuyện xảy ra vẫn sẽ phải xảy ra cho dù anh có dùng hết tâm cơ xoay chuyển nó thì nó cũng sẽ nhận lúc anh không để ý mà phát sinh”

Cho nên...không thể thay đổi được phải không?

Nhưng mà trước đây anh thật sự đã từng xuất hiện trong cuộc sống của cô. Điều này anh vẫn chưa thể lý giải nổi, tuyệt đối không phải tại anh ngu ngốc mới gây nên vết sẹo đó. Nếu không thử một lần anh thật không cam tâm.

“Anh cũng biết ý trời không thể nắm được trong tay, nếu anh cố ý thay đổi, kết quả thế nào tôi cũng không dám cam đoan.”

Bản thân cô có thể đi xuyên không gian thời gian nhưng không có nghĩa sẽ đáp ứng được yêu cầu của anh. Cô còn chưa có năng lực thay đổi lịch sử.

“Nhờ đâu không phải như vậy. Bằng không tại sao qua bao năm rồi cô ấy vẫn ở tại chỗ này? Nhất định là do tôi đã làm gì đó hoặc tôi có thể làm gì đó cho cô ấy, cho nên cô ấy mới ở chỗ này chờ gặp được tôi, chỉ là hiện tại chúng ta vẫn chưa biết được”

“Có lẽ! nhưng anh có chấp nhận hậu quả không? cho dù là giảm thọ?” mà cũng chưa chắc thay đổi được gì.

Cái gì? Giảm thọ? Khúc Hải Tần nãy giờ vẫn trầm lặng đột nhiên lên tiếng

“Sao lại như vậy?”

“Các người tưởng mình đang đi du lịch Hồng Kông sao? mua vé máy bay là đến?” Tôn kiều diễm tức giận liếc bọn họ một cái.

Xuyên không là phạm đại giới đó!

“Có thể” anh kiên định trả lời.

Dùng vài năm tuổi thọ đổi lấy 50 năm cuộc đời cho cô, nghĩ thế nào cũng là bọn họ có lợi.

“Khấu Quân Khiêm anh không cần phải làm vậy” Khúc Hải Tần nóng vội muốn ngăn cản anh lại bị anh nhẹ nhàng trấn an.

“Hải Tần đây là cơ hội duy nhất của cô”

“Nhưng mà...nhưng mà” cô không muốn anh dùng tuổi thọ của mình để đánh đổi.

Anh cười to, vỗ vai cô “Cô đừng lo! hồi nhỏ thầy tướng số có nói tôi sẽ trường sinh trăm tuổi, thọ đến 187 tuổi cũng không thành vấn đề, thiếu đi vài năm cũng chẳng sao. Sống lâu quá cũng chán”.

Tôn kiều diễm giễu cợt anh

“Anh đối với cô ấy cũng thật tình thâm nghĩa trọng nha!” ngay cả câu sống lâu quá cũng chán mà cũng nói ra được. Nếu đã muốn an ủi cô, sợ trong lòng

cô ấy náy như vậy còn theo đuổi Diệp Dung Hoa làm gì? Rốt cuộc trong đầu anh ta đang nghĩ gì vậy?

Quả nhiên tư duy của người ngu ngốc, người bình thường không thể lý giải nổi.

Khúc Hải Tàn nắm chặt tay anh không buông, Khẩu Quân Khiêm an ủi mãi không được, không còn cách nào khác đành phải về nhà. Trước khi về anh không quên dùng ánh mắt, mấp máy môi ám chỉ Tôn Kiều Diễm.

Tôi sẽ quay lại sau!

Bạn đang đọc truyện *Về Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tôn Kiều Diễm không nghĩ tới người đến gặp cô vào lúc này lại là Khúc Hải Tàn chứ không phải Khẩu Quân Khiêm. Cô cũng ngạc nhiên không ngờ tiểu mỹ nhân đang đứng ngoài cửa kia lại xinh đẹp duyên dáng đến vậy.

“Khẩu Quân Khiêm không biết tôi đến tìm cô” Khúc Hải Tàn lễ phép hỏi “Tôi có thể vào nhà không?”

Tôn Kiều Diễm nhún nhún vai, đầu biết hai người cũng không có chuyện gì để nói nhưng nhìn đĩa xoài đông lạnh trên tay cô bé cô vẫn nghiêng người cho cô bé vào cửa.

Nghe nói cô ấy có khả năng nhìn thấy hồn ma, lại thu nhận được không ít hồn ma lai vãng, đến Khẩu Quân Khiêm cũng bị cô làm cho tức chết, Khúc Hải Tàn thực sự ước muốn được giống như cô.

“Tôi muốn hỏi cô một chuyện” Khẩu Quân Khiêm từng nói cô ấy rất lợi hại vậy hỏi cô chắc chắn không sai.

“Cô hỏi đi” Tôn Kiều Diễm không biết rút từ đâu cái nĩa nhanh chóng nhắm nháp đồ ăn ngon. Có thức ăn việc gì cũng dễ giải quyết.

“Tôi muốn hỏi, nếu bên cạnh anh ấy luôn có một hồn ma theo sát liệu có ảnh hưởng gì không?”

“Tất nhiên” Tôn Kiều Diễm cũng không giơng dãi trực tiếp trả lời “Người mang dương khí, ma mang âm khí, tiếp xúc gần ngày thì không ảnh hưởng quá lớn nhưng nếu thời gian bên nhau càng lâu đối với anh ta mà nói thật sự không tốt. Nếu bất lợi, vận thế sa sút, thậm chí còn có thể sinh bệnh tật, nhẹ thì gặp nhiều xui xẻo nặng thì đổ máu.”

Cho nên nếu cô còn tiếp tục ở bên anh sẽ ảnh hưởng đến vận khí và sức khỏe của anh ư?

“Không có... biện pháp nào hay sao?”

“Không có” âm dương bát đồng muốn không bị ảnh hưởng không có khả năng đó.

“Tôi hiểu rồi. cảm ơn cô” Sau khi đã có được đáp án Khúc Hải Tàn đứng dậy cáo từ.

Thấy cô như vậy Tôn Kiều Diễm cũng không hass tâm, tốt xấu gì cũng là cần người miệng mềm.

“Cô cũng đừng nghĩ nhiều, đều do anh ta tự nguyện, dù sao người này cũng chẳng có vận số đại phú đại quý gì”

Khúc Hải Tàn chỉ mỉm cười ko lên tiếng xoay người về nhà.

Khẩu Quân Khiêm đã tỉnh ngủ đang nấu cháo trong bếp. Mới sáng sớm anh đã cảm thấy toàn thân uể oải, đầu óc choáng váng, đến bệnh viện bác sĩ nói chắc là do cảm mạo. Ngày thường anh khỏe như trâu quanh năm suốt tháng rất ít khi bị bệnh, không hiểu sao hai ngày nay lúc nào cũng cảm thấy buồn ngủ, chỉ muốn nằm ì trên giường làm bệnh nhân.

“Để đó tôi làm cho anh đi nghỉ ngơi đi” cô muốn đến giúp anh nhưng lại bị anh trùng mắt liền vội thu tay về.

“Cô ngoan ngoan ra phòng khách ngồi yên cho tôi, tránh xa vòi nước một chút”

Anh nấu cháo xong, tự mình uống thuốc sau đó mới về giường nằm nghỉ. Ngay khi anh chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì chuông cửa vang lên. Cô từ ban công tầng hai nhìn thấy người ngoài cửa.

“Khẩu Quân Khiêm tỉnh dậy mau Diệp Dung Hoa đến tìm anh kia” Cô chạy nhanh vào phòng đánh thức anh dậy.

“Thì cô ra mở cửa đi”

“Không được” Khúc Hải Tần kiên quyết kéo anh dậy, tranh thủ giúp anh chỉnh trang lại đầu tóc lộn xộn “Nhanh lên, anh có dậy hay không thì bảo”. Nếu bỏ lỡ cô ấy chắc chắn anh sẽ hối hận.

“Dậy rồi đây...” Khấu Quân Khiêm mơ mơ màng màng xuống giường, được cô hộ tống xuống cầu thang, đến áo khoác cũng do cô mặc thêm cho anh “Hi! Dung Hoa” một nửa thân chí của anh vẫn còn đang giằng co với chu công.

“Nghe nói anh bị bệnh nên em đến xem tình hình thế nào” Diệp Dung Hoa nhìn anh một hồi rồi nói “Trông sắc mặt anh kém quá”

“Lâu lắm không bị bệnh, thỉnh thoảng bị một chút mới chứng minh ông trời công bằng chứ”

Diệp Dung Hoa tức giận cười liếc mắt nhìn anh “Toàn nói diêm gở! Anh không khỏe thì về giường nằm đi em đi nấu canh chút mang lên phòng cho anh. ”

“Cũng được” anh ngoan ngoãn về phòng, thái độ hết sức bình thản hoàn toàn không coi cô là người ngoài. Anh uống xong canh thì người ra mồ hôi. Cô vào phòng tắm lấy khăn mặt giúp anh lau đi.

“Canh em nấu rất ngon” anh đứng là không nhìn lầm người, cô thực sự chính là mẫu phụ nữ đảm đang, được cô chăm sóc cảm giác... rất hạnh phúc.

Anh lộ vẻ mặt say mê, ngây ngô cười. Cô bật cười “Anh mau ngủ đi”

Giúp anh đắp chăn, nhìn anh từ từ chìm vào giấc ngủ lúc này cô mới có thời gian đánh giá bài trí trong phòng. Liếc mắt một cái bức vẽ trong góc phòng đã thu hút toàn bộ sự chú ý của cô.

Đó chính là cô!

Cô đi đến bức vẽ cẩn thận quan sát. Anh vẽ rất đẹp mỗi nét vẽ đều bộc lộ chính xác thần thái của cô, thật tinh tế, thật chuyên chú. Bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy sẽ đều cảm động. Cô biết anh có tình cảm với mình, cô cũng không bài xích cùng anh nói chuyện yêu đương. Nếu tình cảm của anh đã như nước chảy thành sông, ở bên nhau cũng không thể không được. Cô tin anh chắc chắn sẽ là người chồng, người cha tốt. Chỉ là anh luôn luôn không tỏ thái độ rõ ràng với cô, cho nên cô cũng không biết phải làm thế nào. Nên nói như thế nào? Đây cũng là một loại trực giác của phụ nữ cô cho rằng anh cũng không phải thực sự yêu cô, trong lòng dường như vẫn giữ lại vài phần tình cảm, thái độ hết sức bình thản. Cho đến ngày hôm nay khi nhìn thấy bức vẽ này có lẽ cô đã quá đa nghi chăng? Thì ra trong mắt anh luôn luôn chỉ có mình cô.

Hàng xóm ở đây đồn rằng anh đang sống cùng một người phụ nữ khác. Nửa đêm họ thường xuyên nhìn thấy bóng hai người từ ngoài ban công. Mọi người sớm đã coi cô và anh là một đôi nên trước mặt cô thường hay nói bóng gió, nói nếu không phải anh có người khác thì chắc chắn bị ma ám, khuyên cô nên cẩn thận. bây giờ nhìn lại, phòng tắm chỉ có đồ của anh, các gian phòng khác cũng không thấy đồ dùng của phụ nữ, đúng chuẩn chỗ ở của đàn ông độc thân.

Cô có thể khẳng định anh không chung sống cùng ai, tất cả chỉ là lời đồn đại, càng làm cho con phố Khởi Tinh này thêm phần ma quái. Cô ngoái đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say trên giường ôn nhu nở nụ cười. Trong khoảng thời gian Khấu Quân Khiêm bị bệnh, mỗi ngày Diệp Dung Hoa đều tới chăm sóc anh. Nếu không phải mang canh dinh dưỡng đến thì cũng thay anh vào bếp làm thức ăn, anh được cô chăm sóc hết sức cẩn thận. Tuy rằng không hiểu được vì sao nhưng Khấu Quân Khiêm có cảm giác giữa cô và anh đã không còn khoảng cách. Cô đối với anh tốt đến nỗi anh có phần thụ sủng nhược kinh. Sau đó anh cũng đã khỏe lại, vào một buổi chiều cô đột nhiên nói

“Tháng sau là kỷ niệm 30 năm ngày cưới của ba mẹ em, chúng mình cùng nhau đến được không?”

Cha mẹ kỷ niệm ngày cưới, không phải cả gia đình sẽ tụ họp hay sao, cô lại mở lời muốn anh cùng đi không lẽ.... Anh mở lớn mắt không dám tin “Em... ý của em là ....”

Có phải như vậy không? Cô đã đồng ý ở bên anh? Cho nên mới muốn anh ra mắt cha mẹ mình, muốn được họ cho phép, là như vậy sao?

Cô thẹn thùng cười “Đúng vậy! Anh đồng ý không?”

“Đương nhiên đồng ý” đồng ý đến không thể đồng ý hơn. Anh vui vẻ cười to, ôm chặt lấy cô. “Khụ... nhẹ tay một chút” người đàn ông thô lỗ này, ôm cô như vậy vài lần chắc sẽ bị nội thương mất.

Sau khi tiễn Diệp Dung Hoa ra về, anh nhảy nhót muốn chia sẻ tin vui này với Khúc Hải Tần mới phát hiện cô không có trong phòng. Anh hoài nghi về phòng ngủ tìm cô “Tiểu Tần”

Bức vẽ không hiểu sao lại lăn đến phía dưới chân bàn.

Chậc!!! đây rồi. Anh mở giấy vẽ ra lúc này cô mới từ từ hiện thân.

“Tội lại làm gì đắc tội với cô à?”

Mỗi lần chọc cô tức giận cô đều trốn trong bức vẽ, tự cuốn mình lăn vào trong góc không thèm để ý tới anh. Giận dỗi ý hệt trẻ con. Nhưng mà gần đây anh thực sự rất an phận, để cô khỏi ghét bỏ tất cả quần áo đều đem giặt sạch sẽ. Diệp Dung Hoa đến nhìn thấy toàn quần áo mới.

“Không có” cô cầm tất đến bên giường lặng lặng đi vào, sau đó không nói thêm gì quay mặt sang một bên.

“Vậy sao phải trốn đi?”

“Diệp Dung Hoa mà nhìn thấy sẽ hiểu lầm” cho nên mỗi lần Diệp Dung Hoa đến cô đều cố ý tránh đi, còn đem giấu hết bức vẽ vào một góc, tránh cô ấy hiểu lầm trong lòng anh có người khác.

Khấu Quân Khiêm vuốt tóc cô, để cô chịu ủy khuất như vậy, phải trốn vào một góc. Trước kia anh không phát hiện hóa ra cô lại biết nghĩ cho người khác đến như vậy khiến cho người ta thực đau lòng.

“Tôi sẽ tìm cơ hội nói với cô ấy, từ sau cô không cần tránh đi nữa” anh không nỡ để cô chịu thiệt thòi.

“Không được” cô ngay lập tức phản đối “Anh cho rằng cô ấy can đảm như vậy sao? Không sợ dọa cô ấy chạy mất à?”

“Nhưng mà... cô ấy nói muốn tôi đến nhà cô ấy, muốn giới thiệu tôi với ba mẹ mình” nếu không có việc ngoài ý muốn thì tiếp theo bọn họ sẽ chính thức yêu nhau. Nghĩ xa hơn một chút, sau này bọn họ kết hôn chẳng nhẽ cô cứ như vậy trốn đi hay sao?

Cô giống như người nhà của anh, là một phần không thể tách rời. Tuy rằng thân phận đặc biệt nhưng Diệp Dung Hoa nên hiểu được sau này trong sinh hoạt của anh nhất định sẽ có sự tồn tại của Khúc Hải Tần.

“Không sao cả, tôi sẽ tự giải quyết” cô nói.

“Được” anh cũng không truy vấn cô giải quyết thế nào, tin nhiệm để cô xử lý. Nói ra thật mất mặt nhưng Khúc Hải Tần thông minh hơn anh rất nhiều, nếu không có cô anh cũng không theo đuổi được Diệp Dung Hoa, khó trách cô chê anh chỉ được cái mẽ ngoài.

“AAA Shit” từ ngày ở bên Diệp Dung Hoa, Khấu Quân Khiêm cảm thấy mình ít nhiều cũng bị cô ảnh hưởng. Anh không còn ăn nói tùy tiện như trước nữa, cảm thấy bản thân có khí chất hơn rất nhiều. Nhưng hôm nay anh lại phải ăn nói thô tục lần nữa.

“Mẹ kiếp! chuyện gì vậy... a. a. a.” tiếng mắng chửi giây lát chuyển thành kêu rên “Anh đi chậm một chút đau quá!”

“Thực xin lỗi” Lâm Giang thay anh mở cửa, cẩn thận dìu anh vào nhà.

“Tôi phải về đi làm, anh ở một mình không sao chứ?”

“Yên tâm! anh cứ về đi” còn có tiểu Hải Tần đáng yêu của anh chăm sóc anh cơ mà haha! Tuy nhiên điều này không cần phải nói cho Lâm Giang biết.

Đội khách đi rồi Khúc Hải Tần mới hiện thân.

“Không phải anh chỉ đi mua nước tương thôi sao? Làm sao lại biến thành như vậy?” một chân bị bó thành to tướng thoát nhìn rất đau đớn, cô bất giác nhăn mặt nhíu mày. Khấu Quân Khiêm cảm xúc nhất thời bộc phát, giờ tay vuốt ve hai hàng lông mày đang nhăn lại của cô, lại bị cô đẩy ra “Anh đứng đắn một chút đi, rốt cuộc sao lại thành thế này?”

“Cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Cô không phải vừa mới bảo tôi ra cửa hàng của Lâm Giang mua nước tương sao? Lúc tôi đến, đang cúi đầu tìm tiền lẻ không ngờ bên trong lại có cướp”

“Anh vì giúp người ta nên bị thương?” theo tính tình của anh khả năng này rất lớn.

“Như vậy thì đã tốt” ít nhất còn anh hùng, đổ máu vì chính nghĩa, anh cũng không buồn như bây giờ. Nhưng sự thật là...

“Tôi căn bản không biết bên trong xảy ra chuyện gì, vừa vào cửa thì bọn cướp đã đang bị khống chế. Hắn bị đá văng con dao trên tay trúng cẳng chân tôi, vết thương khá lớn nhưng không đến nỗi nghiêm trọng” vì thế anh ngoài ý muốn trở thành nạn nhân duy nhất trong vụ cướp này.

“Anh nói vậy mà cũng nói được” còn tưởng rằng cùng Diệp Dung Hoa hẹn hò anh phải học được nhiều điều, ai ngờ khí chất người này lại kém như vậy thật đến phát tổ cũng không cứu được.

“Đến mua nước tương cũng bị vạ lây. Đen đủi quá!” cái hàng nước tương này phong thủy chắc chắn có vấn đề.

Khúc Hải Tần về mặt chột cứng đờ.

Người đàn ông thô lỗ như trâu này lại không biết nhìn sắc mặt người khác, vẫn tiếp tục làm nhảm

“Bệnh còn chưa khỏi hẳn nay lại gặp họa đổ máu thế này. Gãy đây thực mẹ nó đen đủi! Ở đâu xem bói tôi phải đi sửa vận mới được”

“Thực ra... chỉ cần tôi biến mất là được...” cô cúi đầu khẽ lẩm bẩm.

“Sao cơ? Cô nói gì tôi không nghe rõ?” Khấu Quân Khiêm quơ quơ tay lơ đãng. Tự nhiên thì nói bé như muỗi kêu? Cô không cần khảo nghiệm thánh giá của anh đâu nha.

“Khấu Quân Khiêm anh đã bao h nghĩ rằng sự tồn tại của tôi có khả năng sẽ ảnh hưởng đến vận khí của anh hay không?”

Anh trừng mắt liếc cô “Cô đang nói cái quỷ gì vậy?”

Quả nhiên không nghĩ tới! Cô cười khổ

“Anh không nghĩ gần đây anh toàn gặp chuyện xui xẻo có thể là do tôi hay sao? Anh biết không, chúng ta như bây h... âm khí ít nhiều cũng ảnh hưởng đến con người, có người ốm đau quanh năm, có người làm ăn lụi bại, có người... ”

“Được rồi, cô đừng nói nữa” anh đột nhiên quát “Chuyện này không liên quan đến cô! Chẳng phải cô luôn luôn ở tại căn phòng này. Trước kia tôi không biết đến sự tồn tại của cô, cũng đâu có bị làm sao”

“Lúc đó tôi không dựa dẫm vào anh, hiện tại không giống như vậy nữa. Là anh đem tôi lưu lại, mỗi lần về đều là dùng linh khí của anh nuôi dưỡng tôi, cho tôi hình thể, nói không chừng chính anh cũng bị hao tổn phúc khí, dù sao cũng không phù hợp với quy luật... ”

“Không có chuyện đó” anh không nghĩ ngợi lập tức phản bác.

“Nếu thực sự là như vậy thì sao?” là cô hại anh, anh có còn muốn tiếp tục giữ cô lại nữa hay không?.

“Tôi đã nói ko có khả năng đó, cô nói thế nào cũng vậy thôi”

“Vi sao ko tin tôi, đây là cô Tôn...” Khúc Hải Tần còn muốn tranh cãi nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của anh, cô đột nhiên hiểu ra, một câu cũng không thoát nên lời.

Ra là như vậy? tôi sẽ vì chuyện đó mà vứt bỏ cô sao? Đây mới là tâm tư của anh. Không phải anh không tin mà là không thể thừa nhận, sợ cô sẽ khó chịu, sẽ tự trách.

Tâm đột nhiên đau xót, cô rất muốn khóc nhưng cô không có nước mắt, muốn khóc cũng không thể khóc được. Người đàn ông này đang dùng phương thức của mình che chở cho cô, đem cô che chắn dưới đôi cánh của anh. Cho dù sự tồn tại của cô có bao nhiêu ảnh hưởng đến anh, thì anh vẫn sẽ giữ cô lại, cả đời vận khí không tốt cũng không bận tâm. Nhưng nếu có một ngày anh không cần cô nữa, cô cũng không có chỗ nào để đi... anh kiên định bảo vệ cô, mạnh mẽ mà ôn nhu, làm cho cô hết sức cảm động.

“Vi sao?” cô oán trách, vì sao không để cô gặp anh sớm hơn?

Cô chưa từng gặp người đàn ông nào giống anh, dùng phương thức như vậy che chở cô. Cô luôn luôn không muốn đối mặt với tình cảm của mình, chỉ cho phép bản thân suy nghĩ làm thế nào giúp anh theo đuổi hạnh phúc mà anh muốn. Mỗi ngày trôi qua cô phát hiện ra người đàn ông này ngày càng đáng yêu. Cô đành cố gắng áp chế suy nghĩ khác trong lòng. Anh đã có người trong mộng, anh muốn theo đuổi Diệp Dung Hoa cho nên cô phải giúp anh... Nhưng mà một lần lại một lần, ở những thời điểm lơ đãng, anh luôn dùng hành động, lời nói làm cho cô động lòng. Nếu gặp anh sớm hơn, cô có lẽ sẽ thoải mái nói ra tình cảm của mình nhưng hiện tại... Không nói đến anh đã yêu Diệp Dung Hoa, cô ngay cả khi anh ngã bệnh muốn thay anh nấu cháo cũng không làm được thì còn có thể nói cái gì? Cô chỉ có thể đem bản thân cuộn cuộn, lui về góc tường, không để cho ai phát hiện ra sau đó an tĩnh mà xem anh âu yếm, cười vui với người con gái khác. Vĩnh viễn không được để ai biết.

Nửa đêm, Khấu Quân Khiêm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, vừa mở mắt...

“Uống đi” cô ngồi ngay ngắn bên giường không nói câu nào chỉ sâu kín nhìn anh chăm chú.

“Cô làm gì vậy?” nửa đêm ngồi bên giường anh, muốn dọa chết anh hay sao! Nếu không phải trái tim anh đã được cô huấn luyện trở nên mạnh mẽ, nếu không vừa tỉnh dậy liền thấy cô thực sự sẽ bị dọa đến mức đá ra quần.

“Anh ngủ là việc của anh, tôi cũng đâu có gọi anh dậy”

“Bị người khác nhìn chằm chằm như vậy ngủ được mới là lạ” hàng xóm tung tin nửa đêm trong nhà anh xuất hiện bóng dáng của phụ nữ lúc ẩn lúc hiện, cô không trở về tổ của mình nghĩ ngợi, nửa đêm ở bên giường anh đi tới đi lui làm cái gì!

“Tôi đang nghiên cứu khuôn mặt ngu ngốc của anh. Anh biết không, chẳng hiểu sao đầu năm nay người khôn khéo xuất hiện rất nhiều, người ngu ngốc lại chẳng thấy đâu.” Cô cũng không còn nhiều thời gian để nhìn nữa. Phụ nữ khi yêu trong mắt đều tràn ngập tình ý, chỉ có kẻ ngốc mới không hay biết gì, thật là ngốc muốn chết.

“...” quên đi, nghĩ nhiều cô chỉ thêm đau đầu.

Anh lật người tiếp tục ngủ, cô lại nói... “Khấu Quân Khiêm tôi muốn ngủ giường” Yêu cầu bức đồng của cô không ngờ lại được anh dung túng.

“Được” anh giải đầu, ngoan ngoãn ngồi dậy, lấy gối chuẩn bị đi ra bên ngoài ngủ.

“Không cần như vậy, tôi ngủ bên cạnh anh cũng được, nhưng anh không được gác chân qua đầu đấy”

“Được” anh không suy xét nhiều, khê dịch người qua một bên, chưa được một nửa giường đã gục đầu ngủ tiếp “Ngủ ngon”

Chưa đến mười giây bên cạnh đã phát ra tiếng ngáy rất nhỏ. Tên này đúng là đầu óc đơn giản, ăn ngon lại ngủ, một chút phiền não cũng không có. Khúc Hải Tàn nhẹ nhàng nở nụ cười, không nằm qua bên phải mà nhẹ nhàng gối lên bả vai anh. Khẩu Quân Khiêm theo bản năng điều chỉnh tư thế ngủ, trực tiếp đem cô kéo vào lòng miệng lẩm bầm mấy lời vô nghĩa “Hải Tàn ngoan nào...”

Cô nở nụ cười. Trong giấc mơ của anh có cô sao? Như vậy là đủ rồi. Ít nhất ngay cả trong lúc ngủ mơ anh cũng không quên cô. Anh từng nói anh là con một, không có ai cùng anh trưởng thành. Anh luôn mơ ước có một cô em gái giống như búp bê thì tốt quá. Anh nhất định sẽ rất chiều chuộng, toàn lực bảo vệ cô không bị đàn ông xấu bên ngoài khó dễ. Rồi cô xuất hiện thỏa mãn khát vọng của anh. Anh thực sự rất sủng cô, đem toàn bộ ảo tưởng tình cảm dành cho em gái đều cho cô. Anh thật tình đối với cô quá tốt, cho dù đã có Diệp Dung Hoa, cho dù tương lai có kết hôn, cũng vẫn vì cô mà giữ lại một phần tình cảm, bất luận thế nào cũng không nghĩ tới sẽ để cô rời xa mình.

Cho dù... chỉ là em gái.

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

“Quân Khiêm, Quân Khiêm?”

“Hả. . Hả?” Khẩu Quân Khiêm giật mình bừng tỉnh, ánh mắt đang dại ra chuyển từ bàn ăn sang người con gái bên cạnh.

“Anh nhìn chăm chăm đĩa sườn xào chua ngọt năm phút rồi đấy, có vấn đề gì sao?”

“Không, Không có!” anh nhanh chóng há miệng ăn luôn, lặng lẽ tiêu hủy chứng cứ.

“Anh có tâm sự...” Diệp Dung Hoa nhìn anh. Anh hôm nay không giống mọi ngày, lúc thì nhú mồm, lúc thì thất thần giống như đang có tâm sự vậy.

“Chắc vậy...”

“Có thể nói cho em không?”

“Chỉ sợ... không thể”

Sáng nay tỉnh dậy, ôm trong lòng thân thể yếu ớt, mềm mại, bởi vì ôm rất thư thái khiến anh không nhận được mà cọ cọ một chút. Khi mở mắt ra đập vào mắt là đôi môi đỏ mọng mê người, khuôn mặt đang ngủ hết sức ngọt ngào, anh không tự chủ được mà hôn lên...

Anh chắc chắn là bị người ngoài hành tinh ám rồi, đầu óc hoàn toàn không tỉnh táo, chạm môi còn chưa đủ anh còn đem đầu lưỡi vờ vào, không nhưng thế cô còn ngây ngốc đáp lại. Hai người hôn nhau say đắm, hôn đến cả người anh nóng bừng, giật mình hoàn hồn anh nhanh chóng nhảy xuống giường chạy nhanh vào phòng tắm xối nước lạnh đập lửa.

Anh cũng không hiểu lúc đó sao lại dễ dàng bị tác động như vậy. Cả một ngày bất kể anh cật lực coi nhẹ thế nào, trong đầu đều không tự chủ được hiện lên hình ảnh nụ hôn ban sáng, hơn nữa cảm giác còn rất thích thú.

Khốn Khiếp! Anh làm sao có thể say mê như vậy?

Không thể được!

Anh hẳn phải cảm thấy xấu hổ, cảm thấy hối hận mới đúng, làm sao có thể cảm thấy cô thật ngon miệng, thật hợp với khẩu vị của anh, ăn còn muốn ăn thêm...

Đồ hạ lưu! Khẩu Quân Khiêm nguoi đúng là cảm thú—Không, ngay cả cảm thú cũng không bằng.

Đóa hoa thanh thuần như vậy mà người còn muốn nhúng chàm, vậy mà còn nói xem người ta như em gái mà bảo vệ! Có anh trai nào giống như người, mặt người dạ thú... Anh một mặt phi nhổ chính mình, mặt khác không thể quên được cảm giác mềm mại của cô. Cả một ngày giằng co giữa lý tính cùng thú tính, thần kinh nhanh chóng phân liệt.

Mọi người nói xem việc này sao có thể kể cho Diệp Dung Hoa biết.

“Sắc mặt anh nhìn không được tốt lắm, cơm nước xong em đưa anh về phòng nghỉ ngơi nhé”

“Không cần” anh cả kinh không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“A?” bị anh đột nhiên cao giọng làm cho giật mình, Diệp Dung Hoa sững sờ nhìn anh

“Sao tự nhiên anh lại kích động vậy?”

Bởi vì Khúc Hải Tần còn đang trong phòng!

Anh không muốn cô biến thân chính mình trốn dưới gầm bàn nữa cho nên mỗi lần Diệp Dung Hoa đến đây cô đều để tránh ở trong phòng, cô lại kiên quyết không đồng ý anh nói cho Diệp Dung Hoa biết đến sự tồn tại của cô. Anh quả thật không thích cảm giác lừa dối như vậy nhưng lại không dám cãi lời cô.

So với lừa gạt anh càng sợ làm Khúc Hải Tần mất hứng hơn.

“Anh, phòng đang bừa bộn lắm cho nên. . . ” Không giỏi nói dối nên chỉ nghĩ ra được lý do này thôi.

“Không phải anh giấu phụ nữ trong phòng đấy chứ?”

“Hả?” cô linh cảm được sao? Hay do anh biểu hiện quá rõ ràng?

“Em đùa thôi” Diệp Dung Hoa cười cười đứng dậy thu dọn bát đĩa trên bàn nhưng chẳng may va vào cạnh bàn

“A” vừa nghe tiếng thét anh theo phản xạ giơ tay ra đỡ, cô hoảng sợ chưa kịp định thần đã ngã ngồi trên đùi anh.

Tự nhiên được mỹ nhân ngã vào lòng Khấu Quân Khiêm lúc đầu hơi sững sốt sau khi lấy lại tinh thần anh mới phát hiện tư thế của hai người hơi mờ ám. Anh cơ hồ còn thấy được từng sợi lông mi của cô, cảm giác được hơi thở của cô, cơ thể mềm mại, nữ tính đủ để khơi gợi hóc môn giống đực. . . Những lúc như này chắc hẳn phải hôn môi? Cô cũng không có tránh đi như là ngầm đồng ý, là đàn ông chắc hẳn phải hiểu ý mà hôn xuống thế nhưng. . .

“ A! đau quá chân của tôi” Anh thảm thiết kêu lên, cả người đau đón ngã ngồi trên ghế sofa.

“A! xin lỗi anh” Diệp Dung Hoa vội vàng đứng dậy kiểm tra vết thương ở chân anh.

“Không biết miệng vết thương có bị hở ra không nữa? hay mình đến bệnh viện kiểm tra xem thế nào?”

Anh lắc đầu, vẫn ngồi yên giả chết trên ghế.

“Không cần đâu!em đừng lo, một lát là đỡ thôi”

Diệp Dung Hoa dăm chiêu nhìn anh sau đó lặng lẽ thu dọn bát đĩa vào bếp để rửa, sau khi xong việc quay ra lại hỏi anh một lần nữa

“ Thật sự không cần đến bệnh viện?”

“Không cần, em bận thì cứ đi làm việc của em đi”

“Vậy em sang nhà đồng nghiệp soạn giáo án, có việc gì thì gọi điện cho em”

“Được, tạm biệt”

Diệp Dung Hoa nhìn anh suy ngẫm một vài giây, chăm chú đến nỗi làm anh chột dạ phải đứng lên mới dời đi. Cô đi rồi anh mới ngồi dậy về mặt đau khổ thở dài. Vì sao trong nháy mắt ấy anh lại chân chừ không hôn xuống? trong đầu còn hiện lên hình ảnh của người khác. . . Trong giây lát anh hoàn toàn không nghĩ nhiều, đến khi ý thức trở lại đã kêu lên chân đau. Ngay cả anh cũng cảm thấy hành vi của mình thật đáng đánh đòn nhưng là. . .anh phát hiện bản thân thật sự không muốn hôn cô. Anh cũng không biết cô có phát hiện anh trong nháy mắt chần chừ, cô còn thương anh chân đau bất tiện, tối ngày mang cơm sang nhà trong khi đó anh lại nghĩ đến cảm giác khi hôn người khác, ở trước mặt cô đùa giỡn ngu ngốc. . . Anh lắc đầu thở dài, lết chân sắp tàn phé về phía phòng ngủ.

“Hải Tần! Dung Hoa đi rồi cô còn không ra đi?”

Không có tiếng trả lời, anh mở cửa vào thì thấy cô đang quần chân kín người thoát nhìn giống hệt con sâu lông. Nhớ đến sáng nay khi hôn cô, cô cũng nằm ở vị trí đó.

Ngừng! Mà thật là súc sinh!

Đã biết là không đúng mà vẫn còn vương vấn mãi, đúng là không có liêm sỉ. Trán chính lại đầu óc một lúc anh mới đi đến xem xét. Khúc Hải Tần vẫn còn đang ngủ say. Anh đưa tay vào trong chăn kéo bàn tay cô xem xét, chắc chắn đường vân tay vẫn rất rõ ràng, cô chỉ là đang làm biếng thôi, lúc này mới an tâm đi đến, ngồi xuống bên giường lẳng lặng nhìn cô chăm chú. Sự việc bộc phát ngoài ý muốn sáng nay, cô hẳn là còn đang nửa tỉnh nửa mê cho nên nhìn anh vẫn bình thường cũng không có đuổi đánh anh, nhưng lương tâm anh không thể coi như chưa xảy ra chuyện gì. Muốn khai rõ với cô nhưng không đủ dũng khí. . .

Hại cô mặt mày hốc hác còn cướp đi nụ hôn đầu của cô, chỉ với hai điều này anh đã đủ lĩnh án tử hình hàng trăm lần. Mà hiện tại chỉ cần nhìn gương mặt ngọt ngào say ngủ này cũng khiến anh không tự chủ mà động lòng. Lúc phát hiện hành vi của chính mình anh đã hôn trụ môi cô. Anh đang làm gì vậy?

Khẩu Quân Khiêm trừng lớn mắt, kinh hãi lập tức lui ra nhất thời không kịp thẳng bằng cả người ngã khỏi giường va vào giá vẽ, dụng cụ rơi lả tả dưới đất, không những thế còn roi trũng chân đau của anh, đau đến nỗi anh chỉ muốn khóc thét lên.

Khúc Hải Tàn bị đánh thức liền tỉnh dậy, ngồi dậy hoang mang nhìn anh đang chật vật không chịu nổi

“Anh làm sao đấy?”

Chà sao hết! trộm sắc bị báo ứng thôi.

Đương nhiên không thể nói cho cô biết. Hồng rồi! anh thật sự có bệnh. lúc cần hôn thì không hôn, khi không nên hôn thì lại rung động hôn xuống, sao lại như vậy?

Đối với Diệp Dung Hoa anh thật sự không hôn xuống được, bản thân tiết ra một loại bài xích. Còn với Hải Tàn, chỉ nhìn cô anh cũng tựa như bị quý ám, chỉ muốn ôm cô, hôn cô, giống như nhìn thấy đồ ăn mình thích không nhịn được muốn nuốt nó vào bụng.

Đợi chút, thích?

Giống như có sét đánh, trong nháy mắt tỉnh ngộ, Khẩu Quân Khiêm khiếp sợ không thể nhúc nhích, cả người đại ra. Khúc Hải Tàn thấy vẻ mặt anh có vẻ mờ mịt, quan tâm tiến lại gần nhìn anh đánh giá “Anh không sao chứ?”

Đầu ngón tay vừa mới chạm đến, cả người anh như phải bóng, kinh hãi né tránh sau đó lại ngốc nghếch va vào tủ quần áo tạo ra âm thanh rất lớn.

“Anh gặp ma à?” phản ứng có phải quá khoa trương rồi không.

“Đúng vậy” quả thật gặp ma rồi, nếu không sao có thể phát sinh chuyện như vậy...thật mất mặt.

Khúc Hải Tàn ánh mắt buồn bã, bàn tay dừng lại giữa không trung, đáng tiếc Khẩu Quân Khiêm vừa chịu đủ kích mãnh liệt không phát hiện ra, mờ mịt đứng dậy lết chân nửa tàn phế tập tễnh đi ra ngoài. Anh cần thời gian để bình tĩnh lại, tình hình như bây giờ thật không bình thường, rốt cuộc anh đang gặp phải tình huống gì vậy trời. Hoàn toàn không để ý bản thân bỏ đi như vậy có bao nhiêu tổn thương người khác.

“Gặp ma sao...” Khúc Hải Tàn tự lẩm bẩm khe khẽ.

Từ khi anh nhận rõ được mọi chuyện, anh bắt đầu thấy sợ hãi khi ở gần cô, đối với cô chỉ e tránh còn không kịp. Sống đến từng này tuổi Khẩu Quân Khiêm lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy.

Rốt cuộc tình yêu là cái gì?

Không ai nói với anh, cũng không có sách nào nhắc đến “Tình yêu sét đánh” để cho anh tham khảo cho nên khi vừa gặp được Diệp Dung Hoa bị nụ cười ấm áp của cô làm cho cảm động. Mỗi lần nhìn thấy cô đều bị sắc đẹp của cô mê hoặc, nhìn không chuyển mắt, nhìn đến ngây cả người. Anh cho rằng đó chính là tình yêu, vì thế mới điên cuồng theo đuổi. Sau đó khi đã đuổi đến nơi anh mới phát hiện hóa ra không có vui vẻ như vẫn nghĩ. Cảm giác giống như ngắt một bông hoa đẹp, mỗi ngày đều ngắm nhìn, tự đáy lòng yêu thích nhưng khi đối bụng anh thả lục tìm tú lạnh tìm rau xà lách cũng sẽ không nghĩ nuốt luôn bông hoa vào bụng. Hoa chỉ có thể nhìn từ xa mà thưởng thức. Diệp Dung Hoa cũng tựa như bông hoa kia vậy. Tình cảm này là thưởng thức, là ngưỡng mộ nhưng không phải tình yêu.

Hoa, cho dù không đem được về nhà chỉ có thể ngắm nhìn cũng không cảm thấy đáng tiếc nhưng rau xà lách thì khác, là loại rau anh thực sự muốn ăn, nếu không có được anh sẽ nhớ mãi không quên, bẻ cổ tay tiếc nuối. So sánh như vậy có lẽ chẳng ra làm sao nhưng đây mới chính là tâm tư của anh lúc này. Diệp Dung Hoa xinh đẹp đối với anh mà nói là một loại thần thánh, khách quan hơn, 10 tên đàn ông thì đến 8 tên coi cô là người tình trong mộng nhưng không nhất định phải lấy được cô về nhà bởi vì ngưỡng mộ chưa chắc đã là tình yêu. Ngưỡng mộ cảm giác giống như là mơ vậy, còn tình yêu thực sự không có đẹp như vậy. Tình yêu không phải là thiên đường màu hồng mà chính là một dòng suối bình lặng, chân thật, nhưng lại đến một cách đột ngột không báo trước. Nếu Khúc Hải Tàn không xuất hiện, trong cảm nhận của anh, tình yêu xa xôi kia có thể thật sự hạnh phúc, nhưng mà không kịp, trong trái tim anh đã có một dòng suối khác nhẹ nhàng lưu chuyển, bình lặng đến nỗi chính anh còn không nhận ra.

Cô gái ấy khi cười lộ lên khiến anh không tự chủ cũng cong khóe môi, lúc bị thương làm cho anh muốn đem ngực mình làm chỗ dựa cho cô. Rõ ràng cô không hề nữ tính, mỗi khi ra ngoài đều phải xin phép, muốn được cô quan tâm, thấy cô vui vẻ không phiền não, chuyện gì cũng muốn cùng cô chia sẻ, sợ cô tức giận, sợ cô không vui, mọi chuyện đều theo ý cô, ghét bị nói làm nhầm lại vì cô bỏ đi những thói quen của mình, luôn nghĩ bản thân còn có thể làm cho cô những gì...Tâm tình anh rõ ràng cảm nhận được, tình yêu đã sớm nảy sinh trong lòng chỉ là anh vẫn mơ mơ hồ hồ.

Anh có thể tưởng tượng bị Diệp Dung Hoa cự tuyệt nhưng không thể hình dung nếu không có Hải Tàn sẽ như thế nào! Mất mặt! anh tự nhiên làm nên chuyện rối rắm này, bây giờ phải làm thế nào mới tốt đây?

Lâm Giang trên đường về nhà đi qua trạm xe bus thấy Khẩu Quân Khiêm vẫn ngồi trên ghế đợi, khi thì nhủ mảy, khi thì thờ dài, thắc mắc không hiểu anh ta đang làm gì vì thế tiến đến hỏi thăm.

“Quân Khiêm trở như vậy rồi anh còn ở đây là chi?”

Anh tinh thần suy sút, sống chết giương mắt lên, vừa vặn nhìn thấy nhãn hiệu trên tay đối phương “Siêu thám suốt đêm”

“Tôi muốn hỏi anh một việc”

“Được! anh hỏi đi”

“Nếu anh gặp một người, cảm thấy cô ấy rất thuận mắt, rất ngọt ngào, rất đáng yêu, càng nhìn càng muốn ôm ôm ấp ấp, muốn gần gũi, muốn đặt trên giường làm cảm thú. Đây là ý gì?” muốn biết sự thật cần phải học hỏi người có kinh nghiệm quả không sai.

“Đây là cảm giác khi yêu! Tôi mỗi đêm nhìn Ninh đều như vậy”

1 lời nói trùng phóc!

“Cảm ơn anh đã chân thành trả lời, không chậm trễ anh mua băng vệ sinh về nhà nữa, thuận buồn xuôi gió nhé” Anh khoát tay tiếp tục trầm tư, rõ ràng biết rõ đáp án nhưng khi chính tai nghe thấy vẫn bị đá kích lớn.

“Anh không về sao?”

Muốn tôi đi cùng với túi băng vệ sinh này hay sao? Khẩu Quân Khiêm nhìn lại mình rồi nhìn người đàn ông với túi BVS trong tay....

“Cũng được” vài 3 giây đã xóa bỏ chương ngại tâm lý, cùng Lâm Giang đi về nhà. Nhìn thấy cửa nhà mình anh ngược lại hơi chần chờ.

“Anh đi trước đi tôi còn có chút việc cần giải quyết, lát mới về.”

Lâm Giang nhìn anh một cái không có hỏi nhiều, xoay người đi về nhà. Thật kỳ lạ! Quân Khiêm hỏi như vậy chắc chắn trong lòng anh ta đã có người mình thích, thích là cảm giác rất tốt đẹp mà sao trông anh ta lại bi thảm thế kia?

Khẩu Quân Khiêm ngồi trước cửa nhà tiếp tục buồn rầu.

Nếu không thích một người thì thừa nhận là tốt nhất. Lúc trước anh làm chuyện ngu xuẩn chà nhẽ không dám chịu trách nhiệm hay sao? Ngay cả anh cũng cảm thấy bản thân thực quá đáng, giống như đùa giỡn tình cảm của người khác vậy, nếu anh là Diệp Dung Hoa nhất định sẽ tức giận cho anh một trận tàn phế. Nhưng như vậy cũng tốt, thân nhiên nhận sai, dừng cảm gánh vác cùng lắm thì tàn phế nốt chân kia thôi, không có gì là không thể giải quyết, chẳng qua vấn đề có chút phức tạp người anh thích lại không còn tồn tại trên cõi đời này.

Suy nghĩ tích cực hơn mà nói nếu có thể cả đời sống như thế này cũng tốt, anh là người rất dễ hài lòng nhưng nghiêm trọng là cô có thể sẽ không tình nguyện. Lúc trước cô tích cực giúp anh theo đuổi Diệp Dung Hoa đến vậy chứng tỏ cô không có ý với anh, không ăn giấm, không đau lòng, không suy nghĩ, còn có thể tự động trốn đi không muốn phá hư chuyện yêu đương của anh. Về điểm này anh vẫn có thể tự thuyết phục bản thân rằng cô không yêu anh cũng không sao, có thể nhìn thấy cô, sống cùng cô là tốt rồi, ít nhất anh còn có thể tự an ủi bản thân ngoài ở bên anh cô chỗ nào cũng không đi được nhưng là anh làm thế nào để nói ra đây? Làm thế nào để cho cô biết anh kỳ thực yêu cô, yêu đến không thêm đề ý cô đã chết, không thêm đề ý cô có yêu anh hay không, như vậy cô sẽ nghĩ sao?

Cô đã từng vì vận thể của anh mà suy nghĩ, khổ sở áy náy, cô thiện lương như vậy nếu như biết tâm ý của anh mà không thể đáp lại sẽ áp lực thế nào. Huống chi trước mắt thân thể cô chỉ có thể ở dưới mái nhà này như vậy giống như anh vừa thu giữ cô vừa ức hiếp cô, anh cũng không muốn. Cho nên kết luận là anh yêu phải một người nhưng bản thân lại cho rằng mình yêu một người khác, về sau lại biến thành anh yêu cô gái này mà cô gái ấy lại là một con ma hơn nữa con ma ấy lại không hề yêu anh, anh cũng không thể theo đuổi thậm chí không thể cho cô biết... Làm thế nào cũng không xong? Anh hoàn toàn không có dũng khí đối mặt với Khúc Hải Tàn.

Hiện tại đã biết rõ tâm ý của mình, anh thực sự rất khó che giấu, làm bộ không có chuyện gì xảy ra. Nếu chẳng may về mặt anh lộ rõ sự say mê thì làm sao bây giờ? Chẳng may... chẳng may cô cảm thấy phiền phức lại không thể tránh mặt thì phải làm sao? Nhờ đâu...

Anh suy nghĩ rất nhiều, chưa bao giờ đầu óc đơn giản của anh lại phải suy xét nhiều việc như vậy. Nhưng chuyện này liên quan đến cô, anh không thể không cẩn thận đề ý nhưng kết quả chỉ làm cho vấn đề tầng tầng lớp lớp càng thêm phức tạp.

Anh về nhà nhưng vẫn chưa chịu đi vào.

Khúc Hải Tàn đứng ở ban công nhìn xuống, người đàn ông thà chịu giá lạnh, muỗi đốt cũng không bước vào nhà trong lòng cảm thấy đau xót. Cô biết rõ rằng đó là vì cô. Là cô làm cho anh có nhà không thể về.

Tuy rằng anh giống như một sinh vật đơn bào, não cũng không có nhiều nếp nhăn nhưng trên thực tế cô chưa bao giờ coi anh là đồ ngọc, anh chẳng qua chỉ lựa chọn sống cuộc sống đơn giản mà thôi, không muốn chuốc phiền phức vào người. Anh có phản ứng thế này có lẽ nào anh đã nhận thấy điều gì? Nụ hôn sáng nay, cô hẳn là không được nghĩ đến, nhưng lúc anh mơ màng hôn cô, cô không có cách nào không đáp ứng cho dù lúc ấy trong mắt anh là Diệp Dung Hoa.

Anh từ đầu đến cuối luôn luôn yêu ghét rạch ròi. Người anh yêu là Diệp Dung Hoa, muốn là Diệp Dung Hoa, là tại cô tự mình đa tình, cho dù giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra thì với con người chính trực như anh cũng sẽ không khỏi chột dạ cùng áy náy khi đối mặt với cô. Cô không muốn như vậy, là cô khiến anh khó xử, hại anh ngay cả đối gặp với cô cũng không dám...

Cuối cùng Khẩu Quân Khiêm cũng quyết định vào nhà, bởi vì nếu không vào cô sẽ chờ cửa bất kể muộn như thế nào. Khúc Hải Tàn lúc này đang ngồi trên salon chơi với cún con làm bộ không biết gì cả “Anh đi đâu vậy? trễ thế này rồi”

“A! tôi đi dạo quanh một chút”

Đi dạo? cô đưa tầm mắt xuống chân phải đang quấn đầy băng gạc của anh.

“Này! Cô đừng xem thường tôi nha” thấy cô dùng ánh mắt đó nhìn anh lập tức đưa ra kháng nghị.

Cô trợn trừng mắt lườm không muốn tiếp tục đề tài thiếu dinh dưỡng này.

Khấu Quân Khiên đi vào phòng tắm tắm rửa sau đó lên giường chuẩn bị đi ngủ, anh cố ý để đèn đầu giường cho cô khỏi sợ hãi. Cô tựa hồ không muốn nghỉ ngơi, vẫn ngồi trên tràng kỷ luyện tập vẽ tranh.

“Chúng ta nói chuyện một chút, cho dễ ngủ”

“Được thôi! Nói chuyện gì?” Cô tùy tiện đáp đầu cũng không nâng lên.

“Cô.... tôi hỏi cô làm thế nào mới có thể lấy lòng phụ nữ? ý tôi là cô sẽ bị động lòng bởi những việc như thế nào...”

“Anh hỏi chuyện này làm gì? Chẳng phải đã giúp anh theo đuổi được Diệp Dung Hoa rồi sao?”

Lúc đó là Diệp Dung Hoa còn hiện tại người anh nói đến là cô, làm sao giống nhau kia chứ?

“Đây là tôi đang nói ví dụ, nếu là cô thì sao....”

“Chỉ cần toàn tâm toàn ý với tôi, để tôi biết anh ta thật lòng là được” Phụ nữ trên thế giới đều giống nhau cả.

“Nghe cũng không khó lắm nh” chuyện này anh có thể làm được.

Khấu Quân Khiên lại trộm liếc cô một cái ra vẻ lơ đãng đề nghị “Cô có muốn ngồi trên giường cho thoải mái không?”

Phòng chỉ có một tràng kỷ, cứng như vậy sao mà ngồi, hơn nữa sáng quá cũng không tốt, tuyệt đối không phải anh có ý đồ xấu đâu nha.... Anh tự mình tìm lý do biện giải.

Cô liếc mắt như có như không nhìn anh rồi ngồi lên giường. Thấy cô tín nhiệm mình như vậy, hoàn toàn không cảnh giác, anh hơi hơi chột dạ. Nhân cơ hội này anh muốn thử một chút.

Anh tiếp tục làm bộ lơ đãng, như đang đơn thuần trò chuyện “Hải Tàn! cô thực sự hy vọng tôi và Diệp Dung Hoa đến với nhau sao?”

“Là chính anh hy vọng, tôi chỉ thuận theo anh mà thôi”

Quả thật như vậy, anh ngay cả tình yêu là gì cũng không biết rõ mới đem sự tình thành ra như vậy....

“Nhưng cô có nghĩ nếu tôi với cô ấy đến với nhau thì cô phải làm sao bây giờ? Cô đã nói chuyện này người thường không thể chấp nhận, cô ấy lại không có gan lớn đến vậy...”

Ách! Nghe qua có vẻ giống như đang uy hiếp vậy? giống như cô không thể không theo anh, nếu không anh với Diệp Dung Hoa ở cùng nhau, cô liền không có chỗ dung thân.

Vì thế anh vội bổ sung vài câu “Không phải tôi không cần cô, cô đừng hiểu nhầm, tôi chỉ cảm thấy như bây giờ cũng tốt, nếu cô ấy không thể chấp nhận, tôi...có thể để cô ấy ra đi”

Buông tha Diệp Dung Hoa sẽ không còn ai khác, anh với cô có thể cả đời bên nhau.

Liệu cô có đồng ý hay không?

Khúc Hải Tàn không chút để ý vẫn vẽ linh tinh lên giấy “Anh có biết mình đang nói gì không đấy?”

Đó là Diệp Dung Hoa người mà cả đời anh khát vọng.

“Tôi biết! dù sao nếu không có cô tôi cũng không theo đuổi được cô ấy” vì cô anh sẵn sàng từ bỏ người trong mộng có gì đáng tiếc chứ?

Cô từ đầu đến cuối vẫn im lặng, cúi đầu, bóng tối che khuất gương mặt khiến cho anh không nhìn rõ biểu cảm của cô.

Khấu Quân Khiên chờ đợi có chút hoảng hốt “Được không? Nếu cô đồng ý ngay ngày mai tôi sẽ nói rõ ràng với cô ấy...”

“Không cần”

“Hả?” anh sững sốt

“Tôi nói không cần, anh với cô ấy đang tốt đẹp như vậy, tôi không sao cả”

“Cò.... không sao cả?” Anh vẫn chưa hết sững sờ nhất thời không đoán được ý tứ gì

“Cho dù cô ấy không chấp nhận cô cũng ...không sao?”

Cô khép lại tờ giấy, xuống giường, đi thong thả ra cửa, nhẹ nhàng bỏ lại một câu

“Không sao cả!Tôi sẽ tự mình biến mất”

Không sao cả, tôi sẽ tự mình biến mất... biến mất.

Khẩu Quân Khiêm chập chập tiêu hóa những lời này. Cô tình nguyện biến mất cũng không muốn ở cùng với anh?

Chỉ một câu ngắn ngủi lại giống như nhát dao sắc bén đâm vào ngực anh đau đớn. Cô muốn anh vui vẻ ở bên Diệp Dung Hoa lại không cần chỉ hai người bọn họ bên nhau. Cô nói không cần... tình nguyện biến mất.

Rất đau, đau đến chết lặng lại không thể tiến lên hỏi cô, tại sao anh lại không được?

Cô cự tuyệt thực sự tuyệt tình, sạch sẽ lưu loát.

Khẩu Quân Khiêm nhắm mắt lại.

Hóa ra, tình yêu chân chính có thể khiến cho người ta đau lòng đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Cả buổi tối Khúc Hải Tàn cũng không trở lại phòng.

Sáng sớm hôm sau anh thức dậy liền rời giường chuẩn bị ra khỏi nhà. Khúc Hải Tàn đang ngồi cho chó ăn ở cửa ra vào nhìn anh hỏi

“Anh đi đâu đấy?”

Mỗi lần có việc ra ngoài anh đều nói trước với cô một tiếng mà lúc này thật khác thường không nói lời nào cầm chìa khóa cứ thế bước đi.

“Đi ăn sáng với Diệp Dung Hoa” Khẩu Quân Khiêm cố ý nói. Cô muốn anh ở bên Diệp Dung Hoa. Được thôi! Anh sẽ đi! Dù gì cô cũng chẳng sao cả. Anh thừa nhận làm như vậy thực sự gây thương tổn cho nên lời vừa nói ra đã lập tức hối hận định mở miệng nói thêm gì đó.

“Vậy à!” cô thấp giọng trả lời, tiếp tục quay ra chơi với cún.

Thật đúng là không sao cả!

Anh buồn bực đem lời định nói nuốt trở lại trầm giọng

“Tôi chỉ đi một lúc thôi, không lâu lắm đâu”

Đúng là anh muốn đi tìm Diệp Dung Hoa để nói chuyện rõ ràng với cô. Đã hiểu được tâm tư của mình anh sẽ không tiếp tục sai lầm nữa. Tuy rằng Khúc Hải Tàn có thể không chấp nhận anh nhưng anh vẫn sẽ làm như vậy. Tình yêu không phải sự lựa chọn không ăn cái thì ăn nước. Về phần Diệp Dung Hoa cô muốn đá, muốn đánh anh đều chấp nhận. Tất cả đều là lỗi của anh, là anh không hiểu rõ tâm ý của mình đã tùy tiện theo đuổi người ta, có bị oán hận, bị giết cũng được.

Anh với Diệp Dung Hoa hẹn nhau ăn sáng ở cửa hàng gần đây. Cô đã tới trước còn giúp anh gọi một phần bánh rán cùng hồng trà.

“Trong điện thoại anh bảo có chuyện muốn nói với em sao?”

“À...ừ” anh nhìn nhìn hồng trà trước mặt căn nhắc nên uống trước rồi mới nói hay nói luôn. Nhiều khả năng chén hồng trà này sẽ bị hất lên mặt anh lắm chứ....

“Hình như không phải chuyện tốt” bằng không vẻ mặt của anh sẽ không nặng nề như vậy.

Diệp Dung Hoa bật cười “ Anh nói đi! Nói trước hay nói sau kết quả đều như vậy mà”

“...” có phải cô ấy đã chuẩn bị sẵn vũ khí rồi không?

“Anh muốn nói .... Kỷ niệm ngày cưới cha mẹ em lần này, anh chỉ sợ không thể đến được...”

“Anh có việc gì sao?”

“Không...không phải...” Khẩu Quân Khiêm hít một hơi “ Là về chúng ta...anh đã nghĩ rất lâu rồi, cảm thấy chúng ta vẫn nên làm bạn thì tốt hơn, có một số việc trước đây anh không hiểu rõ cho nên...”

“Cho nên hiện tại đã hiểu rõ rồi, nhận ra bản thân kỳ thật không có yêu em?” Đối với hàm ý của anh cô không những hiểu rất rõ còn trực tiếp nói thẳng ra, ngược lại khiến anh bị dọa.

“Anh...anh không phải nói em không tốt. Ngược lại, em rất tốt, chính bởi vì quá tốt không có đàn ông nào lại không thích cho nên mới...em cũng biết anh không giỏi ăn nói, em là người phụ nữ đầu tiên khiến anh rung động. Trước kia anh chưa từng có cảm giác này, tưởng rằng đó là tình yêu nhưng về sau anh mới biết tình yêu không phải quá xa xôi mà là người sống ngay bên cạnh”

“Ý anh là anh rốt cuộc đã tìm thấy tình yêu chân chính rồi?”

Anh chợt dạ cúi đầu không dám lên tiếng. Kế tiếp chắc đến phiên cô động thủ. . ?

Anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhận lấy chén hồng trà trước mặt, ai ngờ...

Cúi đầu, Diệp Dung Hoa cười ra tiếng nói “ Không cần làm động tác thấy chết không sờn như vậy, em sẽ không làm gì anh đâu”

“Hả?”

Cô không cảm thấy bị lừa dối? không phản nộ? không phát điên? Tu dường có phải quá tốt rồi không?

“Em thừa nhận trong lòng có một chút không thoải mái dù sao anh cũng là người tốt, em cũng có cảm tình với anh mới có thể cùng anh xây đắp quan hệ lâu dài nhưng mà...”

Vì sao cô lại không cảm thấy phản nộ?

Cô nghĩ là vì trong tiềm thức từ lâu đã phát hiện anh cũng không phải thực sự yêu cô. Trong lòng vẫn còn giữ lại một phần, có lẽ đúng như anh nói tình yêu chính là một loại độ ẩm, cô nhìn thấy thành ý của anh nhưng không cảm nhận được độ ẩm thực sự. Cô xem ra nhận rõ được lòng anh hơn anh tưởng.

Thực sự yêu một người sẽ luôn khát vọng thân cận, muốn càng gần gũi hơn với người ấy sẽ không lúc nào cũng duy trì phong độ quân tử, ngay cả tay cũng không chạm vào. Cô ở trong lòng anh, anh lại ngay cả một nụ hôn cũng chần chờ. Cô nhìn ra trong mắt anh không có ngọn lửa cuồng nhiệt thiêu đốt. Cũng bởi vậy hôm nay anh nói ra những lời này cô đã đoán ra từ lâu.

“Tóm lại em không sao, anh cũng không cần áy náy”

“Nhưng...chúng ta vẫn là bạn chứ?”

Cô nhún mày hỏi lại “Tại sao không?”

Tóm lại sự việc kết thúc một cách bình thản như vậy khiến anh không thể lý giải nổi. Có lẽ anh cho tới bây giờ vẫn không hiểu lòng phụ nữ. Tuy nhiên anh cũng không muốn tìm tòi nguyên nhân vì sao mình lại không bị hất nước vào mặt. Anh muốn đem chuyện này nói cho Khúc Hải Tần nhưng nhìn bộ dạng không sao cả của cô khiến tôn nghiêm của anh bị tổn thương không dám nói với cô nửa lời.

Đêm đó bị cô cự tuyệt, trong lòng anh không khỏi tổn thương, cố ý không để ý đến cô nữa, ra ngoài cũng không thèm nói một tiếng. Cô không phải ngốc cảm nhận được Khẩu Quân Khiêm lạnh nhạt, cũng không chủ động đến gần anh, kéo dài khoảng cách không phiên nhiều anh.

Lúc anh phát hiện ra cô càng ngày càng trầm mặc, không còn mang theo nụ cười ngọt ngào kể chuyện cho anh, không còn nghe thấy tiếng cười trong veo của cô, lại ngại bắt anh làm việc vặt. Thậm chí ban đêm cũng không còn vào phòng ngủ nữa. Anh không biết nên làm thế nào. Có mấy lần cố lấy dũng khí bắt chuyện với cô lại bị thái độ lạnh nhạt của cô mà kéo dài khoảng cách. Anh không phải người giỏi ăn nói, thiếu đi vẻ mặt sáng lạn của cô anh ngay cả nói chuyện cũng không nói. Cô biết rõ nhưng vẫn muốn dùng phương thức này cự tuyệt anh.

Cho đến tối hôm nay anh ở trong phòng đợi thật lâu cô cũng không bước vào. Anh cuối cùng cũng chào thua lẳng lặng mang gối ra ngoài ngủ. Trước đây anh không có tư tưởng không an phận cho nên cô có thể thân nhiên đối mặt với anh nhưng hiện tại tâm tình của anh không còn trong sáng như vậy nữa cho nên cô đã bắt đầu cảm thấy cô nam quả nữ không nên ở cùng một chỗ vậy nên anh cũng nên thức thối.

Thấy anh tự giác ra phòng khách ngủ cô vẫn không nói gì chỉ yên lặng trở lại phòng. Không cần anh nói cô cũng hiểu được anh muốn nhường phòng ngủ cho mình. Biết cô rất thích ngủ giường cho nên từ đó về sau anh gia tăng số lần giặt ga giường, đem ga giường giặt sạch sẽ, thơm tho phơi nắng cố gắng đổi lấy nụ cười ngọt ngào của cô.

Trước kia cô rất dễ lấy lòng, tùy tiện làm một việc gì nhỏ nhỏ cũng đủ khiến cô vui vẻ đặc ý giống như trẻ con nhưng mà gần đây cho dù anh có làm cái gì, cố gắng lấy lòng cô ra sao thì cô đều coi như không thấy, ngay cả một câu cũng không nói với anh. ... Anh suy nghĩ cả buổi tối, mất ngủ cả buổi tối suy nghĩ rất nhiều chuyện trời vừa sáng nhìn cửa phòng vẫn đóng chặt anh rót cuộc hạ quyết tâm thừa dịp cô ngủ say đi tìm Tôn Kiều Diễm.

Lần trước là anh đi nhờ người khác trở về quá khứ, do số mệnh người kia quá lớn cho nên anh không bị ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng lần này thì khác nếu anh kiên trì muốn quay ngược thời gian sẽ tổn thất đến dương khí. Đây là Tôn Kiều Diễm cảnh báo anh. Sau đó cô hỏi anh có nhất quyết phải làm như vậy hay không?

Muốn!

Khấu Quân Khiêm không chút do dự.

Bất kể ra sao anh nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi vận mệnh của Hải Tàn. Nếu người khác có thể không lý nào cô lại không thể.

Chỉ cần cô có thể tiếp tục sống trên đời anh có mất đi vài năm tuổi thọ cũng không sao, cô không chấp nhận anh cũng không quan hệ.

Lần thứ hai trở lại nơi này anh đang đứng tại bến xe bus, chợt nhớ lại sự kiện mất mặt lần trước anh không khỏi lắc đầu cười khổ. Nhìn xe bus đang đi đến anh lùi lại vài bước đứng nhìn mọi người lần lượt xuống xe trong đó có cô.

Cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn anh, bốn mắt giao nhau liền coi như không có việc gì quay đi chỗ khác, tiếp tục đi về phố Khôi Tinh. Cô không nhận ra anh, có lẽ phải nói anh chưa từng tồn tại trong tâm trí cô.

Cô có nhận ra anh hay không không phải vấn đề lớn. ... mấu chốt ở chỗ Chết tiệt! anh đến nhằm mốc thời gian.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi cũng đủ cho anh nhìn thấy biển tên đồng phục của cô. Là đồng phục cấp hai. Anh rõ ràng muốn trở lại ngày cô chuẩn bị đi du lịch năm cấp ba như vậy mới có thể ngăn cản chuyện không may. ...rốt cuộc đã sai ở công đoạn nào? Hoặc là. .... chẳng lẽ đây là ý trời?

Dù sao đã đến rồi anh nhanh chóng bước theo cô. Cô mà về đến nhà sẽ không ra ngoài nữa. Anh ngẩng đầu nhìn lên tầng 2, nơi đó là nhà anh nhưng hiện tại là của cô. Không khí mùi thức ăn bắt đầu lan tỏa xem ra đã đến bữa tối rồi. Nhìn đèn trong phòng cô anh đoán. ...xem ra cô ấy không có ý định ra ngoài ăn.

Anh nhớ cô từng nói cô là con một, gia đình cũng khá giả, ba mẹ đều một lòng dốc sức cho sự nghiệp cho nên cô một mình một nhà ngay cả cơm cũng không thêm ăn, cũng lười không muốn nghĩ sẽ phải ăn món gì hoặc là không để ý đến bữa ăn, có gì ăn nấy. Khó trách cô lại gầy như vậy nhất định dinh dưỡng không được đầy đủ.

Anh càng nghĩ càng đau lòng bèn chạy nhanh ra đầu ngõ mua cho cô một phần cơm hải sản. Cô từng nói thích ăn cái này. ...tuy rằng bảy năm sau cửa tiệm đã đóng cửa. Anh nhờ sinh viên làm thêm tại cửa hàng mang đến cho cô. Ra mở cửa cô không khỏi kinh ngạc.

“Tôi đâu có đặt cơm”

“Đây là một anh gọi giúp cô, cô yên tâm anh ấy đã thanh toán rồi”

Cô bán tính bán nghi ký nhận rồi đem hộp cơm vào nhà.

Lúc này anh mới từ sau bồn cây đi ra, nghĩ đến biểu cảm thỏa mãn của cô cảm giác so với chính mình còn vui sướng hơn. Hải Tàn lúc đó nhìn anh ăn đến tắc dạ dày có phải cũng có loại tâm tình này?. Anh bắt đầu hoài niệm về quá khứ của 2 người. Cô có sở thích lên mạng tìm tòi món ăn ngon, cô nói những món này ngon lắm có điều cô chưa kịp có cơ hội thưởng thức nên muốn anh ăn rồi miêu tả cho cô xem. ...

Ngủ mơ giật mình tỉnh lại Khúc Hải Tàn không khỏi kinh ngạc nhìn trần nhà. Đã rất lâu rồi cô không còn nghĩ đến chuyện này vì sao hôm nay lại đột nhiên hiện về như lũ cuốn trong trí nhớ? Những việc này cô cố tình giữ sâu trong tiềm thức không muốn nhắc đến, thậm chí thời điểm chính mình chuyện đó chưa từng tồn tại, sợ bản thân bị sự cô đơn tĩnh mịch làm cho đau lòng.

Cô không thể quay trở lại, cơ hội đã trôi qua mất rồi.

Nếu như trong cuộc sống xuất hiện một người như vậy, âm thầm quan tâm cô, thương tiếc cô. Mỗi tối vì cô mà chuẩn bị một phần thức ăn, kèm tờ giấy “Nhớ ăn cơm đúng giờ không được quên” thậm chí mỗi ngày đều cho người đưa đến bữa sáng. Khoảng thời gian đó cô cơ hồ đã được ném thử đủ âm thực cả ba miền Bắc- Trung- Nam, cô quả thực bị nuôi thành béo phì. ...những tưởng bản thân đã quên rồi nhưng kì thực nó vẫn luôn hiện diện trong tâm trí. Cho nên cô mới theo bản năng giúp Khấu Quân Khiêm đặt món y hệt như vậy, đem kí ức ngọt ngào, ấm áp đầy đặn cả trên người anh.

Có người từng hao tâm tổn chí đối xử tốt với cô như vậy, mỗi ngày một bữa ăn, một mẫu giấy nhắn, một bó hoa. Anh ta còn nói

“Anh từng không rõ bản thân cần điều gì cho đến khi phát hiện trong lòng chỉ muốn được ở bên em không xa rời, như dòng suối nhỏ quấn quanh. Anh biết cảm giác này rồi cũng sẽ trôi đi nhưng anh vĩnh viễn sẽ không quên cảm giác yêu thương tràn ngập lúc này.

Đời này chuyện lãng mạn nhất anh từng làm đó là yêu em, tại vì anh đầu heo cho nên đến giờ mới phát hiện em mới chính là người anh yêu. Điều luyến tiếc nhất đó là không thể chính miệng nói với em Hải Tàn anh yêu em. Trớ trêu thay, quá khứ của em không có anh, tương lai của anh lại không có em. Anh không thể ở bên cạnh em, em nhất định phải chăm sóc tốt bản thân, biết không?

Hiện tại những điều anh nói chắc em không hiểu nhưng xin em hãy tin anh, bất luận thế nào cũng đừng đi du lịch tốt nghiệp, như vậy em mới có thể có tương lai. Cho dù vĩnh viễn không được gặp em nữa anh cũng hy vọng em được bình an, tương lai của em không có anh nhưng chỉ cần em sống tốt là được rồi”

Anh còn nói rất nhiều, mỗi ngày đều viết cho cô một đoạn. Mới bắt đầu cô chỉ cảm thấy anh ta thật kỳ lạ mỗi một câu nói đều khiến cô không thể lý giải nổi. Vì sao mỗi dòng thư lại tuyệt vọng như vậy? Giữa bọn họ ngay cả bắt đầu còn chưa có sao anh biết cô không chấp nhận anh? Bọn họ không có tương lai?

Cô trong đầu không ngừng tưởng tượng nhiều khả năng như là anh ta bị mắc bệnh nan y không sống được bao lâu, hay gia cảnh không tốt, tự ti nên chỉ có thể ngắm nhìn cô từ xa.... những tình tiết bị kịch trong phim không ngừng xuất hiện trong đầu cô.

Bạn bè nói anh ta cố ý lạt mềm buộc chặt muốn thu hút sự chú ý của cô. Nhưng cô biết không phải như vậy, cho đến cuối cùng anh cũng không cho cô một đáp án, làm cho lòng cô cứ thấp thỏm nhớ mong. Tuy rằng không hiểu nhưng cô tin tưởng anh là thật lòng thích cô, anh thậm chí còn không cho cô biết anh là ai, tình cảm của anh cô luôn chôn sâu trong lòng. Cô từng cảm tạ trên đời này có người như vậy, toàn tâm toàn ý không chờ mong báo đáp, chân thật quan tâm cô.

Trí nhớ một khi đã mở ra, từng đoạn ký ức bị phong tỏa tưởng như lãng quên lần lượt hiện về. Cô nhớ tới từng câu anh nói, từng mùi vị thức ăn, thậm trí nhớ tới buổi tối cô trốn tránh anh... bỗng dưng cả người cô chấn động, trong nháy mắt gạt mình kinh sợ hoàn toàn không thể động đậy.

Thì ra là thế, thì ra là thế.... Cô đã nhớ vì sao bản thân cứ lưu luyến mãi nơi này không rời đi.

Cô biết người lo lắng chuẩn bị từng bữa ăn, mỗi ngày một phong thư, một đóa hoa cúc đưa đến cho cô là ai... Hóa ra anh không phải mắc bệnh nan y, không phải lạt mềm buộc chặt, từng câu từng chữ trong thư nào là đến sai thời điểm, không thể cùng xuất hiện... rất nhiều năm về sau người kia nhìn cô oán giận “Phụ nữ thật khó lấy lòng”

Là cô nói cho anh “phụ nữ không khó lấy lòng, ít nhất cô không khó. chỉ cần thật tình, một đóa hoa cúc, một lời nói chân tình là đủ”

Vì thế anh dùng hoa cúc lấy lòng cô, nói lên tâm tình của mình.

Đồ ngốc này...anh thật sự trở về!

Mặc kệ tổn thất tuổi thọ anh vẫn đi tìm Tôn Kiều Diễm mong muốn cảnh báo cô, muốn thay đổi vận mệnh của cô. Dùng mỗi một dòng thư biểu đạt tâm ý, sau đó hơn một lần nhắc nhở cô không được đi du lịch...Chỉ cần không đi cô có thể còn sống, bọn họ sẽ không gặp nhau, cô có thể hưởng thụ tuổi thanh xuân, thưởng thức âm thực, trải nghiệm tình yêu, tìm được người cô yêu rồi kết hôn xây dựng gia đình trong khi cô vĩnh viễn không biết được anh vì cô đã hy sinh những gì...

Tên ngốc này...thực làm cho người ta đau lòng... Cô nhắm mắt lại giấu mặt trong lòng bàn tay.

Vì sao đau đớn như vậy, cô vẫn không nhỏ lệ....

Anh sai lầm rồi, cô hiện tại không thể làm gì hơn, anh chính là uống phí tâm cơ, cho rằng mình có thể thay đổi lịch sử, kỳ thực lịch sử đã sớm được quyết định, bọn họ đều không thể chạy thoát khỏi bàn tay vận mệnh.

Cô bắt buộc phải chết, mặc kệ anh có trở lại bao nhiêu lần kết quả chung quy vẫn không thay đổi...

Bước về phía trước, Khấu Quân Khiêm hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý thật tốt mới mở cửa bước vào. Trong nhà hết sức yên lặng, quả nhiên cô đã biến mất. Anh cả người dường như không còn sức chống đỡ ngồi sững trên sàn nhà không rõ trong lòng là vui mừng hay lạc lõng...

Như vậy tốt lắm cô ngoan ngoãn nghe lời không có đi du lịch, không đi cô sẽ không gặp chuyện không may, không xảy ra chuyện mà nói sẽ không xuất hiện âm hồn ai oán kêu “Khấu Quân Khiêm mau cứu tôi” mà nữ ngốc sẽ không ngồi đây chờ bại sinh hoạt của anh.

Quả không uống công anh bận rộn vì cô.

Tuy rằng anh không thể ở lại quá khứ lâu hơn được nữa nhưng trên đời có câu “son không chuyển lộ chuyển” một câu khác “có tiền có thể bắt quỷ đẩy cối xay” anh sưu tầm được các loại món ăn ngon cho cô thưởng thức, cảm nhận của anh lúc đẩy quả thực hạnh phúc, mỗi một món ăn anh lại viết thêm một dòng cảm nghĩ, muốn trực tiếp nói với cô nhưng không thể mở miệng, đành phải nhờ nhân viên chuyển đến cho cô mỗi ngày.

Cứ như vậy cho dù anh không còn ở đó cô vẫn sẽ nhận được sự quan tâm của anh, cho cô biết được có người vì cô mà nhớ thương trong lòng. Nếu không gặp tai nạn cô hiện giờ cũng 24 tuổi rồi? không biết đã trở thành đại mỹ nhân mê đảo chúng sinh như thế nào, có biết bao nhiêu người theo đuổi, cô sẽ thật hạnh phúc, chỉ là trong trí nhớ của cô không hề có anh. Anh bình thường như vậy, cho dù có gặp mặt chưa chắc cô đã liếc nhìn đến một cái.

Như vậy cũng tốt chỉ cần cô hạnh phúc...Rõ ràng nghĩ như thế nhưng trong lòng anh không tránh khỏi cảm thấy trống rỗng, trong phòng không còn hình bóng của cô, cái j cũng không thích hợp.

Khấu Quân Khiêm trực tiếp nằm ngửa trên sàn tự giễu... về sau cho dù có cối chường chạy loanh quanh trong phòng, quần áo chất thành núi cũng không có ai làm nhảm ca thán nữa rồi... .

“Đứng dậy! sàn bao ngày chưa lau, bát đũa hôm qua ăn còn chưa dọn, anh muốn tôi nói mấy lần đây? Ăn xong thuận tay rửa bát thì chết hay sao? Còn đồng quần áo sau ban công kia nữa, muốn tôi đổ muối lên không?”

Ồ... kỷ niệm đẹp, hóa ra được nghe những lời dạn dò của cô lại hạnh phúc đến vậy.

Hải Tàn anh rất nhớ em. ...

“Thờ dài cái gì? Đứng lên mau!”

Hả?

Người nào đó dùng mũi chân đá đá anh, anh trong phút chốc mờ mắt ra như không thể tin được trừng mắt nhìn người trước mặt rống lên

“Sao cô vẫn còn ở đây?”

Khúc Hải Tàn liếc anh một cái

“Bằng không tôi biết đi đâu?”

“Cô không phải là...Khốn khiếp!!! vì sao không nghe lời tôi, không phải bảo cô không được đi du lịch hay sao? Vậy mà cô vẫn cứ đi?” tức chết anh.

Đội anh bình tĩnh lại cô mới lạnh nhạt nói “Anh bảo tôi đừng đi bao h?”

“Thì đó...” anh chợt ngừng lại chợt dạ không lên tiếng.

“Đã bảo anh không được đi tìm Tôn Kiều Diễm mà không nghe, anh không muốn sống nữa sao?”

“Bởi vì anh...”

“Vô dụng thôi, dù anh có làm gì đều không thay đổi được đâu, ”

“Anh chỉ muốn, , , , ”

“Khẩu Quan KHiêm chuyện của tôi không cần anh nhúng tay vào”

Chuyện của cô không cần anh nhúng tay... cho nên sự quan tâm của anh là dư thừa, lo lắng là dư thừa, tình yêu... cũng là dư thừa.

Anh lo chuyện bao đồng, cô không cần. Anh biết rõ cô phũ phàng như vậy là không muốn anh tiếp tục quay trở về làm chuyện điên rồ, tổn hại bản thân nhưng khi nghe những lời ấy vẫn không chịu nổi.

Cô không nói cho anh biết cô căn bản không tham gia buổi du lịch hôm đó, cự tuyệt bạn bè hết lần này đến lần khác. Tuy rằng cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không hiểu du lịch tốt nghiệp với tương lai của mình có quan hệ gì nhưng cô lại không muốn phụ lời dạn dò của anh, thà rằng bị bạn bè oán trách.

Qua nhiều ngày, vì ba mẹ nhiều năm đi công tác ít khi trở về, một mình cô lủi thủi không khỏi cảm thấy chán nản, vì thế quyết định về quê thăm ông bà.

Mà địa điểm du lịch lại trùng hợp ở quê cô, bạn bè muốn nhờ cô làm hướng dẫn viên cho họ, cô tự nhiên không có lý do cự tuyệt. Mà sự cố xảy ra chính tại ngày hôm đó.

“Anh dỗi hơi như vậy chỉ bằng đem đồng quần áo kia đi giặt đi, cho tôi chỗ ở sạch sẽ một chút là được rồi” nói xong Khúc Hải Tàn xoay người về phòng không quan tâm đến anh nữa.

Nhìn bóng dáng cô quay lưng đi rất lạnh lùng. Bắt đầu từ khi nào cô đối với anh ngay cả một chút cảm tình đều không có, lạnh lùng không để ý đến cảm nhận của anh. Anh thừa nhận bản thân thực sự bị tổn thương nhưng lại không thể mở miệng, sợ phải nghe thấy cô nói “Cô sẽ biến mất”

Tâm tình phụ nữ sâu như biển cả, anh cho tới bây giờ đều không có biện pháp, trước kia có cô hỗ trợ, anh mới có dũng khí theo đuổi Diệp Dung Hoa nhưng hiện tại đối mặt với thái độ của cô không ai dạy anh phải làm thế nào để lấy lòng cô, khiến cô nhìn anh có thể tươi cười một chút.

Anh thực sự không biết làm thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Trưa hôm sau, Khúc Hải Tàn ngồi trên ban công cảm nhận từng cơn gió ấm áp, chậu hoa cúc trên ban công cũng lay động theo gió. Hai hôm trước anh mang chậu cúc này về chẳng nói chẳng rằng đặt trên ban công, không ai nói gì nhưng trong lòng hai người đều hiểu đó là vì muốn lấy lòng cô. Anh ko biết cô thích hoa cúc là do rất nhiều năm trước anh đã từng tặng cô tiếu rằng cô ko chăm sóc kỹ để nó chết yểu.

Cô đứng dậy lặng lẽ nhìn xuống tầng dưới. Khẩu Quân Khiêm đang ngồi giữa ban công vui đùa giặt quần áo. Anh bây giờ rất ngoan, mỗi ngày đều tự giặt mang quần áo đi giặt chỉ có điều... giặt quần áo có cần phải mạnh tay như vậy không? Còn nữa quần jean không thể giặt chung với quần áo màu...

Cô kịp thời nhin không mở miệng nhắc nhở anh. Không thể biểu lộ quan tâm sẽ càng làm cho anh thêm lưu luyến. Cô đã vô số lần nhắc nhở bản thân không được đến gần anh.

Giặt xong quần áo anh tiếp tục cầm cây lau nhà.

Xong xuôi tiếp tục chuyển sang lau cửa sổ, đem vật dụng trong nhà lau đến sáng bóng sạnh sẽ. Đây không phải tính cách của anh, trong lòng cô hiểu anh làm tất cả chỉ muốn lấy lòng cô, sợ cô không vui, cố gắng làm những việc cô muốn anh làm. Cô không phải họ Khẩu cũng không tên Quân Khiêm nên cô không phải đồ ngốc, tâm ý của anh sao cô có thể không biết đến chứ?

Tâm sự của anh luôn thể hiện qua khuôn mặt. Ban đầu có thể không hiểu nhưng cô vẫn cảm nhận được anh rất coi trọng cô, cho dù tổn thương chính mình cũng không quản ngại, giảm thọ cũng không bận tâm, thậm chí vì cô mà đi qua đi lại mong muốn thay đổi vận mệnh của cô, tình cảm đó không còn dừng lại ở thiện lương, trọng nghĩa khí nữa rồi. Lòng anh đã sớm không còn ở bên người Diệp Dung Hoa. Cô chưa từng mong muốn như vậy... chỉ hy vọng anh được hạnh phúc, cho nên tận lực giúp anh.

Anh vậy mà thực sự lo lắng đến từng bữa ăn cho một con ma. Những chuyện như vậy chỉ có kẻ ngốc nghếch như anh mới làm ra được. Cô làm sao có thể so sánh được với Diệp Dung Hoa, những việc tưởng như bình thường mọi phụ nữ làm được còn cô thì không thể, thậm chí gây không biết bao nhiêu phiền toái cho anh...

“Ai yo đau quá....” Nghe tiếng thét đau đớn truyền đến cô chạy nhanh xuống lầu xem sao thì phát hiện chậu cây gần cửa sổ đã vỡ tan tành.

Kính khung như vậy sao! Đến việc này mà anh cũng gặp được.

Khẩu Quân Khiêm xoa xoa đầu gối chật vật đứng lên. Nhìn dáng đi khác thường của anh có vẻ như bị trật chân rồi. Chân phải bị thương chưa lành nay lại đến chân trái.

Trong khi cô còn đang do dự không biết có nên chạy lại đỡ anh hay không thì anh đã tự mình đi đến cái bàn với lấy hộp thuốc, tự tháo miếng gạc đã thấm máu, thỉnh thoảng còn trộm liếc nhìn cô một cái.

Thấy anh như vậy thực giống như một đứa trẻ muốn được làm nũng nhưng lại không dám mở miệng sợ mẹ tức giận. Anh quả thực khiến cô càng thêm đau lòng.

“Đề đây tôi làm” cô không kiềm chế được nữa, nhận lấy bông băng trong tay anh.

Chỉ một lần này thôi, được không?

“Đầu heo! Sao anh có thể tùy tiện quần như thế này?” Không hướng dẫn anh thay băng anh liền tùy tiện quần qua loa cho xong, khó tránh miệng vết thương lại lâu lành đến vậy. Nhìn động tác ôn nhu của cô, cảm giác thật giống lúc trước, cô vì anh mà lo lắng, vì anh mà làm nhảm càn nhảm. Anh mê muội nhìn Khúc Hải Tàn đang nghiêng người ngồi kế bên, gần đến nỗi có thể ngửi thấy mùi hương trên cơ thể cô. Anh nhất thời ý loạn tình mê, trái tim đập mạnh liệt không tự giác lại làm chuyện không nên làm...

Thật mềm mại, ôm lấy cô so với trong tưởng tượng còn thoải mái hơn, nếu đặt ở dưới thân nhất định sẽ mất hồn, đôi môi mềm mại cảm giác vẫn thích như trước.... Không... là thích hơn trước... Anh không nhịn được tiếp tục nhắm nháp, ôm lấy thân thể mềm mại, hôn sâu triền miên, thưởng thức từng chút ngọt ngào trong miệng cô....

“Úm...” Cô rên khẽ lập tức kéo thần trí anh quay trở về.... Anh đẩy cô nằm trên sofa từ lúc nào? Đầu còn đặt ở trước ngực cô, nếu giả vờ bị té có thuyết phục sao? Nhưng mà vật nam tính bồng bồng phần chần đang đặt ở giữa hai chân cô.... tư thế cảm thú như vậy....

Anh còn đang suy nghĩ nên giải thích thế nào hoặc là nhân lúc này tranh thủ bày tỏ lòng mình. Nhiều nhất có thể cho cô biết anh không muốn cô cảm thấy áp lực, cô nhận lời hay không cũng không thành vấn đề.

“Thật ra! Hải Tàn anh rất...”

Ba!!

Hiển nhiên cô cũng lo lắng không biết nên đáp lại anh thế nào... một bạt tai trực tiếp in trên má anh.

Hải Tàn hiện tại hoàn toàn không để ý đến anh.

Khấu Quân Khiêm biết mình sai cho nên mấy ngày nay cũng không dám làm phiền cô. Tuy rằng nhiều lúc nghĩ lại cô giống như không hề có ý định phản kháng. Hôn nữa... Rõ ràng cô cũng có phản ứng nha, nếu như cô thực sự không thích thì ngay từ đầu đã rút khoát kháng cự, anh cũng sẽ không say mê đến nỗi quên đi chính mình.

Nhưng lời vô sỉ đại loại như là “Miệng nói không cần những thân thể lại rất thành thực” lời thoại độc quyền của nam chính ngôn tình. Anh không phải người như vậy nên những lời nói đó càng không thể nói ra.

Cô cho anh một bạt tai không phải sao?

Phụ nữ nếu thực sự không muốn, không thích, không thoải mái mới có thể đánh anh! Mặc dù anh nghĩ cảm giác lúc đó thực tốt đẹp thực trân quý nhưng cô chỉ cảm thấy bị xúc phạm.

Anh giương ánh mắt ai oán nhìn Khúc Hải Tần, nhìn cô đi qua người anh đến nhìn cũng không buồn liếc một cái.

Anh bây giờ cả hai chân đều đang bị thương làm thế nào đi ra ngoài ăn? Cô thực độc ác thực sự mặc kệ anh sống chết mà...

Vẫn may còn có Tôn Kiều Diễm đến thăm, lúc biết tình trạng thảm hại của anh chỉ “chặc chặc” hai tiếng. Cuối cùng vẫn còn chút lương tâm đưa anh đi ăn, đi khám dù sao phòng khám cũng ngay đầu ngõ chỉ cách vài bước chân, rất thuận tiện.

Chuyện tắm rửa mới là vấn đề lớn. Lúc trước anh bị thương một chân đã cảm thấy phiền toái nay đến tận hai chân cùng lúc biết tắm rửa thế nào đây. Chặt vật mãi mới tắm xong còn bị trượt chân đầu đụng sưng một cục lớn.

“Anh không sao đấy chứ?” giọng nói gượng gạo của Khúc Hải Tần vang lên, không một chút tình nguyện.

“Không sao! không sao! cô đừng vào đây toàn là nước thôi” anh vội vàng ngăn cản cô. một lúc lâu sau cô muốn nói lại thôi nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ.

Khấu Quân Khiêm vất vả lắm mới đứng dậy đi ra ngoài lúc này cô mới tiến đến, theo anh về phòng đưa quần áo cho anh thay.

“Đứng rồi! sắp phải vẽ lại bức mới rồi đúng không?” đã gần một tháng rồi. Anh thuận tay giữ chặt lòng bàn tay cô định xem...

Khúc Hải Tần nhanh chóng rút tay lùi lại mấy bước “Anh đừng động vào tôi”

Tay anh dừng giữa không trung, xấu hổ.

“Tôi xin lỗi, tôi không cố ý...”

Hóa ra trong cảm nhận của cô anh đã trở nên hạ lưu như vậy rồi sao? Ngay cả đến gần anh cô cũng ghét không thể chịu được....

“Tóm lại anh tránh xa tôi ra một chút khi nào cần tôi sẽ nói” Cô lạnh lùng nói xong quay người đi thẳng. Khoảnh khắc quay người đi đôi mắt hơi ánh nước. Nhìn về mặt tổn thương của anh không phải cô không đau lòng... nhưng cô có thể làm được gì? hại anh thảm như vậy ngay cả vào phòng điều anh cũng không làm được....

Người đàn ông nay quả thật chính trực, vì một cái tát của cô liền nhận mình bắt buộc cô, nhìn cô với bộ dạng ăn năn hối hận. Kỳ thật nếu không muốn sao lại để cho anh trong ngoài đều hôn qua mới nghĩ đến phản kháng. Cô thực không thể không đánh anh! Lòng của cô chỉ e suốt cuộc đời này anh cũng không biết được. Cô nâng bàn tay nhìn những đường vân đang dần phai nhạt, miệng nở nụ cười, thực sự rất luyến tiếc anh...

“Tôi... tôi ra ngoài một chút nhé”

Tuy rằng hiện nay Hải Tần không còn để ý đến anh nữa nhưng anh vẫn theo thói quen báo cáo với cô. Anh có hẹn đi chọn quà kỷ niệm cưới cho bố mẹ của Diệp Dung Hoa nhưng vào thời điểm nhạy cảm này anh nhắc đến tên Diệp Dung Hoa ở trước mặt cô khác gì tìm chết.

Mặc dù không có duyên làm người yêu nhưng họ vẫn có thể là bạn, vẫn quan tâm đến nhau. Phòng khám kia cũng là do Diệp Dung Hoa giới thiệu anh đến chữa trị, cho nên giúp cô chọn quà tặng anh cũng sẽ nhận lời.

“Chân anh thế nào rồi? thật ngại quá anh bị thương còn bắt đi ra ngoài”

“Đỡ nhiều rồi” xoa bóp vài ngày cũng đã có thể đi lại bình thường, miệng vết thương chân phải cũng đang hồi phục chỉ cần đi chậm một chút không hề miệng vết thương vỡ ra thì cơ bản có thể hoạt động bình thường, huống chi chỉ đi loay quanh gần nhà.

Diệp Dung Hoa nói cô và em gái đã giao ước, cô đảm nhiệm mua quà cho ba, em gái mua cho mẹ, dáng người của ông lại khá giống với anh. Cô chọn lấy được bộ tây trang khá đẹp liền đưa cho anh “Anh thử cái này đi”

Mua quà xong, hai người tiện đường vào quán ăn gần đây giải quyết bữa tối.

Đồ ăn vừa mới đưa lên ngoài trời bắt đầu lác đác vài hạt mưa. Khấu Quân Khiêm vừa ăn ánh mắt không tự chủ được liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng không yên.

Mưa rồi! Hải Tàn sợ nhất là nước không biết cô đã yên vị ở chỗ nào khô ráo hay chưa? Cô thực sự thích nằm ở ban công tắm nắng ngờ đâu ngủ quên không kịp chạy vào nhà thì sao? . . . còn nữa hôm qua anh mới giặt quần áo với tính cách của cô chắc chắn sẽ chạy tới ban công thu quần áo sau đó không cẩn thận bị dính mưa.... thậm chí phòng ngủ không biết có bị dỉ nước khiến cô sợ hãi hay không. . những ý nghĩ này cứ lần lượt hiện ra trong đầu anh.

Anh cũng biết ăn cơm cũng bận mà thần chí để đâu đâu thật bất lịch sự nhưng anh không thể không chế được nhớ mong người ở nhà kia.

Cô ở nhà một mình có sợ hay không?

“Anh đã thổ lộ với cô ấy chưa? ”

“Hả? Chuyện gì? ” đối với câu hỏi bất ngờ của cô anh mới hoàn hồn.

“Em hỏi, cô gái anh thực lòng yêu thương ấy, anh đã thổ lộ với người ta chưa? ”

“Vẫn chưa” thời điểm định mở miệng đã nhận ngay một bạt tai anh còn có thể nói hay sao?

“Thật không giống với cá tính của anh chút nào” với tính cách của anh nếu đã thích ai đó sẽ trực tiếp thổ lộ với người ta, không sợ cự tuyệt, không sợ tổn thương cho dù không được đáp lại vẫn có thể vui vẻ tiếp nhận, dùng ánh mắt toàn tâm toàn ý nhìn người ta.

“Chuyện giữa anh và cô ấy không đơn giản như vậy...” cần phải suy tính rất nhiều vấn đề, trong lòng cô vốn dĩ đã tồn tại rất nhiều khúc mắc anh lại không muốn làm cô phiền lòng thêm, không thể để cô cảm thấy áp lực, lo lắng càng nhiều anh càng không thể mở miệng

“Hon nữa chính cô ấy là người giúp anh theo đuổi em. . . ”

Như vậy làm sao có thể có ý với anh được chứ?

“Sao lại không có khả năng! có một loại tình yêu gọi là “chúc anh hạnh phúc” anh chưa nghe qua sao? ” Nếu không có ý việc gì phải vất vả giúp anh theo đuổi hạnh phúc của mình?

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Anh chỉ nghe qua “có một loại tình yêu gọi là buông tay” thôi nha!

“Em đạo nhạc! ”

Diệp Dung Hoa bật cười “Thôi quên đi! người đơn giản như anh còn lâu mới hiểu được lòng phụ nữ”.

Lần thứ hai bị xem nhẹ Khấu Quân Khiêm thức thời vui đầu giải quyết bữa ăn không còn sức phản bác.

“Sao anh lại ở đây? ” Tôn Kiều Diễm ra ngoài mua đồ ăn, phui phui bọt nước dính trên người lấm bầm “Trời mưa to thật đấy.... ”

“Bằng không tôi nên ở đâu? ”

Tôn Kiều Diễm hơi khựng lại quên cả lau mặt

“Đã qua hai ngày rồi, không phải cô ấy cần thay tranh rồi sao? Đáng ra anh nên ở nhà trông chừng mới đúng chứ? ” Khấu Quân Khiêm quên cả uống nước, khiếp sợ ngẩng đầu “Cái gì? ”

Mỗi lần anh hỏi cô đều nói vẫn còn sớm, hon nữa dường như còn cố ý lảng tránh anh, cảm giác không muốn cùng anh sống dưới một mái nhà cho nên anh mới đi ra ngoài cho cô có không gian của mình.

Tôn Kiều Diễm đánh giá vẻ mặt của anh, chợt bừng tỉnh “Khó trách hôm qua cô ấy đến tìm tôi bộ dạng là lạ.... ” hóa ra là cố ý. Ngay cả cơ hội nói lời từ biệt cũng không cho, cô ấy không biết sẽ làm Khấu Quân Khiêm đau lòng thế nào sao?

Khấu Quân Khiêm đứng phắt dậy, ly nước trên bàn do động tác của anh mà va vào nhau tạo ra âm thanh khiến những bàn bên cạnh đều quay lại nhìn, nhưng anh không để ý được nhiều như vậy, lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Hai chân truyền đến từng trận đau đớn, có lẽ do vận động mạnh mà miệng vết thương lại rách ra rồi nhưng anh mặc kệ vẫn chạy vội về nhà. Đã qua hai ngày rồi vì sao cô không nói? Trước khi đi anh còn hỏi cô vì sao lúc đó cô không nói? Cô thừa biết với anh cô quan trọng thế nào, chỉ cần một câu nói,

anh sẽ ở lại với cô, vì sao cô không nói gì hết? Cô thực sự chán ghét anh thế sao? Chán ghét đến nỗi thà biến mất cũng không muốn ở lại bên anh. ... dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà, anh lao đảo vọt vào trong phòng ngủ, hai chân đau đến không đứng vững, anh không kịp thở dốc, sốt ruột tìm cô khắp các căn phòng, không thấy cô lại nhìn thấy cuộn tranh vẽ bị gió thổi ra tận ban công, nước thấm ướt đầm bức vẽ...anh vội vã mở ra, bức vẽ giờ đây chỉ còn sót lại những vết màu loang lổ không còn nhìn thấy hình dạng ban đầu.

Đau đớn thấu tâm can!

“Hải Tần...” anh sợ hãi gọi khẽ. “Hải Tần em ở đâu...đừng dọa anh sợ...”

Sao cô có thể cứ như vậy bỏ đi? Yên lặng giống như khi xuất hiện khiến anh không kịp phòng bị, anh thậm chí còn không kịp nói với cô.... anh yêu cô....

Lúc Tôn Kiều Diễm đuổi theo đến nơi bỗng đứng sững tại cửa ra vào không dám tin vào mắt mình. ... anh ta.... không phải đang khóc đấy chứ?

Một người đàn ông cao lớn như vậy mà rơi lệ thực không bình thường!

Tôn Kiều Diễm chà sát hai tay nổi da gà đi đến “Anh...”

Anh vẫn không hề có phản ứng, trên mặt không có một chút biểu cảm. Có phải vì chịu đả kích quá lớn đến ngất người rồi không? Cô mở miệng định nói gì đó, đột nhiên anh nhảy dựng lên giống như phát điên lời hết dụng cụ vẽ tranh ra điên cuồng vẽ Khúc Hải Tần. Vẽ rất quen tay! Tôn Kiều Diễm nhìn cảnh này cũng không đành lòng.

Mỗi một đường nét, đường cong, gương mặt, vẽ rất nhanh rất chuẩn, hiển nhiên đã ăn sâu vào trong tâm trí. Anh nhớ rất rõ từng đặc điểm trên cơ thể cô muốn quên cũng không quên được....

“Vô dụng thôi! cô ấy đã không muốn anh có vẽ đến chết cũng không xuất hiện đâu”

Chuyện này vốn dĩ phải do hai bên tình nguyện, anh nguyện cấp, cô nguyện chịu mới có thể thành công, không phải cứ cưỡng cầu là đc.

“Cô ấy không muốn?” anh mờ mịt ngược mắt lên. Cô vì sao không muốn? cô không phải sợ bị lãng quên, sợ không có ai nghe thấy tiếng mình sao? Anh sẽ nói chuyện với cô, nhớ đến cô vì sao cô lại không cần?

“Tôi không cần cô ấy phải yêu tôi, mình tôi yêu là được. Cô muốn thế nào liền được thế đó. Tôi sẽ bỏ hết thói quen mà cô ấy không thích, cái gì cũng nghe theo cô ấy. Tôi sẽ không kết bạn gái, cả đời ở bên cô, chỉ cần làm bạn thôi cũng được.... cô vì cái gì lại không cần?”

Không hiểu...anh thực sự không hiểu....

“Cô ấy chính là không muốn nhìn anh hy sinh quá nhiều, anh là đầu heo sao? Đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu”

“Tôi đâu có hy sinh cái gì” có cô bên cạnh sao có thể nói là hy sinh được?

“Đó là suy nghĩ của anh, ngay cả cô ấy cũng biết nuôi một con ma ở trong nhà là phạm phải luật trời, hại anh chân trái bị như vậy cô ấy cũng rất khổ sở....

“Là tôi gặp cướp không liên quan đến cô ấy!” anh phản bác.

“Ngã từ cửa sổ xuống chân kia không phải còn đang đau sao...”

“Là do tôi béo cần phải giảm cân” cửa sổ cùng cô đều vô tội.

“Ở phòng tắm ngã trượt chân đầu sưng một mảng...”

“Là tôi ngu ngốc không phải liên quan đến cô ấy”

“Lúc trước may mắn của anh cũng không tệ, hiện tại ngay cả trúng số sổ cũng không đc”

“Trúng số sổ có thể trở nên giàu có? Nếu đã không thể thì trúng hay không có còn quan trọng? Muốn tiền tôi có thể tự mình kiếm không cần đến vận may này”

Tôn Kiều Diễm nhíu mày “Anh đối với cô ấy thật tình thâm ý trọng” bảo vệ thành ra như vậy.

“Đó là...” theo bản năng anh lại muốn phản bác nhưng nghe rõ ràng lời của cô Khấu Quân Khiêm tội nghiệp thừa nhận “Đúng vậy! tôi rất yêu cô ấy nhưng cô ấy lại không cần...tôi vẽ ngoài không đẹp, không biết lấy lòng phụ nữ, không có tiền lại không biết nịnh nọt cho nên cô ấy không cần tôi...”

“Nịnh?”

“Cô ấy từng nói phụ nữ đều thích người như vậy” lúc trước anh mặc kệ ánh mắt thiên hạ ra ngoài hiệu sách mua một đồng tiểu thuyết cho cô đọc giết thời gian, sau khi xem xong rốt cuộc cô kết luận như vậy.

Anh giống như nam phụ trong truyện yêu nữ chính 18 năm vẫn không lay chuyển được cuối cùng xuất hiện nam chính chỉ bằng vài câu tán tỉnh đã hạ gục nữ chính.

Anh thực sự rất thảm hại...

Cố gắng nhịn cười Tôn Kiều Diễm ho nhẹ “Cô ấy yêu anh nhưng lại không muốn liên lụy đến anh, tôi nói mãi anh vẫn không hiểu sao?” Khúc Hải Tần lựa chọn thà rằng để cho bản thân vĩnh viễn biến mất chính là không muốn anh tự oán trách, cảm thấy áp lực, cô ấy đúng là suy tính rất kỹ rồi.

“Cảm ơn ý tốt của cô nhưng tôi tự hiểu đc...” không cần an ủi anh.

Từ khi Hải Tần biết được tâm ý của anh cô một chút cũng không cao hứng, còn không buồn để ý đến anh.

“Cô ấy không phải không để ý đến anh, anh bị thương cô ấy rất sốt ruột lập tức chạy tới tìm tôi đến giúp, ngăm quan tâm anh, chỉ là không muốn lưu lại cho anh quá nhiều tiếc nuối” yêu đơn phương đã đau khổ như vậy nếu biết được tâm ý của cô anh sẽ càng thống khổ, càng khó quên hơn nữa.

“Vậy sao...” nếu như vậy cô càng không có lý do rời bỏ anh.

Khẩu Quân Khiêm không nói gì thêm nữa, vùi đầu vẽ tranh, một tấm không được anh sẽ vẽ hai tấm, hai tấm không được thì 3 tấm, 4 tấm... anh tin một ngày nào đó có thể đem cô trở về.

Tên bại nào đáng chết này! Tôn Kiều Diễm không còn gì để nói, những gì nên cô đều đã nói rồi. Anh không chịu tin cô cũng hết cách.

Rạng sáng hôm sau.

Khẩu Quân Khiêm một đêm thức trắng, vẽ vô số bức chân dung của cô nhưng cô vẫn không xuất hiện.

Không phải Tôn Kiều Diễm nói anh vẽ rất có linh khí hay sao? Anh toàn tâm toàn ý vẽ vì sao vẫn không được. ?

“Hải Tần! anh biết em vẫn ở trong này, nghe thấy anh nói chuyện, đừng không để ý đến anh được không? Xin em trở về đi...”

Sau khi chờ đợi trong vô vọng, anh cuối cùng cũng nghĩ thông. Nếu như cô không đến tìm anh thì anh sẽ đi tìm cô. Anh thu lại hết các bức vẽ trên sàn nhà, ôm tất cả chạy đi tìm Tôn Kiều Diễm.

Tôn Kiều Diễm nghe anh nói xong thiếu chút nữa phun ngụm trà vừa uống “Anh...anh...anh nói cái gì?”

“Tôi nói, nếu cô ấy không đến tìm tôi thì tôi sẽ đi tìm cô ấy”

“Không phải chứ? Tôi nói này Khẩu Quân Khiêm tuy rằng anh đang rất đau khổ nhưng đừng nghĩ đến chuyện tự tử chứ, anh đừng...”

“Ai muốn tự tử?” Anh kỳ quái liếc cô một cái

“Tôi muốn thử lại lần nữa, trở về 7 năm trước, ngày bị tai nạn để tìm cô ấy” nếu muốn tự tử còn đến tìm cô luyện thuyết nhiều như vậy làm gì?

“Hóa ra là vậy? Cô cười gượng hai tiếng rồi sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc nhìn anh rống lên “Anh nghĩ đây là công ty du lịch chắc? Chơi vui quá thành nghiện, đã đi một lần rồi còn muốn đi tiếp?”

“Tôi muốn đi” anh sắc mặt không đổi, không cần biết phạm đại giới gì anh vẫn muốn đi

“Tôi còn rất nhiều lời muốn nói với cô ấy, cho dù không thay đổi được gì, phạm luật trời cũng được, tôi vẫn muốn đi, đem những điều nên nói nói cho cô ấy biết. Cô không phải tôi nên sẽ không hiểu được thứ đang nắm trong tay mà còn để vuột mất, cảm giác hối hận đau khổ đến thế nào...”

“Ai nói tôi không hiểu...” cô lẩm bẩm.

“Nếu cô hiểu xin hãy giúp tôi, tôi không muốn cả đời sống trong hối hận tiếc nuối”

Không biết có phải những lời kia làm đá động đến cô hay không. Tóm lại cô nhất định điên rồi cho nên mới tự nhiên đáp ứng cùng anh làm chuyện ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tôi sẽ cố gắng hết sức còn kết quả ra sao không ai dám chắc.

Đó là lời nhắc nhở cuối cùng Tôn kiêu diễm nói với anh.

Vẫn ngả tư đó, rốt cuộc Khấu Quân Khiêm cũng hiểu được một điều ý trời quả nhiên không đến lượt người phạm tặc như anh có thể điều khiển là điều khiển được. Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử trên đường nhiệt độ hôm nay dưới 13 độ c.

Mẹ kiếp! lạnh chết anh rồi.

Lúc trước Hải Tàn cũng không có nói cho anh biết thời tiết khi đó lại lạnh đến như vậy. Người qua đường đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn anh.

Có vẻ như lần này Tôn kiêu diễm thực sự tận lực giúp đỡ. Nhớ lại lần trước anh trở về bị sớm hơn một năm còn hôm nay thì quả thật đúng ngày chỉ có điều lúc liếc mắt nhìn thời gian hiện phía dưới đồng hồ anh không khỏi muốn phát điên thêm một lần nữa.

Đã 4h25... làm sao kịp đây!

Anh bắt chập ánh mắt quái dị của mọi người nhanh chóng chạy vội đến nhà cô điên cuồng ấn chuông cửa, liên tục 15 phút vẫn không có ai ra mở cửa. Đúng lúc đó cửa nhà 54 bên cạnh mở ra.

“Anh bạn trẻ! anh tìm cô bé nhà họ khúc sao?”

Khấu Quân Khiêm quay đầu thì thấy một bà lão chừng 70, 80 tuổi đang đứng đấy. Chính là bà Thái lúc còn sống mà Lâm Giang từng nhắc đến.

“Đúng vậy! có phải cô ấy đã đi du lịch tốt nghiệp không? Cô ấy đi rồi sao?”

Bà lão nghĩ nghĩ “Hình như con bé chỉ nói muốn về quê thăm ông bà nội vài ngày”

Vậy là cô không đi? Tại sao chuyện kia vẫn...

Khấu Quân Khiêm lo sợ bất an

“Bà! Bà có biết số di động của cô ấy không? tôi có chuyện quan trọng nhất định phải nói cho cô ấy biết”

“Chuyện này...” Bà lão nhìn anh một lúc như thể đang đánh giá có nên tin tưởng anh hay không.

“Cầu xin bà! tôi không phải người xấu, vất vả lắm mới tìm được đến đây. Tôi chỉ muốn giúp cô ấy nếu lỡ mất lần này sẽ không còn cơ hội nữa”

Có lẽ vì biểu cảm của anh rất thành khẩn hoặc bà nhìn thấy được trong ánh mắt anh có sự lo âu xúc động thật sự. Bà lão suy nghĩ một lát quyết định tin tưởng, quay trở lại phòng lấy số điện thoại của Khúc Hải Tàn cho anh.

Nắm trong tay tờ giấy cứu mạng anh vội vàng bắt taxi đi thẳng về quê cô. Trước khi đi dường như nhớ ra điều gì liền quay đầu lại

“Bà! nếu có thể hãy mau chóng chuyển ra khỏi đây đi” như vậy còn có thể tránh được tai họa thảm sát cả nhà.

Anh ra đầu ngõ gọi taxi, bắt tài xế dùng tốc độ nhanh nhất đưa anh đến nơi muốn đến. Trong lúc đó anh không ngừng gọi điện thoại cho cô nhưng không ai nghe máy. Nỗi lo lắng trong lòng càng lúc càng sâu, đúng lúc này radio trên xe đưa tin...

“khoảng 4h chiều này trên đại lộ xx, 1 xe du lịch đã xảy ra sự cố, thân xe va chạm rơi xuống vách núi, thông tin cho biết toàn bộ hành khách trên xe đều là học sinh. Hiện nay họ vẫn còn mắc kẹt bên trong. Nhân viên cứu hộ đang hết sức tập trung cấp cứu. Diễn biến mới nhất của vụ tai nạn sẽ được cập nhập và phát sóng vào lúc 6h tối nay.

Đáy lòng Khấu Quân Khiêm lạnh băng.

Vậy là... vẫn không kịp?

Hao tổn tâm tư như vậy vẫn không thể thay đổi được số mệnh.

Hải Tàn rốt cuộc em có ở đó không? Có hay không?

Giờ khắc này từng lời cô nói lần lượt hiện lên rõ ràng trong tâm trí anh. Cô ấy đã nói những gì? Đúng rồi! cô nói lúc đó cô thực sự sợ hãi, tay cầm chắc di động muốn gọi điện cầu cứu ai đó. Nếu thực sự gặp nạn thì hẳn hiện tại cô ấy vẫn còn chút tỉnh táo. Tay anh run run lấy di động ra gửi đi một tin nhắn.

“Hải Tàn! em vẫn ổn chứ? Nếu em không sao làm ơn hãy cho anh biết”

Đợi một lúc lâu sau vẫn không nhận được tin nhắn trả lời anh cơ hồ đã đoán ra trường hợp xấu nhất.

“Có phải em xảy ra chuyện rồi không? Anh luôn luôn nghĩ cách muốn em tránh khỏi cục diện này nhưng nó vẫn xảy ra thật sao? Nhớ không? Anh luôn nhắc em đừng đi du lịch. ...anh biết trong lòng em có rất nhiều nghi vấn, kỳ thật anh cũng vậy.Chẳng lẽ số mệnh không thể thay đổi? Anh chỉ hy vọng em còn sống, có thể thoải mái tận hưởng những điều em chưa kịp trải nghiệm bao gồm ẩm thực ...bao gồm cả tình yêu. ..Như vậy tiếc nuối của em sẽ ít đi một chút. Vậy nên mỗi ngày anh đều nhờ người đem bữa sáng, 1 chậu cúc trắng gửi đến cho em.Anh chỉ muốn em cảm nhận được mình đang được yêu thương, chăm sóc.”

Anh không biết cô có thấy được hay không chỉ nhớ rõ cô nói 4 phía đều tối mịt, không có chút âm thanh khiến cô càng thêm hoảng loạn. ...cô nói cô rất sợ.Anh liều mạng gửi tin nhắn để cho âm thanh, đèn báo còn có cả tâm tư của anh truyền đến cô.

“Đừng sợ! có anh ở đây.Em nhất định phải đứng cảm lên, anh sẽ chờ em.Hải Tàn anh thực sự yêu em, tuy anh bộ dạng không được đẹp, không có nhiều tiền lại không biết cách lấy lòng người khác nhưng anh là thật lòng.Chỉ nhiều đó thôi liệu đã đủ làm nam chính trong câu chuyện của em chưa? Anh luôn muốn hỏi em nhưng lời này nhưng lại không dám nói ra miệng.”

Truyền thông lần lượt đưa tin, danh sách hành khách trên chuyến xe cũng đã có, cô quả thực đã đi chuyến xe đó.Anh dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Vậy là vận mệnh thực sự không thể thay đổi.

“Anh nói là nếu. ...nếu em thực sự chống đỡ không được thì xin em hãy nhớ kỹ đừng đi lang thang hãy cứ ở nhà chờ anh có được không? Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể gặp nhau.Hiện tại những lời này nghe có vẻ kỳ lạ nhưng em hãy tin tưởng, 6 năm sau anh nhất định sẽ ở tại căn nhà của em, nếu em thực sự có tình cảm với anh xin em hãy chờ anh.Mặc kệ em là người hay là ma, nếu bắt anh lựa chọn 100 lần anh vẫn muốn được gặp em, được về chân dung em, sau đó được yêu em. ...”

Anh gửi đi rất nhiều tin nhắn, nhiều đến nỗi không thể đếm được, cuối cùng thậm chí chỉ có thể đau lòng lặp lại câu nói kia “ Anh yêu em. ...”

Di động ấn phím gửi đi đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.Lần này trở về anh vẫn không đạt được mục đích của mình.Anh cố gắng giữ cho bản thân bình thản nhất có thể, tay ôm chặt bức chân dung của cô mà anh mang theo vào ngực.Sau đó anh lặng lẽ đặt bức vẽ ở trên ghế, thanh toán tiền taxi, giọng nói cố bình tĩnh

“Anh lái xe! nhờ anh một việc, phiền anh đến nơi xảy ra tai nạn đưa bức vẽ này cho một người tên là Khúc Hải Tàn, bất kể cô ấy còn sống hay không. ... còn nữa, anh cũng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, lái xe cẩn thận...”

Giọng nói anh nhỏ dần sau đó màu đỏ trong mắt càng ngày càng lan rộng.

Tất cả mọi chuyện giống như một giấc mộng dài.

Khẩu Quân Khiêm nhìn căn phòng tĩnh mịch, ngoài một vài bức vẽ của cô cái j cũng không có.

“Hải Tàn em còn ở đây không? ”bây giờ anh mới hiểu sở dĩ cô còn bồi hồi ở tại gian phòng này không chịu đi là vì muốn chờ đợi gặp anh.

Cô luôn nhớ kỹ những lời anh nói không giống như vẻ lạnh lùng trên mặt.Nếu không sẽ không chờ anh từng giây phút.Anh thậm chí không chắc cô còn sống hay đã chết, ngày đó. ...cô cố gắng gượng được hay không?

Sau khi trở về, anh có tìm đến khắp các thư viện, lục tìm tin tức về vụ tai nạn trên báo chí.Danh sách hành khách trên chuyến xe có tên cô nhưng không nói rõ tình trạng hành khách ra sao, báo chí cũng chỉ viết qua loa.Anh hoàn toàn không thể biết được tình hình của cô năm đó.

Có một lần anh hỏi Lâm Giang “ Anh nhìn xem trong phòng tôi có gì ko? ”

Lâm Giang đưa mắt nhìn quanh căn phòng hoang mang hỏi “Nên có gì cơ? ”

Anh cũng không nhìn thấy, vậy là cô thực sự đã ra đi thật sao?

Ngày qua ngày anh vẫn chăm chỉ vẽ nhưng cô không xuất hiện thêm một lần nào nữa.Anh thực sự không thể không thừa nhận cô đã đi thật rồi, đã hoàn toàn triệt để rời xa anh.

Anh vẫn ở lại căn hộ này, mẹ anh có đến hỏi thăm vài lần, bà không muốn anh cứ sống mãi thế này, không thể tự chăm sóc bản thân.Trước kia là vì anh nói muốn theo đuổi bạn gái nên mới chuyển đến đây còn hiện tại anh vẫn độc thân thì nên chuyển về nhà.

Nhưng anh không muốn.

Người ngoài không hiểu anh đối với căn phòng có biết bao nhiêu tình cảm.Anh cũng không muốn giải thích nhiều.Hải Tàn sinh ra ở đây, lớn lên ở đây.Họ gặp nhau rồi hiểu nhau cũng tại căn phòng này, từng góc ngách trong căn nhà đều có dấu tích của cô.Nhiều khi bên tai anh còn loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của cô như thể chỉ cần quay đầu là nhìn thấy được.

Cảm giác muốn rời khỏi mà không rời được này ai có thể hiểu cho anh.

Có lẽ suy nghĩ như vậy có chút ngu muội nhưng anh có cảm giác nếu như anh thực sự rời đi thì giữa anh và cô sẽ không còn bất kỳ liên quan nào nữa.

Anh không muốn như vậy!

Những hồi ức này cũng chính là hy vọng của anh. Anh không thể từ bỏ cô, tin rằng nếu cứ kiên trì ở lại rồi một ngày nào đó cô sẽ quay trở về.

Vạn nhất anh đi rồi cô muốn tìm anh phải làm sao?

Anh nguyện ý chờ, cam tâm tình nguyện chờ. ...

Cả đời!!!!

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Nửa năm sau!

“Quân Khiêm! anh xong chưa?” ngoài cửa Diệp Dung Hoa lớn tiếng thúc giục.

“Nhất định phải đi sao?” Khẩu Quân Khiêm vặn vẹo chậm chạp ko muốn bước ra.

“Chính anh đồng ý rồi mà. Chẳng lẽ anh muốn làm bọn trẻ thất vọng, trở thành người vô tình vô nghĩa, thất tín. Mấy đứa vẫn còn học mẫu giáo tương lai nhân cách của chúng mà phát triển lệch lạc tất cả là tại anh đó nha”

“... ” Nghiêm trọng như vậy sao? Cho nên nếu bây giờ anh ko đi ra ngoài chính là gián tiếp sát hại nhân cách mầm non tổ quốc. Vì sự hưng thịnh của quốc gia, anh hít một hơi thật sâu. ... Vậy bắt chấp đi!

Khi anh vừa bước chân ra ngoài Diệp Dung Hoa liền mở to mắt, miệng không khống chế được run rẩy.

“Em cười! ” anh bị phản lên án.

“Không! em không có” cô nhanh chóng chỉnh đốn tinh thần đứng đắn nói “Anh xem em đang rất nghiêm túc”

“Phải không đó?” anh liếc cô một cái chất vấn.

“Thật mà! nghĩ đến bọn trẻ hồn nhiên vô tư kia anh còn không mau nhanh lên, chúng ta không kịp mất”

“Được” bị cô thúc giục Khẩu Quân Khiêm cũng không chần chờ thêm nữa nhanh chóng lấy chìa khóa ra khỏi nhà. Lúc bọn họ đi ra đầu ngõ một cô gái cũng vừa bước xuống xe bus đi về phía này. Khi đi ngang qua bọn họ trong nháy mắt không nhận được khẽ liếc một cái. ... kỳ thực không chỉ có cô mà mỗi người đi đường ai ai cũng phải ngoáy đầu nhìn họ một lần.

Người đàn ông kia thật quái lạ!

Cô gái đánh giá họ một hồi rồi nhăn mũi quay đầu tiếp tục đi về phía ngõ 44 cuối cùng dừng trước số nhà 59.

Tay ấn chuông mãi mà không có người ra mở cửa. Cô kiên nhẫn ấn thêm lần nữa, chờ khoảng ba phút xác định không có ai ở nhà mới mở túi xách lấy ra một mẫu giấy viết vài dòng sau đó nhét qua khe cửa.

”Xin chào! Tôi là chủ nhân trước kia của căn hộ này. Do vợ vàng chuyển đi nên có một số thứ vẫn còn để lại đây. Tôi sẽ quay lại sau hoặc nếu anh không bận có thể phiền anh gọi vào số điện thoại này. ...09821526918 tôi tên là Khúc Hải Tần”

Rốt cuộc tại sao anh lại đồng ý làm chuyện ngu xuẩn này? Khẩu Quân Khiêm vô số lần tự hỏi chính mình.

“Không đúng! không đúng! đây không phải cô bé quà khăn đỏ. Chân cô bé quà khăn đỏ không to như vậy. ... ”

Ồ ! ! ! ! ! Thằng nhóc này! dù sao anh cũng đã là đàn ông trưởng thành khỏe mạnh, không chấp trẻ con không hiểu chuyện “Không! ta là cô bé quà khăn đỏ đây, cháu xem. ... ”

Anh liều mạng giơ chân lên chứng minh, ai. ... anh thật hy sinh nha.

“Nhưng cô bé quàng khăn đỏ của cháu đầu có giọng nói thô thiển đến thế”

Cái lời thoại đầu heo này rốt cuộc ai là người viết?

“Ai za! ! ! ! bà nội bị bầy sói hoang dọa ngất rồi, cô bé quàng khăn đỏ mau đến hôn cho bà tỉnh dậy đi...”

Biên kịch điên rồi sao!

Cốt truyện sao lại thành thế này?

Không còn cách nào khác anh vẫn phải cắn răng diễn nốt phần thoại của mình.

“Anh Khấu! cảm ơn anh đã tham gia biểu diễn ngày hôm nay, tội nhỏ thực sự rất vui”

“Tôi cũng thích cùng chúng vui đùa mà” Chỉ cần không bắt anh mặc váy, quần khăn là được rồi.

Từ nhà trẻ về nhà cũng không quá xa, anh nhanh chóng băng qua đường trở về. Suốt dọc đường đi chỉ thầm mong không gặp phải người quen nếu không thanh danh cả đời anh coi như xong.

Lúc bước nhanh qua trạm xe bus bỗng nhiên anh nhìn chăm chú vào một dáng người, chân không tự dắc đi chậm lại, không thể diễn tả cảm xúc lúc này, anh dừng hẳn bước... Cô đã trở lại rồi... nhìn bóng dáng quen thuộc kia ánh mắt anh bỗng sáng lên.

Cô cũng đang nhìn anh chăm chú đến chớp mắt cũng không chớp.

Anh... hoa mắt sao?

Khấu Quân Khiêm dụi mắt, bóng hình xinh đẹp đó vẫn đứng im tại chỗ không biến mất, còn đang dùng ánh mắt chuyên chú nhìn anh chằm chằm.

Hải Tàn... lời nói chậm chạp thốt ra, anh không hiểu được cô hiện tại là người hay là ma, liệu có còn nhớ đến anh không?

Rồi sau đó cô ấy bắt đầu đi đến, một bước, hai bước ba bước... dần dần bước nhanh hơn không chần chờ mà chạy về phía anh. Cô vẫn còn nhận ra anh! Khấu Quân Khiêm nghẹn ngào, nụ cười thật tươi, ngoan ngoãn dang tay chờ cô một lần nữa nhào vào lòng mình.

Dường như giây phút này đã chờ đợi cả một đời, cô chạy vội đến chỗ anh, lộ ra nụ cười thật tươi, hướng anh.... tung một cước...

“Anh có khỏe không?” ngồi trên ghế đá ven đường Khúc Hải Tàn tha thiết nhìn xuống. Khấu Quân Khiêm ngược lên hai tay bịt mũi để ngăn máu đang trào ra.

“Ra tay thật độc ác” anh oán trách.

Còn tưởng rằng sẽ là giây phút gặp lại lãng mạn tuyệt vời, trong đầu anh còn tưởng tượng nào là hoa đào bay đầy trời, mái tóc dài của cô phát phới trong gió, bị anh ôm xoay vòng cảnh tượng mới tuyệt làm sao. Kết quả... bị cô tung cước đá giữa phố, váy bạch tuyết trên người bị hất lên lộ ra chiếc khố tứ giác mặc bên trong khiến người đi đường ai ai cũng có dịp chiêm ngưỡng.

Cô hai tay chống nạnh “Đừng tưởng tôi không nhận ra anh, đây là tự anh chuốc lấy đấy nhé” một cước trí mạng 8 năm trước cô vẫn nhớ như in trong đầu, vô duyên vô cớ đập cô rồi lặn mất tăm hại cô nhan sắc tàn phai mà không biết tính sổ với ai.

“Cô có cần trả thù tôi nặng như vậy không?” oán giận anh đến vậy sao? Vậy mà anh còn tưởng cô sẽ nhào vào lòng mình... ô ô đau quá đi mất. Đau nhất không phải lỗ mũi đang chảy máu mà là tại tâm.

“Làm sao bằng lần đó anh đá tôi” cô còn nhớ khi đó dường như anh ta dốc hết sức lực, trên váy dài của cô còn lưu lại một dấu chân rất to. Lúc ấy cô đã nghĩ nếu để cho cô gặp lại anh ta cô nhất định sẽ trả lại mối thù này. một màn này cô đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, nay đã thực hiện được trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều rất nhiều.

“... Chẳng phải tôi đã xin lỗi rồi đấy thôi”

Cô vỗ vỗ tay “Được! Vậy bây giờ chúng ta huề nhau” tiếp theo vươn tay ra trước mặt anh “Tên tôi là Khúc Hải Tàn” Anh chần chờ một lúc mới vươn tay ra nắm lấy bàn tay non mềm mịn màng “Khấu Quân Khiêm”

“Này” thấy anh nắm tay mình không chịu buông, mặt thất thần, cô giơ tay kia hua hua trước mặt anh không phải bị cô đá đến ngốc luôn rồi chứ?

Anh sững sờ nhìn cô “Cô vẫn còn sống?” Người bình thường khi nghe câu này không cho anh một cước rồi chửi ầm lên mới lạ nhưng cô là người được giáo dục kỹ lưỡng nên hỏi lại anh

“Không thì sao? “ anh ta lại định giờ trò gì đây? Cô rút tay lại phòng bị lùi lại một bước “Dám rủa tôi, anh muốn chết à”

“Tôi không có”

Tay cô thật ấm áp, dưới ánh mặt trời bóng dáng càng trở nên rõ ràng hơn. Vậy là cô ấy đã chịu đựng được, không hổ danh là Hải Tàn trong lòng anh, Thật đáng cảm! Nhưng mà cô không còn nhớ anh, cô không chết vậy quãng thời gian giữa hai người bọn họ đối với cô mà nói không hề tồn tại, anh ngoại trừ đập cô một phát thì không còn j khác...anh hiện thời chỉ là một người xa lạ,

“Nhà anh ở đâu? Có cần tôi đưa anh về không?” lúc này dùng hết sức, đầu gối anh ta còn có chút trầy da, cô bắt đầu cảm thấy áy náy.

“Được” lợi dụng sự thiện lương của cô có vẻ vô sỉ nhưng giờ đây giữa họ đã ko còn bất cứ liên quan nào, muốn được ở bên cô là điều ko thể, cơ hội trân quý như vậy anh ko muốn bỏ lỡ. Khúc Hải Tàn đỡ anh dậy, nhìn dáng đi có vẻ cũng không khó khăn lắm nhưng không biết vì sao cô lại theo bản năng tiến đến diu anh.... Quái lạ! người trầy da rách gối đâu phải là cô. Cô vừa đi vừa đánh giá Khấu Quân Khiêm “Trang phục của anh...thực sự...rất độc đáo”

Anh nhất thời lúng túng xấu hổ muốn chết “Không phải... là bởi vì... tôi...”

“Tôi thích” trang phục trẻ con này rất có tính giải trí.

“Hả?” đang định giải thích lại bị nụ cười của cô làm cho đầu óc choáng váng “Nếu em thích ngày nào anh cũng mặc thế này”

“Hả?” không ngờ anh trả lời như vậy Khúc Hải Tàn giật mình.

Anh thất thần nhìn cô, muốn đưa tay ra vuốt những sợi tóc bị gió thổi tung nhưng nghĩ đến giữa bọn họ chỉ là người xa lạ đành cứng nhắc thu tay về.

“Nhà anh rốt cuộc ở đâu?” con ngõ nhỏ kia sao.

Anh như sự tĩnh “Đi quá mất rồi”

Vì thế hai người lại phải quay lại.

“Đây là nhà anh?” cô kinh ngạc nhũn mảy, số nhà 59.

“Đúng vậy” vì muốn chứng minh mình không đi nhầm, cũng không phải đột nhập nhà riêng anh lấy chìa khóa mở cửa. Thấy trên đất có tờ giấy anh cúi người nhặt lên xem sau đó nghiêng người nhìn cô “Cô còn đồ vật gì ở đây vậy?”

Cô chỉ chỉ trên lầu “Trên đó trước kia là phòng của tôi, về sau tôi xảy ra một số chuyện phải nằm hôn mê trong bệnh viện nhiều năm. Bác sĩ còn nói tôi có khả năng thành người thực vật. Ba mẹ vì thương tôi nên đã đem bán căn hộ này đi nhưng vẫn còn một số thứ để lại đây. Bọn họ không hiểu món đồ đó đối với tôi rất quan trọng cho nên tôi mới đến đây tìm lại. Anh không phiền nếu tôi lên tìm chứ?”

Khấu Quân Khiêm gật đầu. Cô muốn ở lại đây anh còn hoan nghênh huống chi lên tìm đồ.

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Cô chờ đã! Tôi lên thu dọn phòng trước rồi cô hãy vào” Anh chạy nhanh lên lầu thu dọn tranh chân dung của cô, bình thường không nghĩ sẽ có ngày này nên giấy vẽ mỗi chỗ một ít muốn thu dọn cũng không dễ chút nào. Nửa năm nay mỗi khi nhớ đến cô, anh đều thuận tay vẽ lại, vẽ nhiều đến nỗi đã trở thành thói quen mất rồi.

Nên giấu ở đâu đây?

Anh nhìn xung quanh dừng lại ở cái ghế, đem hết cuộn vẽ giấu trên trần nhà, cao như vậy cô sẽ không nhìn thấy.

“Xong rồi! cô vào đi” Khúc Hải Tàn vừa vào liền trực tiếp đi đến cái ghế dựa, hướng đến vị trí cạnh tường mà đi...

“?” anh há miệng muốn nói

“Anh không sao chứ?”

“Không có gì” anh kiên trì phun ra. Cô quay lại trèo lên ghế vươn tay với lên trần nhà lần tìm gì đó. Bàn tay cô sờ đến cái hộp sắt hơi kiêng mũi chân lấy nó xuống. Cô sung sướng nở nụ cười, lấy tay phui lớp bụi dày trên hộp cẩn thận cảm.

Rốt cuộc là cái gì khiến cô trân quý, lại còn cười ngọt ngào như vậy, Thật ghen tị!

Cô đang muốn nhảy xuống mất lại để ý đến mấy cuộn giấy trắng đặt bên cạnh, giờ tay muốn lấy.... Mất mặt quá! Khẩu Quân Khiêm nhắm mắt lại quả thật không dám nhìn cô.

“Hóa ra anh cũng giống tôi thích lưu giữ đồ ở đây” bàn tay cô đưa đến một nửa liềm thu tay về. Đó là đồ riêng tư của người ta cô không nên tùy tiện động vào. Tương tự như cô, nếu cái hộp sắt này bị người khác sờ vào cô cũng không thích chút nào.

“Cô.... đây là gì vậy?” anh không nhìn được tò mò hỏi.

“Cũng giống anh thôi, chỉ là mấy tờ giấy”

“Là giấy gì vậy?” hóa ra bảo bối chỉ là mấy tờ giấy.

“Tôi không hỏi anh, anh cũng không nên hỏi tôi”

“...” cô uốn chuyển từ chối anh ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa.

“Cũng không còn sớm nữa tôi về đây hôm nay cảm ơn anh nhiều”

“Cô không muốn ở lại một chút sao?” nhanh như vậy? nửa năm nhớ nhưng anh còn chưa có nắm đũa.

“Không được rồi! người nhà tôi còn đang chờ tôi về ăn tối”

“Vậy à” Khẩu Quân Khiêm im lặng, thậm chí không dám hỏi liệu cô còn có thể đến đây nữa hay không?

Hắn là sẽ không đâu! Nơi này không còn gì cho cô lưu luyến cô còn đến làm chi?

Sau khi Khúc Hải Tàn rời đi, anh quay trở lại phòng ngồi im lặng hồi lâu. Nhớ tưởng lại đáng về khi cô còn sống ở đây, hiện tại ánh mắt cô nhìn anh như người xa lạ, giữ khoảng cách, dùng phương thức cự tuyệt người theo đuổi mà cự tuyệt anh...

Cô thực sự quá đẹp, không còn nét ngây ngô, trẻ con nữa thay vào đó là vẻ quyến rũ nhẹ nhàng. Cô lại thông minh như vậy tất nhiên không thiếu người xin được theo đuổi.

Anh luôn biết mình đáng về bình thường lại không giỏi ăn nói dựa vào cái gì muốn cô để ý đến? Nếu không phải vì lý do ngoài tưởng tượng kia cô chắc gì đã liếc anh đến một lần. Dù anh có muốn theo đuổi cô lần nữa cô cũng không thêm quan tâm đâu

Nhớ tới mấy bản vẽ vừa rồi, anh vội vàng mang xuống.

“À! Đúng rồi” đột nhiên có tiếng nói Khẩu Quân Khiêm giật nảy mình run tay, mấy bản vẽ vì vậy mà bay tứ tung. Khúc Hải Tàn vừa quay trở lại đứng ngây ngốc ngoài cửa, nhìn những trang giấy bay đến bên chân mình thì giật mình.

Đó là một bữa chân dung mà người trong bữa vẽ từ trang phục đến thần thái lại vô cùng quen thuộc...đó chính là cô.

Tất cả đều là cô.

“Anh” cô ngẩng đầu nhìn anh không thốt lên lời.

Khẩu Quân Khiêm nhanh chóng cúi xuống nhặt, tránh đi ánh mắt của cô

“Sao cô còn chưa đi?” không phải anh muốn lảng tránh mà sự việc này nếu kể ra cô sẽ càng coi thường anh, nghĩ anh dựng chuyện để theo đuổi cô.

“Này...” cô chỉ chỉ con chó trong ngực bắt đầu đi “Chó nhà anh sao?” Con chó nhỏ này từ trong sân nhìn thấy cô liền bám dính không tha, cô thực sự cũng hết cách.

Giờ phút này nhìn đầu con chó còn đang cọ cọ vào nơi mềm mại của ai đó, Khẩu Quân Khiêm không khỏi tức chết... Thân là chủ nhân anh xấu hổ hô to “Tiểu Tàn!”

Cảm nhận được ánh mắt của cô nhìn đến anh càng xấu hổ chạy nhanh đến trước mặt cô chỉ chỉ “Tôi gọi nó... còn cọ nữa không nhanh nhảy xuống cho tao!”

Chó con không thêm để ý đến anh.

Anh xấu hổ “Nó bình thường cũng không nghe lời tôi” thực ra nó chỉ nghe lời Hải Tàn anh lại không thể dứt nó từ trên ngực cô. Một chút uy nghiêm của chủ nhân nó cũng không cho anh.

“Mày!”

Anh cười giả là “Chủ nhân trước của nó là phụ nữ, nó chỉ nghe lời cô ấy!”

Cũng không thể trách nó, nửa năm nay nó cũng nhớ cô không khác gì anh. Chỉ là anh không thể tùy hứng mà cọ cọ như vậy.

“Thật sao?” Khúc Hải Tàn cúi đầu vồ vồ “Tiểu Tàn ngoan! xuống dưới đi, tao còn có việc tối nay sẽ lại đến chơi với mày. Đi vào trong đi! ngoan lắm, ngồi im đó. ” Thật đúng là chỉ một khẩu lệnh một động tác Khấu Quân kHiêm không khỏi than thầm trong lòng.

“Tôi luôn luôn muốn tìm một người. . .” thanh âm của cô kéo ánh mắt anh trở về. “Nửa năm sau khi tỉnh dậy tôi phải ở lại bệnh viện làm trị liệu phục hồi chức năng. Tôi không muốn người đó nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình. Vốn định sau khi tìm lại hộp sắt này sẽ đi tìm người đó” Cô lấy điện thoại từ trong túi ẩn vài ký tự.

Reng reng! Chuông tin nhắn từ đầu giường anh phát ra. 8 phần là tin nhắn rác. Anh không để ý đến nó chỉ chăm chú nghe cô nói.

“Tối đó sau khi xảy ra chuyện, tôi thực sự sợ hãi, là âm thanh cùng với ánh sáng tin nhắn mang lại hy vọng sống cho tôi khiến tôi không bị rơi vào tuyệt vọng nhưng quan trọng hơn là người kia muốn tôi cố gắng, anh ấy nói rất yêu tôi, đang đợi tôi. Tuy tôi không biết đó là ai nhưng tôi nghĩ nếu không có anh ấy tôi sẽ không qua khỏi. ”

“Cô tìm anh ta?” giọng anh hơi khan khan “là muốn nói cảm ơn sao?”

“Không chỉ có vậy” cô nhìn chằm chằm di động lại ẩn vài ký tự sau đó tiếp tục nói “Anh ấy dành nửa năm mỗi ngày đều tặng tôi một chậu hoa cúc, viết thư tình cho tôi. Đến khi tôi tỉnh lại trong bệnh viện, khoảng thời gian phục hồi chức năng kia hằng ngày đều nhờ người mang đến bức chân dung về tôi. Lúc đó tôi đã muốn hỏi một điều. . .”

Reng reng lại một tin nhắn nữa

Thực phiền toái!

“Đừng làm ồn! ” anh vẩy vẩy tay cho rằng di động sẽ nghe lời mình “Cô nói tiếp đi”

“Anh không xem tin nhắn sao?”

“Chỉ là tin nhắn rác thôi không quan trọng” cô quan trọng hơn! Anh đang nín thở chờ cô nói tiếp phần quan trọng.

“Anh đi xem đi” cô kiên trì.

Được rồi anh dự định dùng tốc độ nhanh nhất đi đến rồi sẽ quay trở lại.

Hả? đang muốn đòi ánh mắt đột nhiên anh nhìn chăm chú màn hình. “Cảm ơn anh đã yên lặng nhìn em”. Đây là tin thứ 1. Anh nhanh chóng mở tin thứ hai “Như anh mong muốn em vẫn còn sống. Anh vẫn chờ em chứ?”. Anh hoài nghi ngược mắt nhìn cô lại thấy cô tươi cười cổ vũ. Vì vậy anh run run nhấn lại một tin “Anh vẫn ở tại đây, vẫn luôn luôn chờ đợi em chỉ sợ em đã quên mất đường về nhà.”

Reng reng! tiếng chuông tin nhắn cất lên.

Cô liếc mắt một cái ẩn xuống “Vây bây giờ anh tiến về phía em hay em tiến về phía anh?”

Thoáng chốc hốc mắt mờ sương. Anh gấp di động bước về phía cô. Cô giờ hộp sắt ra chắn phía trước” Mỗi bức thư anh viết em đều cất ở trong này, mỗi bông hoa cúc em đều ép khô cẩn thận, đem tâm ý của anh lưu lại. Em nghĩ nếu có một ngày anh xuất hiện em sẽ nói cho anh biết thực ra anh không cần yêu trong tuyệt vọng như vậy chúng ta có thể thử tìm nhiều nhau xem sao”

“Nhưng mà” thanh âm lạnh lạnh anh nuốt một hồi nhàn nhạt ghen tuông “Anh không đẹp trai, không có tiền, lại không biết nói lời ngon ngọt, còn không. . . ”

“Không yêu em?”

“Yêu” anh nhanh chóng đáp, chỉ có điểm này là không thể nghi ngờ.

Cô cười nhẹ “Vây còn vấn đề gì nữa?” Anh xúc động dang tay ôm chặt cô vào lòng.

Nửa năm nay luôn luôn tưởng tượng cảnh cô ở trong lòng anh dần trở nên trong suốt rồi biến mất, nhiều khi từ trong giấc mơ bừng tỉnh, nhìn quanh gian phòng trống không, anh không tự giác thức đến tận sáng.

Anh cho rằng đời này không còn cơ hội ôm cô trong vòng tay nữa, nhưng cô đã trở về bên cạnh anh, là cô chân thật, có độ ấm, có nhịp tim, không cần lúc nào cũng thấp thỏm lo âu, sợ hãi cô lại biến đi mất.

Lúc này đây anh sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Bạn đang đọc truyện *Về Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

